[*Third Edition*]

Published by
THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
:: PUBLISHING SOCIETY, ::
:: TINNEVELLY, LTD., ::
TIRUNELVELI & MADRAS.
JULY 1941

Printers:
The Sengunthа Mithran Press, Madras.

மகிழ்நன் : : . :

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

இந்நூலிலே தொகுக்கப்பெற்ற கட்டுரைகள் அனைத்தும் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் பத்தாண்டுகளாக வெளியிடப்பெற்றுவரும் ‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’ என்னும் திங்கள் தாளிற்கு யான் இடையிடையே எழுதி வந்தன வாகும்.

இக்கழகத்தார் இக்கட்டுரைகளை ஒன்றாய்த் திரட்டி நூல் வடிவமாக வெளியிடுகின்றமையால் இதன்கண் இப்போது இன்றியமையாத சிற்சில சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களையும் தமிழர் கருத்துக்களையும், தற்கால அறிவு நூற்கருவி கொண்டும், உலகியல் உண்மையறிவு கொண்டும் ஆராய்வதில் புதியதொரு முறை இவற்றின்கண் கற்பிக்கப்பட் டிருக்கின்ற தென்பதனை இதனைப் பயில்வோர் தாமே நன்கு அறிவர். ஆகவே இதனைக் கற்பவர் புதியமுறையில் ஆராய்ச்சிசெய்யும் அறிவுத்திறனைப் பெறுவர் என்பது அங்கையின் நெல்லியாம்.

இந்நூற் கட்டுரைகள், கற்றார் கல்லாதார் ஆகிய இரு திறத்தினர்க்கும் பயன்படும் பெற்றிகண்டு, செந்தமிழ்ச் செல்வியைப் பயிலும் அறிஞர் பலரும் இவற்றை யெல்லாம் ஒருசேரத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிடல் வேண்டுமென்று என்னையும் இக்கழகத்தாரையும் கேட்டுக்கொண்டதற் கிணங்கி அவற்றை இங்ஙனம் வெளியிடத் துணியலானேன். இதனை வெளிப்படுத்தி அவ்வேண்டுகோளை நிறைவேற்றிய கழகத்தினர்க்கு எனது நன்றி உரியதாகின்றது.

இக்கட்டுரைகளில், கலித்தொகையில் ஒரு கதை, அகம் புறம் என்னும் இரண்டும் தமிழ் இலக்கியப்பகுதி

யிலும்; முற்காலமும் தற்காலமும், இறந்த நாட்கள் என்னும இரண்டும் சிந்தனைப்பகுதியிலும்; மொழிகள் வெளியிடு முண்மை, நிலங்களின் தட்பவெப்ப வேற்றுமையால் மொழி நடை மாறல் என்னும் இரண்டும் மொழியாராய்ச்சிப் பகுதி யிலும்; மங்கை பங்கன், வண்ணுரைப் பெரியாண்டி என்னும் இரண்டும் தத்துவப்பகுதியிலும்; கடலும் கடலையும், அருஞ் செய விரும்பு, யதார்த்தவாதி லோகவிரோதி என்னும் மூன்றும் நகைச்சுவைப் (Humour) பகுதியிலும் அடங்கும்.

இந்நூற் கட்டுரைகளி லெல்லாம் கற்பவர்க்குக் களிபே ருவகை உண்டாமாறு நகைச்சுவை கலந்திருக்கின்றதென் பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் நகைச்சுவையே முழுதும் பயக்கும் அப்பகுதிக் கட்டுரைகள்மட்டுமே கற்போர்க்கு இன்பச்சுவை மீதூருமாறு மற்றப் பகுதிகட்கு இடை யிடையே தனித்தனிச் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

ஆங்கிலமொழியில் நல்லிசைப்புலவர்களான ஸ்டீல் (Steele), அடிசன் (Addison), கார்லைல் (Carlyle), கோல்ட் ஸ்மித் (Gold-Smith) முதலியவர்கள் சொற்சுவை பொருட் சுவை நகைச்சுவை நிரம்ப எழுதிய கட்டுரைகள் அம்மொழி பயிலும் மாணவர்கட்கு உவகையூட்டிப் பயன்படுவன போலத் தமிழ் பயிலும் மாணவர்கட்கு இந்நூற் கட்டுரைகள் பயன்படு மென்று கருதுகின்றேன். இதனைக் கல்லூரித் தலைவர்களும், தமிழாசிரியர்களும் மாணவர்கட்குப் பாட புத்தமாக ஏற்று உதவி, என்னை ஊக்குமாறு அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மகிழ்நன்

மகிழ்நன்

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்

க. கலித்தொகையில் ஒரு கதை

"வெளியே போய்ப் புழுதியில் விளையாடித் துணியை அழுக்குப் படுத்திக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தால் உன்னை நன்ருய் அடிப்பேன்" என்று ஓர் அன்னை பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு, எழுவயதுடைய தன் இளமகளின் கூந்தலில் ஒரு மாலைப்போது பூவைச் சூடுங்கால் கூறினுள். அப்பொழுது அச்சிறுமியின் முகத்தில் தோன்றிய குறியை எவரேனும் பார்த்திருக்கக் கூடுமாயின், அன்னையின் அறிவுரையின் படி நடக்க அவளுக்கு எண்ணமில்லை யென்று திண்ண மாய்ச் சொல்லி யிருப்பர். பார்த்தவரை ஈர்க்கக்கூடிய இனிய முகமும், பெரிய கரிய கண்களுமுடைய இச்சிறுமி அன்னையின் உரையை மிக மதிப்பவள்போல் விரைந்து சில வேலைகளைச் செய்துவிட்டுத் தாயின் கவனம் வேறு துறை யிற் சென்றவுடன் மெதுவாக நடந்து, திருமகள் உருவம் பதிக்கப்பெற்ற தன் வீட்டின் வாயிலில் வந்து நின்ருள். அத்தருவாயில் அண்டை வீட்டு வாயிலிலிருந்து வெளியே எட்டிப்பார்த்த நாச்சி என்னும் இளமகள், "வள்ளி! வா, விளையாடலாம்" என்று ஓசையின்றி உதட்டாலுங் கண்க ளாலுந் தெரிவிக்க, "நீ முன்னே போ, நான் பின்னே வரு கிறேன்" என்று வள்ளி குறிப்பால் அறிவித்து, இறுதியாய் ஒரு முறை, தான் வெளியே போகிறது அன்னைக்குத் தெரி கிறதா என்று பார்த்துவிட்டுப் படிக்கட்டுகளைத் தாண்டிக் குதித்துத் தெருவழியே ஓடிச் சிறிது தூரத்திற்கப்பால்

காத்திருந்த நாச்சியுடன் கூடினாள். இருவரும் அதிக அன்புடன் ஒருவர் தோளின்மேல் ஒருவர் கைபோட்டுக்கொண்டு மேற்சென்று, வேறு சிறுமியர்களோடு கூடிப் பன்னிறம் பொருந்திய நூல்களால் கட்டப்பெற்ற பந்தை எடுத்து ஆடத் தொடங்கினார்கள்.

இம்மதிமுகச் சிறுமியர் பந்தை ஒருவர்மே லொருவர் எறிந்தும், ஓடிப் பிடித்தும் வீழ்ந்தெழுந்தும் சிரித்துக் கண்ணீர் சிந்தி ஆடிக் களைத்தபின், முல்லையி னரும்புகளை யொத்த பற்கள் வாய்ந்த வனப்பையுடைய ஒருத்தி, "நாம் வீடு கட்டி விளையாடலாம் வாருங்கள்" என மொழிந்தாள். எல்லோரும் இதற் குடன்பட்டு இளைஞர் அறிவிற்கேற்ப மண்ணு லொரு சிறுவீடு அமைக்கலாயினர். உடையும் உடலும் புழுதியா லழுக்காவது கண்டும் அதனைப் பொருட்படுத்தாது, ஒருத்தி மண்ணைக் கொண்டுவந்து குவிக்க, மற்றொருத்தி அருகிலிருந்த ஒரு குட்டையி லிறங்கித் தன் சிறிய கைகளால் நீரை முகந்துகொண்டு வந்து கொட்ட, வேறொருத்தி "நீங்கள் கடைக்குப் போய் அரிசி, பருப்பு, காய் வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்" என்று ஏவப், பிசைந்த மண்ணைக் கையிலெடுத்து வள்ளி வீடு கட்டலானாள். கூரை என்பதில்லாது இவர்க ளமைத்த வீட்டில் சமையலறை, பள்ளியறை, உக்கிராணவறை என்று பல வகுப்புக்களிருந்தன. கடைக்குப் போய் வருவதாகப் பாவனை செய்த பெண்மணிகள், சிறிது தூரத்திற் கப்பாலுள்ள ஒரு தோட்டத்தின் நடு வேலியைக் குறுகி யங்கிருந்த செடி கொடிகளினிலே காய்களைக் கருத்துடன் பறித்து மடியிற் சேர்த்தார்கள். அவர்களு ளொருத்தி அத்தோட்டத்தி னொரு மூலையில் ஓங்கி வளர்ந்த மாமரத்தின் உச்சியில் வெய்யவனின் ஒளிபட்டு ஒரு புறஞ் சிவந்து கண்ணிற் கினிதாய்த் தொங்கிய மாங்

காய்களைப் பார்த்து, அதைப் பறித்துத் தின்றால் நன்றா யிருக்கும் என்று மற்றவர்களுக்குக் காட்ட, அவர்களும் அண்ணாந்துபார்த்து எப்படி அதைப் பறிப்பதென்று மயங்கி நின்றார்கள். ஓரிடத்தில் மறைந்து நின்றுகொண்டு அவர்க ளெறிந்த கற்கள், மாங்காயிருக்கு முயரத்திற் பாதியளவும் எட்டவில்லை. தோட்டக்காரன் வந்து பிடித்துக் கொண்டா லென்செய்வது என்ற அச்சம் அவர்களுக்குண்டாயிற்று.

இந்த வேளையில், அழகிய பட்டுக்கரையுடை யொன்றை இடையிற் கட்டி, மல்லிகைபோல் வெண்மையான துண் டொன்று தலையில் இலங்க, இளஞ்சூரியன் போன்ற மேனி யடையனாய்க் குதித்துக் குதித்து நடந்து பாடிக்கொண்டு வந்த முருகன் அங்குத் தோன்றினன். வேலியோரத்தில் நின்ற சிறுமியர் முருகனைக் கண்டு உவகைகொண்டு சைகை செய்து அவனைத் தங்களிடம் வரும்படி யழைத்தார்கள். அவன் அவர்களைக் கண்டவுடன் முன்னிலு மதிகமாகப் பாடி யாடி நடந்து அவர்கள்முன் 'தொப்' என்று வந்து குதித் தான். இதன்பின் அவன் குறும்பு நிறைந்த பார்வையுட னும், எவரையும் மகிழ்விக்கும் புன்முறுவலுடனும், "நாச்சி, என் பெண்டாட்டி, உனக் கென்ன வேண்டும்?" என்று கேட்க, அவள் முகஞ் சுளித்துக் கடுஞ்சொற் கூறலானாள். அவன் அதை ஒருசிறிதும் கவனியாதவனாய் மற்றவர்களை விளித்து, "உங்களுக் கென்ன வேண்டும்?" என்று வினவி நகைத்தான். கொஞ்சநேரம் பெண்க ளொருபுறமும் முரு கன் மறுபுறமும் ஒருவரை யொருவர் பலவாறு வைது வாழ்த்தி முடிந்தபின், ஒரு சிறுமி மாங்காயைக் காட்டி, "அதை அடித்துத் தா" என்று சொன்னாள். முருகன் உடனே நாலைந்து கற்களைத்தேடி எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஒன்றன்பின்னொன்றாய் அவைகளை வீசினான். இரண்டு மூன்று

காய்கள் விழுந்தன. சிறுமிய ரோடி அவற்றைக் கவர்ந்தனர். இதற்குள் கல் விழுஞ் சத்தங்கேட்டுத் தோட்டக் காவற் காரன், "அடி, பிடி" என்று கூச்சலுடனே வந்தான். முருகனுஞ் சிறுமியரும் ஓட்டம் பிடித்தனர். தோட்டத்தை யடுத்திருந்த தினைக்கொல்லையொன்றில் நுழைந்து மறைந்து, வேறொரு பக்கமாகச் சுற்றிக்கொண்டு முருகனுஞ் சிறுமிய ரும் சிறுவீடு கட்டுவதிற் கருத்தா யிருந்த வள்ளி யிருக்கு மிடத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். பெண்களுடன் முருகன் வருவதைத் தூரத்திலே பார்த்த வள்ளி தான்செய்துகொண் டிருந்த வேலையை நிறுத்திச் சிறிது நினைவில் ஆழ்ந்தாள். எல் லோரு மருகில்வந்தவுடன் அவள் "முருகா, அன்றுசெய்தது போல் நான் கட்டிய வீட்டை மிதித்தால் எனக்குக் கோபம் வரும்" என்று ஆள்காட்டி விரலை மூக்குக்கு நேரே உயர்த்தி மொழிந்தாள்.

"நாம் இரண்டு பேரும் திருமணஞ் செய்து கொண்ட பின் பெரிய வீடு கட்டி வாழலாம். கூரையில்லா இந்த வீடு என்னத்திற்கு?" என்று முருகன் நகைத்து இயம்ப,

வள்ளி "இரு, உன் அம்மாவிடம் வந்து சொல்லுகி றேன்" என, "கணவனுக்கு மிஞ்சிப் போவாயோ?" என்று முருகன், மனைவியின்மேல் சீறி விழுகின்ற கணவன் போல் நடக்க, பெண்களெல்லாஞ் சேர்ந்துகொண்டு, "முரு கா, முட்டாள் பயலே, உனக்கு எப்பொழுதும் இதுதான் பேச்சு" என்று சுடுமொழி பல வழங்கத் தொடங்கினர். அவன் அவர்கள் சொன்னதைக் காதிற் போட்டுக்கொள் ளாது வள்ளியை நோக்கி,

"செங்கரும்பே, சீனி சர்க்கரையே" என வாயில் வந்தவா றெல்லாம் பிதற்றலானான்.

இதுகேட்டு வெகுண்டவள்ளி, இருகைகளிலும் மண்ணை

எடுத்து, அவன்மேல் தூவ வந்தாள். முருகன் முன்னே பாய்ந்து பின்னே வந்து வள்ளியி னிருகரங்களையும் பிடித்து மண்ணைக் கீழே கொட்டும்படி செய்து, அவள் கூந்தலிற் புனைந்திருந்த பூவைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, மற்றொரு பெண் ணின் கையி லிருந்த வரிப்பந்தையுங் கவர்ந்து கொண்டு, பெண்க ளமைத்திருந்த சிறு வீட்டைக் காலால் எற்றி அழித்துப் பின் திரும்பிப் பாராமல் ஓடி மறைந்து விட்டான்.

இதன்பின், சில ஆண்டுகள் சென்றன. மேல் நாம் கண்ட மகளிர், மண்ணாற் செய்த பாவைக்குப் பூவைச் சூடிப் பெண்ணாய்ப் பாவித்து விளையாடிய காலம் போயிற்று; ஆண் பிள்ளைகளுடன் அவர்கள் கைகோர்த்துத் திரிந்து அலைந்த நாள் நீங்கிற்று. தெருமுழுதுங் கேட்கும்படி ஏங்கியழுததும் அடங்காது சிரித்ததும் பழையநாட் பாடமாயின. கண்ட பண்டம் வேண்டுமென்று கேட்டதும், துள்ளிக் குதித்து எள்ளி நகையாடியதும் இளமையிற் கேட்ட கதைகளைப் போற் கழிந்தன. அறியா இளமைநீங்கி மணப்பருவமடையும் பெண்ணின் நிலை எவ்வளவு உருக்கம் நிறைந்தது! சிறுவயது முதல் அவள் விளையாடிக் களித்து உவகை யூட்டிய நண்பர் உறவினருடன் அளவளாவி யிருந்த காலம் விரைவில் முடிந்துவிடும். தம்பியருடன் சண்டை செய்து குற்றம் தன்னுடையதாகவும், தந்தையிடஞ் சென்று முறை யிட்டுத் தான் தப்பிக்கொண்டு சிரிப்பதெல்லாம் நின்றுவிடும். ஒருவேளை அவள் அறியாதவிடத்தில் பழக்கமில்லாத ஒரு மகனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு அவனோடு வதிய நேரலாமென்ற கருத்தைப் புகட்டுஞ் சொற்கள் அன்னையின் வாயினின்றும் அடிக்கடி பிறக்கின்றன. தாய்தந்தையரையும் தமையன் தம்பிமாரையும் பிரிந்து வேறிடஞ் செல்லவேண்டுமே யென்ற எண்ணம் உலகத் தன்மை இதுவென் றறியாத அவள்

இளமனத்தை எவ்வாறு வருத்துமோ யாரறிவார்! தன்னை மணந்து கொள்பவன் எத்தன்மையனாய் இருப்பானோ! தனது அறியாமைக்கு இரங்கித் துணைவனாய் நின்று தேற்றுவானோ! அல்லது சீறி விழுந்து சுடுமொழி பகர்ந்து வருத்துவானோ! கடுங்காற்று வீசிப் பெருமழை பொழிந்து மின்னல் மின்னி இடியிடிக்கும் நள்ளிரவில் சுகமாயுறைவதற் கேற்ற வசதிகள் நிறைந்த வெளிச்சமுள்ள நல்ல வீட்டை விட்டுக் காரிருளிற் செல்லு மொரு மகளை யொத்தவளா யன்றோ மணமாகப்போகும் பெண் இருக்கின்றாள்! இவ்வளவு ஐயத்திலும் அச்சத்திலுந் திகைப்பிலும் உழலும் மகளுக்கு உறுதிதருவது காத லொன்றே. அஃதுளதாயின் எல்லாம் நலமாகும். பிறந்தவிடம் நமக்குச் சதமன்று என்ற உண்மையை ஒரு நங்கை நமக்குணர்த்தும் வகை மிக அழகியது. இஃது அகப்பொருளில் ஒரு துறையாகும். மணத்தை எதிர்நோக்கும் மங்கையும் இறைவனோடு சேர விழையும் உயிரும் ஒருநிலையி லுளர். இதை யுளத்திற் கொண்டு அகப்பொருட்பாடல்களை யோதிடின் பதி பசு பாசத்தன்மைகள் வெளியாகும்.

காதலனோடு ஒரு மகள் வீடு கடந்து காடடைந்தனள். இஃதறிந்த அன்னை ஏக்கம் பிடித்தவளாய்க் காதலரோடிய வழியைத் தொடரலானாள். திரிதரு மனத்தளாய் அன்னை காட்டில் வந்து அவள் தன்முன் நூலுங் கோலுங் குடையுங் கரகமுமுடையராய்த் தோன்றிய அந்தணர் சிலரைக்கண்டு, "புலன்களை வென்ற பெரியீர், இக்காட்டிடையே என் மகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்ற இன்னொருத்தி மகனை நீவிர் கண்டீரோ?" என்று கேட்க, அவர்கள், "ஆண்களுக்குக் கூறப்படும் அழகு நிறைந்த ஒரு காளையுடன், மாட்சிமைப்பட்ட அணிகள் பூண்ட நன்மக ளொருத்தி

போவதைக் கண்டோம். கண்டு, அஃதற மென்றே கருதிப் போந்தோம்" என்று கூறி, இன்னும் அவளை யாற்றுவித்தற் பொருட்டுப் பின்னுமுரைப்பார் :—

பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கவைதா மென்செய்யும்
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே ;
சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும்
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே ;
ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யும்
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே ;
என வாங்கு ;
இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றனள்
அறந்தலை பிரியா வாறுமற் றதுவே. (பாலைக்கலி-கக)

காதல் வந்துந்தப் பிறந்தவிடம் மறந்து ஒரு மகனுடனோடிப் போகும் மகள் மலையிலே விளைந்தும் ஆண்டுத் தங்காது மக்கள் மார்பி லிடம்பெறுஞ் சந்தனத்தை யொத்திருக்கின்றனள் என்றதில் எவ்வளவு இயைபிருக்கிறது! இதில் உயிரையும் இறைவனையும் பற்றிய உண்மைகள் பல மிளிர்கின்றன. உணர்ந்தவர்க் கிவை உவப்பிலா இன்பந் தரும்.

மணப்பருவ மெய்திய நங்கை, தான் பிறந்த விடத்திற் பெறு மின்பமே பெரிதென்று கருதி மகிழ்ந்திருப்பாளாயின், அவள் வாழ்க்கை நிறைவுடையதாகாது. பெற்றோரது அன்பும், உடன்பிறந்தாரது துணையும், உறவினரின் ஆதரவும் மிக விரும்பக்கூடியவையாயினும், இவற்றிலேயே மூழ்கிக்கிடந்து வாழ்நாளைக்கழிப்பது பொதுவாகப் பெண்

மைக் கழகன்று. பிறந்தவிடங் கடக்கும் நாளன்றோ, அவள் மகளாய்ப் பிறந்ததன் நோக்கங் கைகூடும் நாள்! பிறந்த விடங் கடத்தல் எளிதன்று. பாலூட்டி வளர்த்த அன்னை யையும், பாராட்டி வளர்த்த தந்தையையும் விட்டுப் பிரிதல் எளிதாகாது. நிலம் பிளக்க வேரூன்றி, ஓங்கி வளர்ந்த பெருமரத்தின் கிளைகளிலொன்றைத் தறித்து, வேறிடத்தில் நட்டு வளர்ப்பதை யொக்கும், ஒரு மங்கையைப் பிறந்த அகத்திலிருந்து பிரித்துப் பிறிதிடஞ் சேர்ப்பது. ஆயினும், ஒரு மகள் மருமகளாகுந் துணையு மவள் பிறந்துவளர்ந்த நோக்கம் நிறைவேறுவதில்லை.

ஆங்கிலப் புலவர் தலைவராகிய ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare) இயற்றிய லியர் (King Lear) என்ற நாடகத்திற் குறிக்கப்படு மொரு உண்மை ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. லியர் என்ற கிழவரசன், முதுமையால் தளர்ந்து, தன் நாட்டைத் தனது மகளிர் மூவருக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்க வெண்ணி னன். இம்மகளிருள் முத்தவ ரிருவருக்கு மணமாகியிருந்தது. இளையவளாகிய கார்டீலியா (Cordilia) வைக் கைப்பற்ற மன்னரிருவர் காத்திருந்தனர். கிழவேந்தன் மகளிர் மூவ ரையுந் தன்முன் அழைத்து, "நீவிர் எத்துணை யன்பு என் மீது செலுத்துகின்றீர் என்பதைத் தெளியப் பகர்மின். உங்களில் எவர் என்னை யாவரினும் மேம்பட நேசிக்கின்றார் என்பதை அறிய விழைகின்றேன்" என்று நவின்றான். இது கேட்ட மூத்த மகளிருவரும், தந்தையன்புக் கிணையாய்த் தாங்கள் மதிக்கக் கூடியதொன்றும் இப்பேருலகிலில்லையென் றும், தங்களன்பு உரையில் விரிப்பதற் கரிதென்றும் நயம் படப் பொய் புகன்றனர். இவ்வுரை கேட்டுப் பேருவகை கொண்ட அரசன், தனது இனிய இளையமகளைப் பார்த்து, "நமது செல்வச் சிறுமியே, உன் தமக்கையர் பெறப்போ

வதிலும் சிறந்த பங்கைப் பெறுதற்கு, நீ யாது புகல்கின்றாய்?" என, அவள், "யான் கூறக்கூடிய தொன்று மில்லை" என்று விடை யளித்தாள். சிறு மகளிட மிருந்து நயவுரை நனி எதிர்பார்த்த வேந்தன் மிகுதியும் வெறுப்புற்று, "கூறக்கூடிய தொன்று மில்லையாயின், நீ பெறக்கூடிய தொன்று மில்லை யென்பதை யறிவைகொல்?" எனச் சினந்து கேட்டான். தன் தமக்கையர் சொன்ன படிற்றுரை கேட்டு நாணிய கார்டீலியா, "தந்தையே, என்னைப் பெற்று வளர்த்த தங்களை எம்முறையில் யான் நேசிக்கக் கடமைப்பட்டேனோ அம்முறையில் நேசிக்கிறேன்; இஃதுண்மை. என் தமக்கையருக்கு மணமாகியிருக்கிறது; எல்லோரினும் மேலாகத் தங்களை யவர்கள் நேசிப்பதுண்மையாயின், அவர்கள் எதற்காக மணஞ்செய்து கொண்டார்கள்?" என்று வினவ, மன்னன் வெகுண்டு, அவளுக்குத் தன் நாட்டிலொரு சிறு பகுதியுங் கொடாமல் அனுப்பிவிட்டான். கார்டீலியா மொழிந்த உண்மையைப் பொறாத மன்னன், பலவகையில் இடர்ப்பட்டு வருந்தித் தவித்து, இறப்பதற்குச் சற்றுமுன், அம்மாதுநல்லாளின் அரிய பண்பை நன்கறிந்தான்.

தாய்தந்தையரின் அன்பு சாலுமாயின், மணமென்பது ஒரு மகளுக்கு வேண்டுவதில்லை. காதலைப் பற்றிக் கடிந்து கூறுவது கல்விக்கு அழகென்று பிறழ உணர்ந்தவர் இதை ஆராய்வாராக. பிறந்த இடத்தினும் பெரிய இடமொன்று மில்லையெனத் துணிந்தவள், தன்னை மறப்பதுமில்லை, தலைவனை யறிவதுமில்லை. இங்ஙனமே, பிறந்த இடத்தின் பற்றிற் சிக்கி, பெரிய இடம் போகும்வகை யறியாது உயிர்கள் ஒடுங்கி யிருக்கின்றன. பிறவித் தொடர்பை யறுக்கும் ஆற்றலுடைய காதலைப் புகட்டு மொரு உயர்மகன் தோன்றுமளவும், தாய்தந்தையரின் செல்வத்தையும் அன்பையுங் காட்டி

லும் இனியதொன்றில்லை யென்று மயங்கி யிருக்கும் மகளைப் போல், இறைவ னருள் காணுமளவும் உலக இன்பத்தில் உயிர் ஆழ்ந்து கிடக்கும். உயிர்களெல்லாம் இறைவனிட மிருந்து தோன்றுவன ஆதலால், அவற்றிற்கு இளமையி லேயே அவனைப்பற்றிய உணர்ச்சி இயல்பாகவே யுண்டு. ஆனால் நாளாவட்டத்தில் பிற பற்றுக்கள் வளர்ந்து அதை அடக்கி யொடுக்குகின்றன. காதலாகிய பெரும்பற்று வந்து மங்கையின் அகத்தை நிரப்பிப் பிறந்த இடத்தி லிருந்தவளை ஈர்த்துப் பிறிதிடஞ் சேர்க்குந் திறமறிந்து,

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

என்ற குறளின் குறிப்புணர்க.

மணல் வீடு கட்டி விளையாடிச் சிறுமியர் குறும்பு பல செய்து சிரித்தவளும், காதிலுங் கழுத்திலு மிருந்த நகையி லுஞ் சிறந்த முத்துநகை வாயிலுடையவளாய்த் திகழ்ந்தவ ளும், முருகனை முனிந்து அவன்மீது மண்ணை வீசி யெறியத் துணிந்தவளுமாகிய வள்ளி, பன்னீராண்டு நிறையப்பெற்று, முன்னினும் பன்மடங் கதிக வனப்பு மினிமையும் நிறைந்து, அடக்கமும் நாணமு முடையாளாய்ச் செய்வன திருந்தச் செய்து அகத்தி லிருந்தாள். மாலைப்பொழுதில் வள்ளியின் கூந்தலை வாரி முடித்துப் பூச்சூடுங்கால், பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு அன்னை கூறிய வன்மொழிகள் இனிப் பிறவா. திடுதிடுவென நடந்ததற்காகவும், செப்பு, குடம் முதலிய வற்றைத் தூக்கித் தடுமாறிக் கீழே போட்டதற்காகவும், அடுப்பிற் சோற்றைக் குழைத்ததற்காகவும், கறி கூட்டுவ தில் உப்பைக் குறைத்ததற்காகவும், இன்னும் பலவற்றிற் காகவும் அன்னை வருந்திப் பகர்ந்த மொழிகள் நின்று போய் விட்டன. பெறுதற்கரிய செல்வத்தைப் பெற்றவர்போல்,

தாய்தந்தையர் அவளைப்போற்றி வளர்த்தனர். அவள் தன் அழகாலு மினிமையாலும் எல்லோர்க்கும் உவகை யூட்டினாள். இங்ஙனம் வளர்ந்த வள்ளி, இளவயதில் தன் தோழனாயிருந்த முருகனை அறவே மறந்தாள். ஆனால் முருகன் அவளை மறந்து விடவில்லை.

உலகப் பொருள்களி னின்பத்தில் உயிர் செம்மாந்து கிடக்கும்போது, இறைவன் அதைத் தன்பா லிழுக்க முயல்கின்றான்; வாழ்க்கையின் அடைவுகளால் அதற்கு அறிவு புகட்டித் தன்னிடமதைத் திருப்பப் பார்க்கிறான்; தன் அருளையுங் கோலத்தையு மதற்குக் காட்டிப் பழைய நினைவைப் புதுக்க முயற்சி செய்கின்றான். பக்குவப்படாத உயிர் இதை யறிவதில்லை. 'உள்ளங் கவர் கள்வன்' அவனென்பதை உணர்ச்சியில்லாத உயிர் எங்ஙன மறியும்? இஃதெல்லாம் அகப்பொருள் களவுப் பகுதியாகும்.

பிள்ளைப் பருவத்தில் நாம் இயற்கையழகி லீடுபட்டிருக்குமாறு முதிர் பருவத்தி லிருப்பதில்லை. கானும் பொழிலும் ஆறும் இளவயதில் நமக்கின்பமளித்தவாறு இப்பொழுதளிப்பதில்லை. நீரும் நிழலும் மணமும் நமதிளமனதை யூக்கியதை இப்பொழுது நினைத்துப் பார்த்தால், சிறுவர் நிலையிலிருந்து எவ்வளவு நாம் மாறியுளோ மென்பது தெரிகின்றது. குழவிநிலையினின்றும் நாம் வேறுபட்டிருப்பது நன்மை பயக்குமோ தீமை பயக்குமோவென்று இறைவனைத் தவிர வேறு யார் அறிவார்? பணப்பை யொன்றையும் பூக்கூடை யொன்றையு மொரு குழந்தையின் முன் வைத்தால், ஐயமின்றிக் குழந்தை பூக்கூடையையே நாடும்; நாமோ பணப்பையையே நச்சுவோம். இதனால் குழந்தையைவிட நாம் அறிவிற் சிறந்தவரென்று கூறல் ஒல்லுமோ? இயற்கை யழகிலீடுபடுவதா லொருவர் இறைவனின் மாட்சியை அறியலா

கும். இதனால் குழந்தைகள் கடவுளை யணுகி நிற்கின்றா ரென்று கொள்வது முண்டு.

"நான் உன்னுடன் விளையாடித் திரிந்தபோது, 'நீயார்?' என்று உன்னை நான் கேட்கவில்லை. கூச்சமும் அச்சமுமின்றி நான் துள்ளித் திரிந்து நாட்கழித்தேன்.

அதிகாலையிலே எனது கூட்டாளிபோல நீ வந்து, தூக்கத்திலிருந் தென்னை எழுப்பி, காட்டிலுள்ள இடை வெளிகளுக்கு நேராக உன் பிறகே நான் ஓடும்படி செய்தாய்.

அந்நாளிலே, நீ எனக்குப் பாடிய பாட்டின் பொருளை நான் அறியவில்லை. ஆனால் அந்த இசையை நான் விட வில்லை. அவ்விசையின் சுவை, என்னுள்ளத்தைக் கூத்தாடச் செய்தது.

இப்பொழுது, விளையாடுங்காலம் முடிந்தபின் திடீ ரென்று என் கண்கள்முன் தோன்றும் இக்காட்சி யாது?"

[இரவீந்திரநாத் டாகூர்—கீதாஞ்சலி-97]

கூச்சமும் அச்சமுமின்றி முருகனுடன் விளையாடித் திரிந்த வள்ளி, அவனை மறந்து, ஒருநாள் தன் அன்னையுடன் வீட்டிலிருந்தாள். யாரோ ஒருவன் வாயிலில் வந்து, "தாக மெடுக்கின்றது, தாங்க முடியவில்லை, தண்ணீர் சிறிது கொடுப்பீரோ?" என்று கேட்டது அவர்கள் காதிற் பட்டது. தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கேட்பவனை, 'போ' என்று விலக்குவதெங்ஙனம்? ஆதலின் அன்னை வள்ளியை நோக்கி, "யாரோ உண்ண நீர் கேட்கின்றார்கள்; செம்பில் நீர் கொண்டு போ" என்றாள். தாய் பணித்தவாறே, நிகழப்போவது இன்னதென் றறியாமல், வள்ளி செம்பு நீரைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு, வாயிலை நோக்கி நடந் தாள். வெளியே மறைந்து நின்றுகொண்டிருந்த வன், பிடியென நடந்து வந்த வள்ளியி னழகைத் தன்

கண்களாற் பருகி மகிழ்ந்தான். இதை அறியாதவளாய்க் கீழ்நோக்கிய பார்வையுடன் அடி எடுத்து வந்து, வாயிலே யடைந்து செம்புநீரை நீட்டி நின்ற வள்ளியின் வளைகள் நிறைந்த முன்கையை, ஆத்திரக்காரனை அம்மகன் எட்டிப் பிடித்தான். ஒரு மகன் கை தன்னைத் தீண்டிய துணர்ந்த வள்ளி, துடித்துத் துள்ளி, "அம்மா, இவன் செய்ததைப் பார்த்தாயோ?" என்று கதறினள். இந்த அழுகுரல் செவியிற் பட்டவுடன் அன்னையும் அலறிப் பதறியோடி வரலானாள். இதற்குள் தண்ணீர் கேட்ட மகன், தன்னுரு வங்காட்டிப் புன்னகைசெய்து நிற்ப, தன்முன் நின்றவன் முருகனென்பதை வள்ளியறிந்து கூசி யுள்ளொடுங்குங் கண்ணினள் ஆயினள். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளிற் பெண்ணறிவு கூரியதாகையால், முருகனைத் தப்புவிக்க வள்ளி உடனே யொரு சூழ்ச்சி கருதினாள். பதைத்த நெஞ்சத்துடன் விரைந்து வந்த அன்னையை வள்ளி அமைதியுடன் பார்த்து, "அன்னாய், அச்சமொழிக; நடந்தது கேள்; நீர் உண்கையில் இவன் விக்கிக்கொண்டு வருந்தினான்; அதனால் யான் அஞ்சிக் கூவினேன்" என்று நடந்ததை மறைத்தாள். யாது நேர்ந்ததோவென்று துளக்குற்ற அன்னை இதுகேட்டு அச்சந்தவிர்ந்து, விக்கினனென்று தன் மகள் கூறிய முருகனது முதுகைப் பலகால் அழித்தழித்துத் தடவினாள். இங்ஙனம் அன்னை முதுகைத் தடவும்போது, முருகன் வள்ளியைத் தன் கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போலே பார்த்து நகைக் கூட்டஞ்செய்தான். இவ்வரலாற்றை வள்ளி தன் தோழிக்கு நவின்றதாகக் கூறும் கலிப்பாட்டு, பின்வருமாறு :—

"சுடர்த்தொடீஇ கேளாய், தெருவில்நா மாடு
மணற்சிற்றில் காலிற் சிதையா வடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி

நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நாள்
அன்னையும் யானு மிருந்தேமா, இல்லிரே
உண்ணு நீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கன்னை
அடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழாய்
உண்ணுநீ ரூட்டிவா வென்றா ளென, யானும்
தன்னை யறியாது சென்றேன்; மற்றென்னை
வளைமுன் கைபற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்னா யிவனொருவன் செய்ததுகா ணென்றேனா
அன்னை யலறிப் படர்தர, தன்னையான்
உண்ணுநீர் விக்கினா னென்றேனா, அன்னையும்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவ, மற்றென்னைக்
கடைக்கணாற் கொல்வான்போல் நோக்கி நகைக்கூட்டம்
செய்தானக் கள்வன் மகன்." (குறிஞ்சி-51)

பிள்ளைப் பருவத்தில் வள்ளி கட்டிய மணல்வீட்டை யழித்து மறைந்த முருகன், மறுபடியுந் தோன்றி, வள்ளி தன் தாயகம் விட்டுத் தன்னகம் வருமாறு காதலை யூட்டுதல், சிற்றகத்தை யழித்துச் சிரகத்தைக் காட்டும் இறைவன் செயலுக் கொப்பாயிற்று.

*"மலர்களைத் தொடுத்தாயிற்று, மணவாளனுக்குரிய மாலை கட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மணமானபின், தலைவி தன் வீட்டை விட்டுத் தனியே சென்று, இரவின் ஏகாந்தத்திலே நாயகனைச் சேர்வாள்." (கீதாஞ்சலி—91)

*"The flowers have been woven and the garland is ready for the bridegroom. After the wedding the bride shall leave her home and meet her lord alone in the solitude of night."

உ. அகம் புறம்

அகம் புற மென்பது, உள் வெளி என்றவற்றுடன் ஒரு பொருளன. உள் என்பது மக்கள் உளத்தையும் புறம் என்பது அதற்கு அயல வென்று கருதப்படும் மரம், விலங்கு, மலை, கடல், காற்று முதலியவற்றையுங் குறிப்பதாகக்கொண்டு அவற்றைப்பற்றிச் சிறிது சொல்ல வெழுந்தது இவ்வுரை. அகமும் புறமும் ஒன்றையொன்று தழுவியே நிற்பன வாதலின் அவற்றை முரண்படுவனவாகப் பிரித்தல் தவறு. அவ்வாறு பிரித்துக் கருதியதனாலன்றோ நம் நாட்டில் புறப்பொருளறிவு குன்றி இப்போது நாம் பெரிதும் இடர்ப்பட நேர்ந்தது? தன்னை யறியாதவன் பிறரை யறியான்; பிறரை யறியாதவன் தன்னை யறியான். இங்ஙனமே அகத்தைக்கொண்டு புறமறியப்படும், புறத்தைக்கொண்டு அகமறியப்படும். 'கதிரவன் சினந்தான்,' 'காடு களித்தது,' என்று பேசுங்கால் உளத்தின் தன்மை புறப்பொருள்களின் மேல் ஏற்றப்பட்டது. 'கல் நெஞ்சன்,' 'அக மலர்ச்சி' என்பவற்றில் புறப்பொருள்களின் தன்மை உளத்தின்மே லேற்றப்பட்டது. அகந் தூய்மைபெறும் நிலையைக் காட்டுவதற்கும் புறப்பொருள்கள் வேண்டும். படலம் நீங்கின கண்ணை அழுக்கு நீங்கிய உயிருக் கொப்பிடுதல் வழக்கம். 'அழுக்கு நீங்கிய உயிர்' எனும் போதே அதில் புறப்பொருட்டன்மை கலந்தது. உயர்வு, தாழ்வு, மேன்மை, கீழ்மை என்ற பண்புப் பெயர்களும் நிலத்திலுள்ள மேடு பள்ள ஏற்றத்தாழ்ச்சிகளினின்றும் பெறப்பட்டது வெளிப்படை. ஆதலின் புறப்பொருள்களைப் புறக்கணித் தகற்றல் கூடாது. அங்ஙனஞ் செய்தல் தமிழர் தன்மைக்கு ஒவ்வாது. தொல்காப்பியமாகிய பெருநூலில் பொருட்பால், அகத்திணை, புறத்திணை என இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒன்றையொன்று பற்றி

நிற்றல் கருதத் தக்கது. அகத்திணை கூறவந்த பண்டைத் தமிழ் நூல்களும் புறப்பொருளை மிக விரித்துக் கூறும். பட்டினப்பாலை முழுவதூஉம் முந்நூற்றோரடிகளான் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள் இருநூற்றுத் தொண்ணூற் றேழடிகளிற் புறப்பொருள் விரிவும் ஏனை நான் கடிகளில் மாத்திரம் அகப்பொருட் சுருக்கமும் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. இவ்வாறே திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய செய்யுட்களிலும் புறப்பொருட் சிறப்பே பெரும்பான்மை யாற் கூறிவைத்து ஏனைய அகவுணர்வின் திறனெல்லாம் மிகச் சுருங்கவே சொல்லப்பட்டன. புறத்தே விரிந்த அறி வெல்லாம் முறைமுறையே சுருக்கப்பட்டு அகத்தே செல் வுழி அஃதொன்றில் மாத்திரமே உறைந்து நிற்றலிற் புறப் பொருள் வழிவைத்து விளக்கப்படும் அகப்பொருளெல்லாம் மிகச் சுருக்கிக் கூறுதலே மனவியற்கைக்கு இயைந்ததாம் என்று மறைமலையடிகள் தமது பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி யுரையிற் கூறியது காணத்தக்கது.

புறமென்பது வெளியிலுள்ள அனைத்தையுங் குறிப்பது கொண்டு தொல்லைத் தமிழர் நிலத்தையும் அதிலுள்ள மரம் விலங்கு புள் முதலியவற்றையும் ஐம்பெருங் கூறாக்கி அவற் றின் இயல்பையும் விளக்கினர். மலையும் மலை சார்ந்த இட மும், காடும் காடு சார்ந்த இடமும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும், சுரமும் அதைச் சார்ந்த இடமும் எனப் பகுத்துக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை யென முறையே பெயரிட்டனர். இங்ஙனம் வகைப்படுத்திய நிலங்களைப் பண்டைத்தமிழர் உளத்தி லெழுஞ் சில உணர்ச்சிகளுக் கிடமாக்கியது அவர் நுண்ணிய அறிவினைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தும். இதைச் சற்று நோக்குவோம். அகவுணர்வால் புறப்பொருள் மாறித்

தோன்றுவதும், புறப்பொருட் டன்மையால் அகவுணர்ச்சி வேறுபடுவதும் கற்றுணர்ந்தோர் அறிந்ததே. ஒருவன் எவ்வளவு அழுக்குத்தன்மை யுடையவனாயினும் தூய்மையான இடத்தில் உமிழத் துணியான். கடும்பசியா லொடுங்கியவன் இயற்கையில் தான் அருந்த அஞ்சுவனவற்றையும் உண்ணக் கூசான். ஆற்றில்நீராடிக் கடவுளைத் தொழவேண்டுமென்று துணிந்தவன் - வைகறையை நோக்கி மகிழுமாறு திருடப் புகுந்தவன், வைகறையை எதிர்பார்ப்பானோ? மக்களுந் தானும் மாளவேண்டுமென்ற துணிபுடன் சென்ற நல்ல தங்கைக்குத் தோன்றிய கிணறு, புதிதாய் மணம் நிகழ்ந்து தோழியர் பலருடன் நீரெடுக்கச் செல்லுமொரு மங்கை காணுங் கிணறுபோல் இருக்குமோ?

உளத்திலுள்ள உணர்ச்சிக்கேற்ப வெளிப்பொருள்கள் மாறித்தோன்றும். கணவனுள்ளவரையில் மிகுதியும் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட உடல், அவன் போனபின் கற்புடைய மனைவிக்கு மிக்க அருவருப்பாதல் கேட்டிலர் யார்? நாளெல்லாம் உழைத்து இளைத்த நன்மகன், ஞாயிறு மேற்கடல் செல்வதைக் கண்ணுற்று அகமகிழ்ந்து மனைவிமக்களைக் காண வீடு செல்லுமாறு கொடும்பிணியால் வருந்துமொருவன் வெய்யவனின் செவ்வொளியைக் காண்பனோ? இனி, புறப்பொருள் அகவியற்கையை மாற்றுவதற்கு எடுத்துக் காட்டாகச் சில காண்பாம். ஓங்கி வளர்ந்த மலைப்புறத்துத் தனியே திரியும் ஒருவனது எண்ணங்கள் பலர்சூழ மாளிகையொன்றில் அமர்ந்திருக்கும் முதலாளியின் நினைவுகளை ஒத்திரா என்பது திண்ணம். கடல் கொந்தளித்தாட, புலிபோற் சீறும் அலைமேற் படகை விரைந்து செலுத்தும் பரதவனது உளநிலை, சிறு குளத்தில் உடை தோய்த்து நிற்கும் மருதநில மகனது அகப்பான்மையை ஒக்குமோ? செவிடு

படும்படிப் பலவகை ஓசைகள் எழுமிடத்தில் அமர்ந்தவன் அகவமைதி பெற்றிருத்த லரிது. இயற்கையில் அவன் எத் துணை அமைதி வாய்ந்தவ னாயினும், இன்னொலி இடை விடாது அவன் காதில் நுழைந்தால் சீற்றங்கொள்வான் என்பதில் ஐயமில்லை. யாதானும் ஒன்றுபற்றிச் சினந் தவன் வெளியிலுள்ள பொருள்களில் தன் சீற்றத்திற்குத் துணையானவற்றைக் காண்கின்றானே யன்றி அதைத் தணித் தற்குரியவற்றைப் பாரான். தன் மனைவிமேல் வெறுப் படைந்தவன் அவள் செய்கையிலும் பேச்சிலும் தகாதனவே காண்பான். தக்கவை அவன் கண்ணிற்கு மறையும். "மருண்டவன் கண்ணிற்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்" என் பது பழமொழி யன்றோ? முற்றத்துறந்த முனிவர்கள் ஒரு கால் அகத்தையும் புறத்தையும் பிரித்து ஒன்றிலொன்று செல்லாமற் காத்தல் கூடும். அத்தகைய பெரியோரும் அக வமைதி பெறும் பொருட்டு புறவமைதி நிறைந்த காடு, மலை, குகைகளை நாடிச்செல்வர்.

வெங்கதிர் மிகவும் வீசுந் தமிழ்நிலத்தை யொத்த நாடு களில் வெம்மையால் மக்களுக்குப் பெரிதும் வருத்தம் நேர் கின்றமையால் வெப்பத்தை அவர் விரும்பார். காலை ஞாயிறு கடுங்கதிர் பரப்பி யாவையும் வாட்டும் நம்நாட்டிற் பெரும்பாலும் நெருப்பின் அண்மை வெறுப்பையே தரும். ஆதலின் வெப்பத்தோடு தொடர்புடைய தமிழ்ச் சொற்கள் பலவும் இன்னாப் பொருளையே குறிக்கும். சுடு, கொளுத்து, வாட்டு, பொங்கு, காய், வெம்பு, எரி, புழுங்கு, வேதல், கொதித்தல், மூள்தல், புகைதல், வெயில், தீ, அனல், கனல், தழல், அழல் என்பவற்றை ஆராய்வதால் அது நன்கறியப் படும்.

" என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை யறம்" (குறள், அன்பு—எ.)

ஆதலின் உளம் நொந்து வாடும் நிலையை வெப்பத்தோடு புணர்த்திக் கூறுவது தமிழ்நிலத்திற்கு மிகவும் பொருத்த மானது. இதுபற்றி யன்றோ, காதலனுங் காதலியும் ஒரு வரை யொருவர் பிரிந்து புண்படுவதைத் தீப்போலுங் கொடிய சுரமாகிய நிலத்துடனும், முதுவேனிலாகிய பெரும் பொழுதுடனும், நண்பகலாகிய சிறுபொழுதுடனும் பண் டைப் புலவர் சேர்த்தமைத்தார்? தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி யின் உளம் அன்பெனும் ஈரஞ் சற்று மிலாது காய்ந்து, உலையி லூதுந் துருத்திபோல் அவள் நெட்டுயிர்த்து, உள் வெதும்பிக் கலங்கித் தனிமையுற்ற நிலைமையை உள்ளவா றுரைப்பதற்கு, 'நிழலும் நீரு மில்லாத அழல் வெங்கான மும்,' அடி கொப்புளிக்க நிலஞ் சுடுங் கோடையும், காங்கை தாங்குதற்கரிய நண்பகலும் ஒன்று கூடின.

" அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி;

அடிதாங்கு மளவின்றி யழலென்ன வெம்மையாற்
கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்றா ரக்காட்டுட்
டுடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிறெனவும் உரைத்தனரே;

இன்பத்தி னிகந்தொரீஇ யிலைதீந்த வுலவையாற்
றுன்புறூஉந் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டு
ளன்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே;

கண்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலாற்
றன்னருஉந் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டு
ளின்னிழ லின்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவு முரைத்தனரே;

எனவாங்கு;

இனைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர் மனைவயிற்
பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே," (பாலைக்கலி: ௰௧.)

இப்பாலைக்கலி; அகத்தில் தோன்றிய பிரிவாற்றாமையெனும் உணர்ச்சியைப் பெரிதும் பெருக்குதற்குரிய வெளிப் பொருட் சேர்க்கையுடன் அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் காண்க.

"கோவலன் பிரியக் கொடுந்துய ரெய்திய
மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி போன்றிவ்
வருந்திறல் வேனிற் கலர்களைந் துடனே
வருந்தினை போலு நீ..."

(சிலம்பு—புறஞ்சேரி; வரி :௪அ-௫௧)

என்பதையும் நோக்குக. இங்ஙனம் அகத்தையும் புறத்தையும் ஒன்றவைத்தல் தமிழ் மரபு. இது பிறநாட்டார் நூல்களிற் காணக்கூடிய தொன்றன்று. பட்டினப்பாலையில் இருநூற்றுப் பதினெட்டடிகள் காவிரியையும் மருத நிலத்தையும் செம்படவர் சேரியையும் கடலையும் நகரையும்பற்றிக் கூறுவனவாதலால், பாலை யெனும் அகத்திணைக்கு அஃது ஒக்குமோ வெனின், இங்குப் பிரிதல் நிகழாமையின் அது குற்றமன் றென்பதையும், பின்வரும் அடிகளில் மருதநிலம் பாழாகி நீரற்றுப் போய் மன்றங்கள் அழிந்து நரிகள் ஊளையிடும் இடமாவதைக் குறித்துக் கூறப்படுவதால், பாலைத்திணையின்

தன்மை ஒருவாறு காட்டப்பட்ட தென்பதையுங் கருத வேண்டும்.

மற்றும் பாலைத்திணையில் பிரிதலன்றிப் பிறிதொன்றுஞ் சொல்லொணு தென்றொரு வரம்பில்லை. அதற்கு உடன் பட்டவற்றையுங் கூறுதல் பொருந்துமென்று முன்னோர் தெளிய விளம்பினராதலின், பிரியக் கருதி யொன்று கிளத் தலும் அதன்பாற்படும். இதில் பல திணைச் செய்தி விரவி வருதல் வியப்பன்று. 'பாலை' என்ற பெயர் பால் எனுஞ் சொல்லினின்றுந் தோன்றுவது. பால்—பகுப்பு. ஆண் பால், பெண்பால், முப்பால் என்பவற்ருல் அதை யறியலா கும். பகுப்பு—பிரிவு; ஆதலின் பாலை பிரிதற்கிடமாயிற்று. இதனுடன், பகல்—பிரித்தல் என்ற பொருளை யுட்கொண்டு நண்பகல் பாலைக்குப் பொழுதானமையின் பொருத்தங் காண்க. பட்டினப்பாலை முழுவதும் அகத்திற்கு இன்ப மூட்டும் அழகிய காட்சிகள் நிரம்பியுள. ஒன்றைக் கூறி மேற்செல்வாம்: "வீட்டு முற்றங்களிலே உலரவைத்திருக் கும் நெல்லுக்குக் காவலாயிருக்குஞ் சிறு பெண்கள், ஒளி விளங்கு நெற்றியும் கள்ளமறியாத பார்வையும், திருத்திய அணிகலன்களும் உடையர்; இவர்கள் அந்நெல்லைத் தின்ன வருங்கோழிகளை வெருட்டும்பொருட்டு எறிந்த மகரக்குழை கள் அம்முற்றத்திற் சிதறிக் கிடந்து, அங்கே சிறு பையன் கள் மூன்று உருள் உடைய சிறிய தேரைக் குதிரையின்றி இழுத்துக்கொண்டு வருகையில், அதன் உருள்களை இடறி அச்சிறு தேர் போகாமல் வழி முன்னை விலக்குகின்றன." (பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை). இக்காட்சியைக் கண்டு உளங்குளிராதவர் தமிழ்நூல்களைக் கற்றுப் பயனடையார். உரைநடையில் இஃது உளங்கவரும் வன்மை பெற்றிருத்தலை நோக்கச் செய்யுளின் இனிமை வெளியாகும்.

ஆங்கில நூல்களில் ஆங்காங்குப் பொருத்தம்பற்றி வரும் ஒப்புமைகளின் நயத்தையும், இயற்கையழகு நவிற்சியின் திறத்தையும் மேனாட்டு மக்கள் பெரிதும் போற்றி மகிழ்கின்றார். பத்துப்பாட்டு முழுமையும் இயற்கையழகுக்கொரு களஞ்சியமாகும். எவ்வளவுதான் அருந்தினுந் தெவிட்டாத தீங்கனியனைய சுவைநிறைந்த இயற்கையழகு கண்டு மகிழ விரும்புவோர் பத்துப்பாட்டில் அதைக் கண் குளிரக் காணலாகும். உயர்கல்வி பயிலுந் தமிழ் மாணாக்கர் பலர் தாம் பாராத மேலநாட்டுக் காட்சிகளை ஆங்கிலத்திற் படித்து அவற்றைப்பற்றிப் பலவாறு பேசி உவக்கின்றனர். ஆங்கிலப் புலவரின் நூல்களை வருந்திக் கற்குமாறு இவர்கள் பழைய தமிழ்ச் செய்யுள்களை யுணரப் புகுவரேல் இதுவரையிற் கண்டிரா இன்பத்தில் ஆழ்வர். தமிழைக் கற்பிப்போரிற் பலர் தமிழின் இனிமையைக் காட்ட வகையிலராயிருத்தல் இரங்கத்தக்கது. அகச்சுவையுடைய தமிழ்ப் பாடல்கள் உணர்ச்சி வகையான் ஊட்டப்படுமே யன்றி அறிவு வகையாற் புகுத்தப்படா. உண்மை இங்ஙனமிருப்ப, தமிழ்ப்புலமை யுடையோரிற் பெரும்பாலர் எழுத்துக்கூறு, சொற்கூறு முதலியவற்றைப் பெரிதும் பாராட்டிக் கற்பவரை அலைக்கின்றனரே யன்றிப் பொருட்சுவை காட்டி மகிழ்விப்பதில்லை. சிறியேனுக்குத் தமிழ் புகட்டிய பெரியார் ஒருநாள், வகுப்பிலுள்ள பிள்ளைகள் புணரியல் கற்றுச் சிறிது சலிப்புற்றிருத்தலைக் குறிப்பா லறிந்து, பத்துப்பாட்டில நெடுநல்வாடையிலுள்ள சில இயற்கையழகு நவிற்சியை எடுத்துக் கூறியகாலை எளியே னுள்ளம் பள்ளத்து வழி வெள்ளம்போல் ஓடியதை ஒருபோதும் மறவேன். அந் நாட்குப்பின் பலவாண்டுகள் எனக்குத் தமிழ் பயில இடங் கிடைக்கவில்லை; ஆயினும், அன்று கேட்டவை உள்ளத்தை

விட்டகன்றதில்லை. எங்ஙனமாயினும் அப்பாடலைக் கற்க வேண்டுமென் றெழுந்த அவாவினால் ஏழாண்டுகட்குப்பின் அதைப் பிற ருதவியின்றிப் பார்க்கலானேன். அதிற் கூறி யிருப்பவை முற்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லையாயினும் குளிரின் கொடுமையும், ஊதையின் நடுக்கமும் உணர்ச்சிக் கேறின. பின் பன்முறை பயில்வதற்கு அஃதோர் தூண்டு கோலாய் நின்றது. சிறுவர்கள் உளம் புறப்பொருளிற் படியுமாறு அறநெறி புகலுஞ் செய்யுள்களிலும் எழுத்தியல் புணரியல்களிலும் உறையாது. 'மட்குடம்', 'கற்றீது' என்று புணரியலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுஞ் சுவை யிலாச் சொற்கள் இளைஞர் நெஞ்சில் தங்கா; தங்கினுங் கொழுகொம் பில்லாக் கொடிபோல் இடர்ப்படும். ஆகை யால், சுவை நிறைந்த பாடல்களைத் தெரிந்தெடுத் தவற்றின் வழியாய்ச் சொற்கூற்றை விளக்கித் தமிழில் ஆவல் பெரு கச் செய்யவேண்டும். தேனின் சுவை அறியாதவனுக்கு அதை எடுக்கும் முறை கற்பித்தால் அவன் கூர்ந்து கேளான். தேனின் இனிமையை உண்டு கண்டவனே உடலை வருத்தி உயர்மர மேறி அதைக் கவரவும் பின்வாங் கான். முன்னோர் இயற்றிய நூல்களால் இஃது இனிது விளங்கும். வலியவற்றை எளிதாக்கிக் காட்டுவதை விட்டு, எளிதில் அறியக் கிடப்பனவற்றைச் கடுவகையிற் கையாடி, தமிழை நினைந்து இளைஞர் நெஞ்சொடுங்கச் செய்தல் யாது பயனைத் தரும்? இது நிற்க.

உள உணர்ச்சிக் கேற்ப இயற்கையை யமைத்துக் காட்டுதலால் அவ்வுணர்ச்சி மிகுதியும் வலியுறுமென்பதைப் பாலைத்திணையின்பாற் கண்டோம். குறிஞ்சியையும் அவ் வாறு நோக்குதல் நன்று. தட்பமிகுந்த நாடுகளில் ஊதை வீசுங் கூதிர்நாள் நஞ்சுபோல் அஞ்சி வெறுக்கப்படும்.

உறைபனி தெருக்களிலும் வீடுகள்மேலும் அமர்ந்து, விசும்பெங்கும் இருண்டு தோன்ற முகில் மூடி, இலையற்ற மரங்கள் வெறுங் கிளைகளுடன் பட்டனபோல் நிற்க, வெளியிற் புல்தானுந் தலைகாட்டா தொடுங்குங் குளிர்காலம் மேனாட்டாருக்குச் சாலவுங் கொடிய காலமாகும். நமக்கோ, மழை, முகில், நீர், நிழல், பனி, ஓடை, பொய்கை, குளம், கடல், அலை, நுரை, ஆறு, ஊற்று, சுனை, வாய்க்கால், மதகு, ஈரம், தட்பம், பசுமை, புனலாடல், நனைதல், ஆறுதல், தணிதல், குளிர்தல் ஆகிய இவை பெரும்பாலும் இனிமையையே தரும். "அவன் கருங்குழற் கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் நுதலும் தகைபெற நீவி, ஆகமுந்தோளும் அணிபெறத் தைவந்து, குளிர்ப்பக் கூறித் தளிர்ப்ப முயங்கிப், பிரிவலென்று வலித்தான்" (இறையனு ரகப்பொருளுரை). இஃதனைய உரைகளால் அவ்வினிமை யுணரப்படும். ஆதலின் மலைச்சாரலையுங் கூதிர்ப்பொழுதையும் நள்ளிரவையும் ஒன்றாக்கிப் புணர்தலோடு பொருத்தினர் முன்னோர். குறிஞ்சித்திணை களவுப் புணர்ச்சிக்குச் சிறந்ததாகலின், மக்கள் நடமாட்டமில்லாத மலைப்புறமும், ஒருவரும் வெளிவராகூதிர்ப்பொழுதும், கொடிய விலங்குகள் விழித்துத் திரியும் நள்ளிரவும் அதற்குத் துணையாயின.

திருந்திழாய் கேளாய்நம் மூர்க்கெல்லாஞ் சாலும்
பெருநகை யல்க னிகழ்ந்த தொருநிலையே
மன்பதை யெல்லா மடிந்த விருங்கங்கு
லந்துகிற் போர்வை யணிபெறத் தைஇநம்
மின்சாயன் மார்பன் குறிநின்றேன் யானாகத்
தீரத் தறைந்த தலையுந்தன் கம்பலுங்
காரக் குறைந்து கறைப்பட்டு வந்துநஞ்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பானைத்

தோழிநீ போற்றுதி யென்றி யவனுங்கே
பாராக் குறழாப் பணியாப் பொழுதன்றி
யாரிவ ணின்றீ ரெனக்கூறிப் பையென
வைகாண் முதுபகட்டிற் பக்கத்திற் போகாது
தையா றம்பலந் தின்றியோ வென்றுதன்
பைக்கழித்துக் கொண்டீ யேனத்தாலும் யாதொன்றும்
வாய்வாளே னிற்பக் கடிதகன்று கைமாறிக்
கைப்படுக்கப் பட்டாய் சிறுமிநீ மற்றியா
னேனைப் பிசாசரு ளென்னை நலிதரி
னிவ்வூர்ப் பலிநீ பெறுமற் கொள்வே னெனப்
பலவுந் தாங்காது வாய்பாடி நிற்ப
முதுபார்ப்பா னஞ்சின னாத லறிந்தியா
னெஞ்சா தொருகை மணற்கொண்டு மேற்றூவக்
கண்டே கடிதரற்றிப் பூச லெடுங்கின னாங்கே
யொடுங்கா வயத்திற் கொடுங்கேழ்க் கடுங்க
ணிரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுளோ
ரேதில் குறுநரி பட்டற்றாற் காதலன்
காட்சி யழுங்க நம்மூர்க் கெலாஅ
மாகுலமாகி விளந்ததை யென்றுந்தன்
வாழக்கை யதுவாகக் கொண்டமுது பார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங்கருங் கூத்து. (குறிஞ்சிக்கலி-௬௫)

இதிற் குறிஞ்சிநில ஒழுக்கம் அதற்கேற்ற பொழுதுடன் கூறப்பட்டது. "மன்பதை யெல்லா மடிந்த விருங்கங்குல்" என்பதனால் நள்ளிரவும், "அந்துகிற் போர்வை யணிபெறத் தைஇ" என்பதனால் குளிர்காலமும் பெறப்பட்டன. "ஒடுங்கா வயத்திற் கொடுங்கேழ்க் கடுங்கண், இரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுளோர், ஏதில் குறுநரி பட்டற்றால்" என்ற ஒப்புமையால் மலைப்புறத்தின் அணிமை பெறப் பட்டது. இப்பாடலில் காதலன் வரவை எதிர்நோக்கிக்

காத்திருந்த தையல் ஒரு பார்ப்பான் கண்ணிற்பட்டு அவனால் வருத்தம் எய்தியதைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம், மக்களாலும், விலங்குகளாலும், இருளாலும், நிலவாலும், காவலராலும், உறவினராலும் வரக்கூடிய தடைகளை மேற்கொண்டு கூடுவது களவியலுக்கு மிகுதியும் பொருத்தமானது. 'நிழலருமை வெய்யிலிலே நின்றால் தெரியும்' என்பது பழமொழியாதலின் காதலரிருவர் தமது கருத்துக்கு முரண்பட்ட யாவற்றையும் விலக்கித் தம்மைப் பிரிக்கவெழுந்த இடையூறுகளை யொதுக்கி ஒருவரை யொருவர் பார்ப்பது அதிக இன்பத்தை அளிக்கு மென்பது எளிதில் அறியப்படும். மலை என்பது விலங்கு; விலங்கு குறுக்கே வளர்வது. காதலனும் காதலியும் சேர்வதற்குக் குறுக்காய் நிற்கும் பல செய்திகளை நோக்கி, மலை புணர்ச்சிக் கிடமாயிற்று. அன்றியும், குறுக்கிடுதல் = எதிர்ப்படுதல்; குறுகலர் = பகைவர், பொருந்ாதவர்; ஆகையினால், குறுகுதல = அணுகுதல், பொருந்துதல், கூடுதல், புணர்தல; அது நடக்குமிடம் குறிஞ்சி. குறிஞ்சி = குறுகிய ஊர், சிற்றூர், மலைபுறத்துச் சிறிய ஊர். இவற்றால் நிலத்திற்கும் திணைக்குமுள்ள தொடர்பு ஒருவாறு புலப்படும். மேற்கூறியவாற்றால் நமது தமிழ்முன்னோர் இயற்கையை மக்களினின்றும் பிரித்துத் தனியாய்க் கூறினரல்லர் என்பது தெற்றெனத் தெரியும். மக்களுக்கு வரும் நன்மை தீமைகளாற் பிறக்கும் மகிழ்தல், இரங்கல் முதலியவற்றோடு பொருந்த வைத்து இயற்கையழகை உரைப்பதே தமிழ் மரபு. அஃதாவது இயற்கையை இருக்குமாறு உரையாது அஃது இருக்கவேண்டியவாறு உரைப்பது. (Describing Nature not as it is, but as it should be). இங்ஙனம், இயற்கையைத் திரித்தாள்வது தகுமோவென்று சிலர் ஐயுறலாம். வையகத்திற்கும் வான

கத்திற்கும் உயிராய் நின்றிலங்கும் இறைவனது தன்மையைத் தம் அகத்தடக்கிய மக்களின் பெருமையைக் கருதி இயற்கையை அவர்கள் உளப்பான்மையுடன் ஒன்றவைத்தல் தவறுகாது.

இதுகாறும் கண்டவற்ருல், குளிர்காலத்தில் மலைச் சிறையிற் புணர்தலும், முதுவேனிலிற் பாலையில் பிரிதலும் ஏன் நிகழவேண்டுமென்பது காட்டப்பட்டது. இவை பிற விடத்திலும் பிறபொழுதிலும் நிகழாதோ எனின், இவை எவ்விடத்தும் எப்பொழுதும் நிகழும்; என்ருலும் அவற்றை நூலிற் கூறப்புகின் பெரியோர் வகுத்தவாறு கூறவேண்டுமென்பது. யாதுபற்றி அவ்வாறு கூறவேண்டுமென்றுகடாவின்; நூலியற்றுதல் ஓவிய மெழுதலை யொத்த ஒருளத் தொழில். உளத்தின்கண் தோன்றிய காட்சிகளை ஓவிய வல்லான் நிறத்தில் எழுதி வெளிப்படுத்துகிருன்; மொழி வல்லான் சொற்களில வெளிப்படுத்துகிருன். இருவரும் அகத்தில் தோன்றியதையே புறப்படுத்துகின்றனர். ஒரு பட்டினத்தின் சிறப்பைக் காட்ட எழுதிய ஓவியத்தில் அழகிய மாளிகைகளுங், கோவில்களும், கல்விமன்றங்களும், கண்ணுக்கினியவை விற்குங் கடைத் தெருக்களும், நன்மக்களுந் தோன்றுவர்; அதுகொண்டு அப்பட்டினத்தில் இழிந்த வீடுகளுங் கோழி ஆடு கொலைப்படு மிடங்களுங், குருடர் முடவர் முதலியோரு மில்லையென எவருந் துணியார். ஓவியப்புலவன் தன் கருத்திற் கேற்பப் பட்டினத்துள்ள சில வற்றை நீக்கிச் சிலவற்றைக் குறைத்து வேறு சிலவற்றைப் பெருக்கி எழுதுவான். இதனுல் அவன் உள்ளதை யுள்ள வாறு சொல்ல இல்லையெனக் கற்ருேர் குற்றங் கூருர்.

"பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று"

என வள்ளுவர் கூறி யிருப்பதைக் கருதி அவர் பிறவறஞ் செய்யாதிருத்தல் நன்றென விளம்பினரென்று பொருள் கொளல் குற்றறிவாகும். கொண்ட நோக்கத்திற்கேற்ப ஒன்றைக் குறைத்தும் வேறொன்றைக் கூட்டியுஞ் சொல்வ தியல்பு. இதற்கிசையவே புணர்தல், பிரிதல் முதலியவை உலகில் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் நிகழினும் கற்றுணர்ந் தோர் அவற்றை இடம், பொழுது, செய்தியுடன் சேர்த்துக் கூறி இனிமை யூட்டுவரென்க.

மருதத்திணையில் ஊடல் நிகழ்வதும் அகத்திற்கும் புறத் திற்குமுள்ள ஒற்றுமைபற்றியே. செந்நெல் விளையும் மருத நிலத்தில் உடையுணவு குறைவின்றி நண்பர் சுற்றத்தார் சூழ விருப்பத் தலைவனுந் தலைவியும் வாழ்வுழி அவர்க்குட் பிணக்க முண்டாவதியல்பே. குறிஞ்சியில் அவர்க்குண்டாகும் இடை யூறு மிகுதி; மருதத்தில் அவர்க்கிருக்குந் துணைகள் பல. ஆதலின், ஒன்றிற்கூடலும் மற்றொன்றில் ஊடலும் நேர் கின்றன. தாமரை மலரும் பொய்கைகளும், மனைகள்தோறும் கிணறுகளுள்ள பேரூரும், எருமையை யோட்டும் உழ வரோதை முழங்கும் நெடுநல் வயல்களுமுடைய மருதநிலம் கற்புப் பகுதிக்கு மிகவும் ஏற்புடையதாதல் காண்க. முல்லை, மருதம், நெய்தல் மூன்றும் கற்புப் பகுதியைச் சார்ந்தவை. இந்நிலங்களுக்கும் இவற்றில் நிகழும் உரிப்பொருள்களுக்கு முள்ள பெயர்ப்பொருத்தம் தெளிவாய்த் தெரியவில்லை. ஆராய்ச்சியில் உள்ளஞ் செலுத்துவோர் இதை முடித்துக் கொள்வாராக.

செம்மையான உடலமைப்பும் பார்ப்போருளத்தை மகிழ்விக்கும் அழகிய நகைமுகமு முடைய ஒரு மகனைக் கண்டபோது அவனைத் தீயவனென்று எவருந் துணியார்; அவன் இனியனா யிருப்பானென்று நினைப்பதே மக்களுட்

பெரும்பாலோர்க் கியல்பு. அவ்வழகிய மகனிடம் தவறுக ளொன்றிரண்டு வெளிப்படுமேனும் அவற்றைப் பெரிதாக்கிப் பாராட்டாது மறைத்துங் குறைத்தும் புகல்வது நாடோறும் நாம் காண்பதொன்றாகும். இவ்வாறே அருவருக்கத்தக்க வெளித்தோற்றமுடைய ஒருவன் நன்மகனென்று பலர் கருதார். புறத்திற்கும் அகத்திற்கும் ஓர் இயைபு உண் டென்னும் நினைவு ஏறக்குறைய எல்லோரிடத்தும் உளது. நாமறியாமலே அத்தகைய எண்ணம் நம்மிற் குடிகொண் டிருக்கிற தென்பதை மறுக்கொணாது. எழில் வாய்ந்த மகன் தீச்செயல் புரிவானாயின் அதிலொரு முரண்பாடு தோன்று கின்றமையின், "என்னே, இம்மகன் தொழில்! முகத்தைக் காணின் நன்மைக்கோர் உறைவிட மெனத் திகழ்கின்றான்; செய்கையோ அதைப் பொய்யாக்குகின்றது" என்று சொற் பிறப்பதை பன்முறை கேட்கிறோம். புறத்தெழிலும் அகத் தீமையும் ஒன்றியிருத்தல் இயற்கையாய் நாமெதிர்பார்க்கும் நிகழ்ச்சியாயின், அதைப்பற்றி நாம் இரங்குவ தெற்றிற்கு? காட்சிக்கினியன் உளத்திலும் இனியனா யிருப்பது கண்டு நாம் மகிழ்வதேன்? வெறுப்பைத் தரும் வெளி வடிவ முள்ளவன் நனியினியனா யிருத்தல் அறிந்து வியப்படைவ தேன்? அகன்ற ஞாலத்தின்கண் பொருள் பறவை விலங்கு களிலும் மக்களிலும் பார்வைக்குந் தன்மைக்கும் அமைந்த ஒற்றுமையினும் வேற்றுமை பெரிதாயினும், உள்ளும் வெளியும் ஒத்திருக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் ஒருவரையும் விட்டதில்லை. தொல்காப்பியர் இவ்வடிவினர் என்று ஒருவரு மறிந்து சொல்வதற் கில்லையாயினுந் தொல்காப்பியம் கற்பா ருளத்திலெலாம் அவர்வடிவம் ஒருவாறு பதிக்கப்பட்டிருக்கு மென்பது ஒருதலை. அவ்வடிவம் அவரது நூலில் வெளிப் பட்ட உளவியற்கையைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாகும்.

அவரவர் கல்வி கேள்வியுணர்ச்சிகட்கேற்ப இவ்வடிவம் வேறு படுமாயினும் சிலவகையில் அஃது ஒத்திருக்கும். இங்ஙனம் உளத்தன்மை கொண்டு வெளித்தோற்றம் வகுக்கப்படுதல் இறும்பூதன்று. அகத்தின் பான்மை புறத்தில் விளங்க வேண்டுமென்று மக்கள் அனைவரும் நச்சுகின்றனர். இதை ஈராயிரமாண்டுகட்கு முன்னரே எளிதில் அறிந்த சான்றோ ராகிய தண்டமிழ்ப் புலவர் மக்களது இயற்கை நசை தணிப் பான், புணர்தல் பிரிதல் முதலிய உணர்ச்சிகளை அவற்றிற்குச் சார்பாயுள்ள இடம் பொழுதுடன் அமைத்தனரே யன்றி, அவ்வொழுக்கங்கள், குறித்த நிலத்திலும் நேரத்திலும் நிகழுமென்றன்று.

நெய்தல்

(கதப்பிள்ளையார் பாடியது)

தூங்க லோலை யோங்குமடற் பெண்ணை
மாவரை புதைத்த மணன்மலி மூன்றில்
வரையாத் தாரம் வருவிருந் தயருந்
தண்குடி வாழ்ந ரங்குடிச் சிறா
ரினிதுமன் றம்ம தானே பனிபடு
பல்சுர முழந்த நல்கூர் பரிய
முழங்குதிரைப் புதுமண லழுந்தக் கொட்கும்
வாலுளைப் பொலிந்த புரவித்
தேரோர் நம்மொடு நகாஅ வூங்கே.

இப்பாட்டில் "தலைவர் நம்மொடு நகுவதன்முன் சிறார் இனியதாயிருந்தது" எனக் கூறியிருக்கிறது. இச்சிற்றூர் முன்னிருந்த இனிய நிலையிலேயே இன்னுமுளதாயினும் தலைவர் அருகிலின்மையால் வருத்தமுடையதாய்த் தலை விக்குத் தோன்றுகின்றது. இதனால் நாம் மேற்கூறியவை நன்கு விளங்கும். குளிர்நாடுகளில் இளவேனிற்பொழுது தொடங்குநாள் மிக ஆவலாய் எதிர்நோக்கப்படும்; காதலர்

கூடுவதற்கு அதுவே ஏற்றகாலமாகும், "என் காதலியே, கட்டழகியே, நீ எழுந்து வா. மாரிக்காலஞ் சென்றது; மழை பெய்யும் நாள் அகன்றது; செடிகளில் எங்கும் மலர்கள் விரிகின்றன. குருவிகள் வெளிவந்து ஒன்றை யொன்று கூப்பிட்டுக் குலவுங்காலம் வந்தது; காட்டுப்புறுக்கள் கூவு மோசை நாடெங்குங் கேட்கிறது. அத்திமரங் காய் காய்க்க, கொடி முந்திரி பூப்பூத்து நறுமணம் வீசுகின்றது. காதலியே கட்டழகியே, நீ எழுந்து வா.'' இது மிகத் தொன்னுளில் பாடப் பெற்ற பலஸ்தீன் (Palestine) நாட்டுப்பாடல்; பொருத்தமுண்மையால் இஃது இனிமையை ஊட்டுகின்றது. அறிஞர் இங்கொரு கடா வெழுப்பக்கூடும். அஃதென்ன வெனின், முன்னோர் இயற்றிய நூல்களில் முதுவேனிற் பொழுது பிரிதற்கேற்ற கால மென்று நாட்டப்பட்டிருக்கத் தமிழ்நாட்டில் மணம் மிகுதியும் நிகழ்வது அக்காலத்திலேயே யன்றோ என்பதே. உண்மைதான்; ஆனால், முது வேனிலைப் பிரிதற்கும் கூதிரைக் கூடுதற்கும் பொருந்தி அமைத்தவெல்லாங் களவைக் கருத்திற்கொண்டே. அக் களவு இப்போது நிகழ்வதில்லையாதலின் இங்குப் பொருந் தாமை ஒன்றும்இன்மை காண்க. கற்பொழுக்கமே பெரிதும் நடைபெறத் தொடங்கியஞான்று முதுவேனிற் காலம் மணம்புரிவதற்கேற்ற பொழுதாக அமைக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இதிலும் மிகுந்த பொருத்தமுண்டு. அரசு செந் தளிர் விட்டு மிளிர்வதும், பனை ஈந்து பாளை விடுவதும், மல்லிகை முல்லை மலர்வதும், மா பலா பழுப்பதும், நெல் லறுத்துக் களஞ்சியஞ் சேர்ப்பதும் முதுவேனிலிலேயாம். மணத்திற்கு இன்றியமையாதன வாகிய உணவுப்பொருள் களும், மணப்பந்தலில் தொங்கவைக்கும் பனை, ஈந்து முதலிய வற்றின் குலைகளும், யாவருஞ் சூடிக்களிப்படையும் நறுமலர்

களும் அரசாணிக் காலிற்கு வேண்டியனவும் எளிதிற் கிடைக்குங் காலத்தையே கற்புப் பகுதிக்கேற்ற கூடலுக்கு நாளாகக் கொண்டனர். தமிழாண்டு முதுவேனிலிற் பிறப் பது இதுபற்றியேபோலும்.

இனி, அகம் என்பது 'உள்' என்று பொருள் படுகின்ற மையாலும், 'உள்' என்பது 'உண்மை' என்பதன் முதனிலை யாதலாலும் உண்மை, வாய்மை, மெய்மை ஆகிய ஒரு பொருட் சொற்களைச் சிறிது ஆராயலாம். 'உள்' என்பது நெஞ்சைக் குறிக்கும்; அஃது 'அம்' ஈறுபெற்று, உளம், உள்ளம் என நிற்கும். உள்ளத்தில் நடப்பதன் கூறு உண்மை எனப்படும். உள்ளத்தில் நிகழ்வது உணர்வு, நினைவு, துணிவு (Feeling, Thinking, Willing) என முப்பாற்படும். உள்ளிருக்குங் கொட்டைக்கிசைய அதை மூடியிருக்கும் பழம் அமைப்புப்பெறுமாறு அகத்திலெழும் உணர்வு நினைவுகளுக் கிசையச் சொல்லுஞ் செயலும் அமைதி பெறும். பழத்தை அறுத்துக் கொட்டையை வெளிப்படுத்துமாறு செய்கையைப் பகுத்துப் பார்த்து உண்மை யறியப்படும். ஒருவன் யாது நோக்கத்தைக் கொண்டு ஒன்றைச் செய்தானென்று புலப்படாவிடின், அவனது செயலின் தன்மை இன்னதெனத் துணிய விடமில்லை. ஆதலின், "அதன் உளவு யாது?" என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. உளவு—உள்ளிருப்பது, உண்மை; உளவன் —உள்ளதையறிந்து சொல்வோன், ஒற்றன்.

உளத்திற் றோன்றுவதே உண்மை. அங்ஙனம் தோன்றியது வெளிப்பொருளுடன் ஒப்பிடப்படுகையிற் றவ றாகவாவது திருத்தமாகவாவது இருக்கலாம். தவறாயிருப் பினும் அஃதுண்மையே. தாம்பைப் பாம்பென ஒருவன் பிற ழக்கொண்டகாலையும், அவன் வரையில் அஃது உண்மையே.

இது திரிபுணர்ச்சி யெனக் கூறுவர். ஆனால் இது பிறர்க்குத் திரிபுணர்ச்சியாகத் தெரியுமே யன்றிப் பிறழ உணர்ந்த மகனுக்குத் திரிபுணர்ச்சி யாகாது. தாம்பைப் பாம்பெனக் கொண்டு அது தம்மேல் விழுந்ததன் பயனாகக் குலைகலங்கி நஞ்சேறியவரும் உளரெனக் கூறுவர். நஞ்சை உணவென உட்கொண்டு பிழைத்தாருமுளர். ஒன்றை மற்றொன்றாகக் கருதியவர் தாம் பிறழ உணர்ந்ததை அறியுங்காறும் அவர்கள் அகத்திலெழுந்தது எதுவோ அதுவே உண்மை. ஆயின், உண்மை என்பது புறப்பொருள்களுடன் எவ்வகைத் தொடர்பு மில்லா ஒன்றேயெனின், எமைப்போல் சிற்றுணர்வுங் குற்றறிவு முடையோர்க்கு, உளத்திற் றோன்றுவதற்கும் வெளியிலிருப்பவற்றிற்கும் மிகுந்த வேற்றுமை காணுமெனினும், தூய உணர்ச்சியும் நலலறிவுமுடைய மேன்மக்கள் அகத்தைப் புறமாகவும், புறத்தை அகமாகவுங் காண வல்லார் என்றே கொளல்வேண்டும். பல்வேறு நூலறிவைப் படைத்தவர் இதற்கு ஏற்ற விடையளித்தல்கூடும். ஆயினும் நமது தமிழ் முன்னோர்கள் நெஞ்சை முதலாக வைத்து உண்மையை அதன்பாற் சேர்த்தன ரென்பதில் ஐயமில்லை.

இனி, 'உளது' எனுஞ் சொல் 'இருக்கிறது' எனப் பொருள்படுவதால் இவ்விரண்டிற்குமுள்ள பொருத்தத்தை அறிவது நன்று. உளது என்பது உண்டு எனவும் வரும். அதிலும் உள் என்பதே முதனிலையாகும். ஒன்று இருப்பதும் இல்லாததும் மக்கள் நெஞ்சில் அது தோன்றுவதும் தோன்றாமையுமே. ஆகலின், இருத்தலும் உளதாதலும் ஒன்றேயாகும். உணர்ச்சிக்கு எட்டாத பொருளைப்பற்றி அறிவுமில்லை பேச்சுமில்லை. புலன்களின் வழியாய் அல்லது காட்சியின் வழியாய் ஒன்று கருத்தில் வடிவங்கொண்ட பின்னரே, அஃது இருக்கிறது அல்லது இல்லை என்று

பேசுவதற் கிடமுண்டு. "இருப்பது பொய், போவது மெய்" என்றதில் இருத்தல் எனுங் கிளவி உயிர்வாழ்தலைக் குறித்தது. இதனால், உயிர்வாழ்தல் என்பதும் அகத்தின் நிகழ்ச்சியே என்பதும் பெறப்படுகின்றன. வாழ்க்கை எனப் படுவது நெஞ்சிற்றோன்றும் நினைவு உணர்வு துணிவுகளின் தொகுதியே யாகும். ஆனால், சொல் செய்கை முதலியவை வாழ்க்கையின் கூறுகளாகாவோ வெனின், இவை நினைவு உணர்வுகளின் வெளியீடேயாகுமாதலால் அது கடாவன்று. வடமொழியில் உண்மை என்பது (सत्यं) சத்தியம் என்ற மொழியால் உணர்த்தப்படும். இதன் முதனிலையாகிய (सत्) சத் என்பதன் பொருள் 'இரு' என்ற தமிழ்ச்சொல்லாற் குறிக்கப்படுவது, (तत् सत्) தத், சத்,—அது, இருக்கிறது. இந்த சத் (सत्) என்ற முன்னிலையே ஆங்கிலத்தில் Sooth என்று வருவதாக மொழிநூற்காரர் விளம்புகின்றனர். இவ் ஆங்கிலச்சொல்லும் 'உண்மை' என்றே பொருள்படும்; For-sooth என்ற மொழியுடன் ஒப்பிடுக. இஃதன்றி 'இருத்தல்' என்பது அமர்தலையுங் குறிக்கும். அமர்தல் = உட்கார்தல். உட்கார்தல் என்ற சொல் உள் என்ற அடியைக்கொண்டு பிறப்பதென்று தெரிகிறது. ஆயினும், அமர்தலுக்கும் உள் நிகழ்வதற்கும் யாதுதொடர்பு உள தென்று விளங்கவில்லை. பண்டைத் தமிழர் அகத்திற்கும் புறத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை எவ்வளவு ஆழ்ந்து கருதித் தாம் அறிந்தவற்றைத் தக்க சொற்களில் அமைத்துப்போயின ரென்பது இறையனா ரகப்பொருளாலும் தொல்காப்பியப் பொருட்பகுதியாலும் தெள்ளிதில் அறியப் படும். மேல்நாட்டு உண்மை ஆராய்ச்சியாளரிற் சிலர், மக்க ளுளத்தில் நிகழ்வதேயன்றி வேறு பொருள் உலகத்தில் உண்டோவென்று ஐயுற்று நெஞ்சிற் றோன்றுவது தவிரப்

பிறிதொன்றுங் கிடையவே கிடையாது என்றுங் கூறிப்
போந்தனர். இதற்கெதிராக மற்றுஞ் சிலர் வையத்தில்
இல்லாதது கருத்திலும் இல்லை என்று அறைந்தனர்.
இவற்றுடன் தமிழர் கருத்தை ஒப்பிடுக. உண்மை
ஆராய்ச்சியில் எனது தேர்ச்சி மிகச் சுருக்க மாகையால்
இதைத் தொடர்ந்துபோக நாணுகின்றேன். அவ்வாராய்ச்சி
யில் வல்லவர் இதைத் தொடர்ந்து சென்று முடிபு
காண்பாராக.

இனி வாய்மை என்பது உண்மைக்கு மறுபெயராய்
வழங்குதலின் அதையு மாராய்தல் நன்று. வாய்மை என்பது
சொல்லின்படி வாயின்தன்மை என்று பொருள்படும்.
ஆகையால் அஃது உளத்தின் குறிப்பைக் காட்டும் உண்மை
என்பதுடன் தொடர்புடையதேயன்றி அதனுடன் ஒன்
றாகாது. இயற்கையாய் வாய் பேசுவது உலகத்தில்
நேராகத் தோன்றியதையே. ஒரு பொருளுக்கும் அதன்
பெயருக்கும் உள்ள கேண்மை உளத்திற்கும் வாய்க்கும்
உண்டு. எங்ஙனம் ஒரு பொருளினின்றும் பெயரைப்
பிரித்த லரிதோ, அங்ஙனமே, உண்மையினின்றும் வாய்மை
யைப் பிரித்தலும் அரிதாகும். ஆதலின், வாய்மை என்பது
செவிக்குப் புலனாகும் உண்மையின் ஒரு வடிவமாம்.
வாய்மை என்பதற்குப் பொருள் இஃது என்பது மெய்ம்மை
என்ற சொல்லை உற்றுநோக்குவதாலும் வெளிப்படும். மெய்
மை—மெய்யின் தன்மை; அஃதாவது "உடலின் பான்மை
உளத்திலெழுந்து வாயாலன்றிப் பிறபொறிகளின் வழியாய்ப்
புலப்படுவது மெய்ம்மை ஆகும். மெய்ப்பாடு என்பது மக்கள்
உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்கும்
புலப்படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுதல்" என்று உரை
யாசிரியர் மெய்ப்பாட்டை வரையறுத்தலால் யாம் கூறுவது

வலியுறுகின்றது. உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை ஆகிய மூன்றிற்கு முள்ள தொடர்பை மூதறிஞராகிய தமிழர் எவ்வாறு கருதினர்கள் என்பதைச் சொற்களின் உதவியால் விளக்கமுயன்றேன். அகம், புறம் என்று எடுத்துக் கொண்ட பொருளில் இஃது இடையே தோன்றியதாதலால், இனி இதை நிறுத்தி முதற் பொருளுக்குச் செல்வேன்.

'அகப்பட்டது' என்று சொல்லுங்கால், ஒரு பொருள் பொறிகளின் வழியாய் அகத்திற்கு எட்டிற்று என்பது கருத்து. முன் கண்டவாறு ஒரு பொருள் அகத்திற்கு எட்டாவிடின் அஃது இருந்தும் இல்லாததே யாகும். அகம் என்பது யாது? அது பொறி புலன்களைத் தன்னிடைக்கியவற்றினின்றுந் தனித்தியங்கு மொன்று. எனெனின், அகம் பாராவழி, கண்கள் பாரா; காதுகள் கேளா. செவியிற் பட்டதும் கண்ணிற் பட்டதும் அகத்திற் படா தொழிதலுமுண்டு. யாதாயினு மொன்று காலிற்பட்டது அல்லது கையிற்பட்டது என்று சொல்வதோ டொக்க உளத்திற் பதிந்ததை அகப்பட்டது என்று சொல்லுகிறோம். மேற்கூறியவற்றுல் ' அகம் ' என்பதும், ' நான் ' என்பதும் ஒரு பொருட் கிளவிகள் என்பது தெரிகிறது. வடமொழியில் ' அகம் ' என்ற சொல் (Latin Ego) நான் என்று பொருள் தருவதைத் தமிழர் ஆராய்வாராக.

' அகப்பட்டது ' என்பதன் பொருளுக்கிசையவே, ' புறப்பட்டது ' என்பது ' வெளிவந்தது ' என்று பொருள் தரும். " கப்பல் புறப்பட்டது " எனின், அது துறையை விட்டு வெளியே சென்றது என்பதுவே முதற்பொருள். இப்போது ' புறப்பட்டது ' என்றுல் அசைந்தது, ஊர்ந்தது, நகர்ந்தது, தோன்றியது என்று பொருள் செய்கிறோம். இதில் தவறொன்றுமில்லை யாயினும் முதற்பொருள் இன்ன

தென்பதை நாம் மறக்கலாகாது. புறப்பாடு என்ற சொல் புறப்படுகையை யுணர்த்துவதுடன் உடம்பிலெழும் பரு, கட்டி (Boil) இவற்றையுங் குறிக்கும். இப்பொருளில் அச்சொல்லின் நேரான கருத்து அமைந்திருத்தல் காண்க. நம்மைச் சேராதவரைப் 'புறத்தியார்' என்று சொல்வது வழக்கு. அகத்தோடு பொருந்தாதவரை அங்ஙனங் கூறுவது ஒக்கும். 'புறத்தியார்' என்பது 'பிறத்தியார்' எனவும் வரும். இரண்டாவது மொழி 'பிறர்' என்பதுடன் தொடர்புடையது. 'புறத்தியார்' 'பிறர்' என்பவற்றிற்குள்ள கேண்மை தெளிவாய்த் தெரியவில்லை.

இனி, அகம் என்பது வீட்டையும், புற மென்பது வெளியையு முணர்த்தி ஒன்றிற்கொன்று எதிர்மறையாய் நிற்பதைச் சற்று ஆழ்ந்து நோக்குவாம். வீடும் வெளியும் பார்வைக்கு எதிர்மறையாய்த் தோற்றினும் உண்மையில் அவை முரண்படுவன வல்ல. வீடென்பது வெளியிற்றேன்று மொன்றே யன்றி யதனின்றும் வேறுபட்டதன்று. வெளியிலொரு பகுதியில் சுவரெழுப்பித் தடுப்புச் செய்து ஆக்கப்படு மொன்றே வீடென வழங்குவது. உண்மை இங்ஙனமிருப்ப, எவ்வாறு அது வெளியுடன் முரண்படும்? வெளியைத் தடுப்பதனாலன்றே மலைக்கு விலங்கென்று பெயர் எழுந்தது. விலங்கென்பது தளை; தளை என்பது கட்டு; கட்டப்பட்டது வீடு. வெளியைக் கட்டி வளைத்து வீடெழுப்புவர், கட்டுதல்=அடைத்தல்; 'நீர் கட்டுதல்' என்பதனை னுணர்க. ஆதலின், வெளியின் ஒரு வேற்றுமையே வீடாவதன்றி வேறு தனிப்பொருளன்று. இரண்டும் நிலம், புனல், எரி, வளி, விண் என்பவற்றின் கூட்டமே யாகும். ஆயினும், வெளியிற் கிடையாத ஒருவகை அமைதியும் இன்பமும் வீட்டிலுண்டு. இந்த உடலின்கண் அமைந்த

அகத்திற்கும் பொருந்தும். வாயில், நடை, முற்றம், பள்ளியறை, கூடம், அடுப்பங்கரை, தோட்டம் ஆகிய இவற்றின் சேர்க்கையால் மாத்திரம் ஓரிடம் வீடாகி விடாது. கை, கால், தலை முதலியவை அகமாகா. காதல ரிருவரின்றி வீடமையாது. இவர்களுள் காதலியே பெரும்பாலும் வீட்டில் திகழ்பவள். காதலியை மனைவி என்றும் இல்லாள் என்றும் தமிழர் கூறுவர்; கணவனை யவ்வாறு கூறார். தன்னினும் ஒருவாறு வேறுபட்டு, அன்பினால் தன்னுடன் ஒன்றாய் இணைக்கப்பட்ட ஒருயிர்த்துணை யில்லாவிடின் அறமேது, வீடேது? வெளியிற் றிரிந்து தொழிலியற்றுங் கணவனும் வீட்டிலிருந்து இனிமை செய்யுங் காதலியும் நுகருமின்பங்க ளில்லா வீடு வீடாகுமோ? வையக வாழ்விற் கென்று பலவகைத் தொல்லைக்குட்பட் டுழலும் மகன், அன்புடைய மனைவி யுறையுமிடஞ் சேர்ந்ததும் கவலை நீங்கி யமைதி பெறுதல் இயல்பு. பொருள்தேடுதலிலும், தன் நோக்கத்திற்கு எதிராய் நிற்பவரை மேற்கொள்ளுதலிலும் ஒருவன் படும் வருத்தங்களும் துன்பங்களும் மனையிலும் அவனைப் பின்தொடருமேல் அவ்வுறைவிடம் யாது பயனைத் தரும்! இங்ஙனம் ஒரு மகனுக்கு அமைதி தரும் வீட்டைப் போல் மறுமையில் உயிருக்கு அமைதி தருமொன்றைத் தமிழர் வீடென்றே சொல்வர்.

பொருள்வயிற் பிரிந்த காதலன் வரவை எதிர்நோக்கி யுருகி மெலிந்து நெஞ்சு புண்ணாகுந் தலைவியின் தன்மையைக் கூறும் அகப்பாடல்களின் சுவை நனி இனிது. இவ்வகைப் பாடல்களில் கருதத்தக்க தொன்றுண்டு. காதலர்களைப் பற்றிப் பிறமொழி மக்கள் எழுதிய நூல்களில் காதலர்களின் தோற்றம் நுண்மையாய் விரித்துரைக்கப்படும். அவர்களது உடையின் சிறப்பு, அணிவகை, உறுப்பமைப்பு முதலியவை

ஒவ்வொன்றாய் நவிற்சி பெறும். கற்பவர் உளத்தில் அக் காதலரின் வடிவம் பதியுமாறு அடிமுதல் முடிவரை அவரைச் சொற்களால் எழுதிக் காட்டுவர். பண்டைத் தமிழ் நூல் வல்லோர் அங்ஙனஞ் செய்யவில்லை. காதலரின் அழகைப் படிப்பவர் வியந்து நோக்கவேண்டுமென்று அவர் விரும் பினாரில்லை. அவர் கொண்ட கருத்திற்கு அது பொருந் தாது. புணர்தல், ஊடல், இரங்கல் முதலிய உணர்ச்சி களையே அவர் கற்பவர் உளத்திற் பெருக்க முயன்றிருக் கின்றனர். ஆதலின் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர் அகப்பாடல் களில் உயிரின் வெவ்வேறு நிலைகளாகிய புணர்தல், இருத் தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்பவற்றையே பெரிதுங் கருதிப் பாடல்கள் அமைத்தனர் என்பது விளங்கும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன ஒருவகையில் இம்மையை யும் பிறிதொரு வகையில் மறுமையையுஞ் சுட்டுகின்றன. தமிழான்றோர் எப்போதும் இரண்டையுங் கூட்டியே நூல் செய்தார். நாம் ஆராயப்புகுந்த வீடு என்ற சொல் இரு மைக்கும் பொதுவாதல் நோக்கி இவ்வளவு கூற நேர்ந்தது.

தடுப்புச் சுவரிடிந்தால் வீடு வெளியாகும், கட்டு நீங் கினால் அகம் புறமாகும். அகமாகிய 'நான்' புறமாகிய வெளியிற் கலத்தலைத் தமிழர் வீடு என்பர். வீடு = விடு தலை ; விடுதி என்ற மொழியையு மாராய்க. வெளி என்பது பெருவெளி, வெட்டவெளி ; வெட்டவெளி = இறைவன். வீடு கட்டப்படுமாறே, யாக்கையுங் கட்டப்பட்டதாகும். யாத்தல் = கட்டுதல். அகம் புறமென் றெடுத்துக்கொண்ட இவ்வாராய்ச்சி உயிரையும் இறைவனையுஞ் சுட்டி இரண்டு மொன்றுமாறு காட்டிற்று.

௩. கடலும் கடலையும்

ஆண்டிகளிற் பஞ்சத்து ஆண்டியுமுண்டு, பரம்பரை ஆண்டியு முண்டு; பொய்யாண்டியு முண்டு, மெய்யாண்டியு முண்டு, ஆனால் நானோ நையாண்டி. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக வேஷம் போட்டுக் கையேந்திப் பல்லைக் காட்டுவது என்னுடைய வழக்கமன்று. கைப்பொரு ளில்லாததினால் இரந்துண்டு பிழைக்கிறவர்களை ஆண்டிகளென்று அழைக்கிறார்கள். மெய்ப்பொருளைத் தேடி அங்குமிங்கும் அலைகின்றவனாகிய யானும் ஓர் ஆண்டிதான். இதன்பொருட்டு நானும் ஓர் ஆண்டியாகத் திரிந்து வருகிறேன். இந்த உண்மையை அறியாத பலர் என்னை ஒரு பிச்சைக்காரனாகவே நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். அதனால் எனக்கு ஒரு நஷ்டமுமில்லை.

ஒருநாள் சென்னைக் கடற்கரையில், நாலைந்துபேர் ஒன்றாக உட்கார்ந்து உல்லாசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர், "நாளைக்குப் பூனாவிற்குப் போகிறேன்" என்றார். உடனே மற்றொருவர், "பூனாவைப் பற்றிப் பல தடவைகளில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அஃது எங்கிருக்கிறதென்று எனக்குத் தெரியாது" என்று சொன்னார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் அவர்களை அணுகி, "பூனா எங்கே இருக்கிறதென்பதை முதல் வகுப்பில் படிக்கிற சிறு பிள்ளைகளும் அறிவார்கள்; உமக்கு இது தெரியாமல் போனதென்ன?" என்றேன். அவர்களெல்லோரும் சிறிது கோபத்துடன் என்னை உற்றுநோக்கினார்கள். சிறிது நேரம் கழித்து அவர்களி லொருவன், "இவர் ரொம்ப படிச்சவர்போ லிருக்கிறது" என்று இகழ்ச்சியுடன் சொன்னான். அப்போது நான், "நான் படிச்சவர் என்பதும்,

நீங்கள் குட்டிச்சுவர் என்பதும் இப்போது வெளியாகப் போகின்றன" என்றேன். அவர்கள் மிகவும் சினமடைந்து, "இவன் கர்வத்தை என்ன வென்று சொல்வது?" என்று ஒருவரோ டொருவர் பேசிக்கொண்டனர். அவர்களுடைய பேச்சை நான் கொஞ்சமும் கவனியாமல், "இந்துஸ்தானி யில் சுவர் என்றால் பன்றி என்று அர்த்தம். குட்டிச்சுவர் என்றால் பன்றிக்குட்டி என்று பொருள்" என்று கூறினேன். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, "கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாரிச்சித் தின்னுகிறவனானால் அவனோடு பேசலாம். சம்பாரிச்சித் தின்ன சாமர்த்தியம் இல்லாதவனோடு என்னத்தைச் சொல்லுவது?" என்று தங்களைத் தாங்களே சமாதானப்படுத்திக் கொண் டார்கள். உடனே நான், "நான் சம்பா அரிசிதான் சாப் பிடுகின்றேன். நீங்கள் என்ன அரிசி சாப்பிடுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன். "இது என்னடா தொல்லையாய்ப் போச்சுது! அப்பா நீ ஒழிஞ்சி போ, உனக்கு ஒரு சலாம்" என்று அவர்களி லொருவன் என்னை வேண்டிக்கொண்டான். இந்த வேளையில் நான் சிறிது உள்ளே நகைத்துக்கொண்டு "அப்பா, சலாம்; இன்னும் கொஞ்சம் பேசலாம்" என்று சிரித்தேன். அவர்களும் என்னோடு சேர்ந்து சிரித்து விட்டார்கள். இதற்குமேல் நான் அவர்களைப் பார்த்து, "நண்பர்களே உங்களில் ஒருவருக்கும் பூனை எங்கிருக்கிற தென்று தெரியவில்லை. அதைச் சொல்லிவிட்டுப் போகி றேன். உங்களில் யாருக்காவது பானை, பாவன்னா, பீனா, சொல்லத் தெரியுமா?" என்று வினவினேன். அப்போது ஒருவர், "அது கூடவா தெரியாது, பானை, பாவன்னா, பீனா, பீயன்னா, பூனா, பூவன்னா" என்று மேலே சொல்லப் போகும்போது, "போதும் போதும் நிறுத்தும்" என்று தடுத்தேன். அவர் அப்படியே நிறுத்திவிட்டார்.

"பியன்னுவுக்குப் பக்கத்தில் பூனை இருக்கிறது உங்களுக்குத் தெரியாமல் போனதென்ன!" என்று நான் கேட்டபோது, அவர்களெல்லாம் விழுந்து விழுந்து சிரித்து என்னைத் தங்களருகில் உட்கார்ந்து பேசும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள். இதற்கிடையே ஒருவன், "சுடச் சுடக் காராமணி, ஐயையோ சுடுதே, அப்பப்பா சுடுதே, காராமணி, கடலை பட்டாணி" என்று கூவிக்கொண்டு வந்தான். நான் என்முன் இருந்தவர்களைப் பார்த்து, "எனக்குக் கொஞ்சம் கடலை வாங்கிக் கொடுப்பீர்களானால், சிறிது நேரம் உங்களோடே பேசுவேன்" என்றேன். "போயும் போயும் கடலைதானா உமக்கு வேண்டும்!" என்றார்கள்.

"கடலை என்ன அற்பமானதா? அகஸ்திய ரிஷி முதலியவர்களெல்லாம் கடலை சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அது உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று பதில் கேள்வி கேட்டேன்.

"அகஸ்தியர் கடலை சாப்பிட்டதாக நாங்கள் கேட்டதுமில்லை, படித்ததுமில்லை?" என்று அவர்கள் விளம்பினார்கள்.

"அப்படியானால் நான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்" என்று நான் பேசத் தொடங்கினேன். "எலிமீது ஏறிய யானைக்கும், மயில்மேல் குந்திய காளைக்கும் தந்தையாகி" என்று நான் சொல்லிக்கொண்டு போகையில், "எலியின் மேல் யானை எப்படி ஏறும்?" என்று ஒருவர் கேட்டார்.

"எலியில் பெருஞ்சாதி பெருச்சாளி; அந்தப் பெருச்சாளி மீது ஏறிய யானை, விநாயகர்; மயிலின்மேல் குந்திய காளை, முருகன்" என்று விடையளித்தேன்.

"ஓஹோ! அப்படியா! சரிதான், அப்புறம் சொல்லுங்கள்" என்று அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

நான் மறுபடியுந் தொடங்கினேன் :—

"எலிமீது ஏறிய யானைக்கும், மயில்மேல் அமர்ந்த காளைக்குந் தந்தையாகி, எருமைக் கடாவின்மேல் ஏறி மார்க்கண்டன் உயிரைக் கவர்ந்த யமனை, எருதின்மேல் சவாரி செய்து போய்த் தாக்கிய பரமசிவன், பருவத ராஜன் பெற்றெடுத்த புத்திரியாகிய பார்வதியைக் கலியாணம் செய்துகொண்ட காலத்திலே தேவரும் மற்றை யாவரும், கைலையங்கிரியிலே அவருடைய மணக்கோலத்தைக் காண வந்ததனால், பாரந் தாங்கமாட்டாமல், வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்துபோக, எல்லோரும் அதைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போனார்கள்" என்று ஆனந்தபைரவி இராகத்திலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தபொழுது, காராமணி கடலை பட்டாணி விற்றவன் தன் தலையிலிருந்த கூடையை இறக்கிக் கீழே வைத்து அதிக ஆவலுடன் நான் கூறியதைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றான்.

அவனை நான் பார்த்து, "அப்பா, கடலை விற்கும் கடலையாண்டி, அகஸ்தியர் கடலை சாப்பிட்ட கதையைச் சொல்லப்போகிறேன். நீயும் உட்கார்ந்து கேள்" என்று சொல்லி மறுபடியும் ஆரம்பித்தேன். "வண்டி குடை கவிழ்ந்ததுபோல் உலகம் ஒருபுறம் சாய்ந்து கிடந்ததைக் கண்டு எல்லோரும் நடுங்கி நிற்கும்போது, நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக்கண்ணின் உஷ்ணம் அதிகரிக்காதபடி தலையிலுள்ள சடையிலே கங்கை நீரைக் கட்டிவைத்திருக்கும் சாம்பசிவன் அருகிலுள்ள குள்ளமுனியாகிய அகஸ்தியரைப் பார்த்து, 'நீ போய் உலகத்தை முன்போலச் சமநிலைப்படுத்து' என்று ஆக்ஞாபித்தார். அவ்வாறே இந்த அகஸ்தியமுனி தென்திசைக்குச் சென்று உலகத்தைச் செப்பனிட்டார். இவ்வாறு மகத்துவம் மிகுந்த அகஸ்தியரிடத்தில்

ஒருநாள் ஆயிரங்கண்ணனுகிய தேவேந்திரன் வந்து தேவர்க ளெல்லாரையும் விருத்திராசுரன் என்ற ஓர் அரக்கன் வருத் துவதாயும், அவ்வரக்கன் சமுத்திரத்தில் ஒளித்துக்கொண் டிருப்பதாயும் முறையிட்டான். உடனே குறுமுனியாகிய அகஸ்தியர் சமுத்திரத்தைச் சாப்பிட்டு அந்த அசுரனை வெளிப்படுத்தினுர். கேட்டீர்களா, ஓ ஜனங்களே!" என்று நான் பேசி முடித்தேன்.

இதைக் கேட்டவர்கள் சிறிது நேரம் யோசனை செய்து, "அகஸ்தியர் கடலை சாப்பிட்டதாகச் சொன்னீர்களே, அதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல் வேறு என்னமோ பேசி விட்டீர்களே!" என்றுர்கள்.

"அதைப்பற்றித்தான் இப்போது நான் பேசி முடித் தேன்" என்று சொன்னேன்.

"இல்லையே" என்றுர்கள்.

"ஆம்" என்றேன்.

"இல்லவே இல்லை" என்றனர்.

"சமுத்திரம் என்றுல் என்ன?" என்று கேட்டேன்.

"சமுத்திரம் என்றுல் கடல்" என்றுர்கள்.

"கடலை அகஸ்தியர் சாப்பிட்டார் என்று நான் சொன் னேன். அவர் கடலை யுண்டதை நான் சொல்லவில்லை யென்று எப்படி நீங்கள் சொல்லலாம்?" என்று நான் கேட்டபோது அவர்கள் வாயைத் திறந்து மூக்கில் விரலை வைத்துக் கொண்டனர்.

இதற்குப்பின் நாங்கள் இரண்டணுவிற்குக் கடலை வாங்கி உண்டோம். என்முன் இருந்தவர்கள் கையில் கட லையை வாங்கி உண்ணும்போது அஜாக்கிரதையாகப் பல கட

லைகளைக் கீழே சிந்தினார்கள். நான் அதிகக் கவனத்துடன், ஒன்றுவிடாமல் பொறுக்கலானேன். உடனே அவர்கள் என்னைப் பார்த்து, "வேண்டுமானால் இன்னும் கொஞ்சம் கடலை வாங்கிக் கொள்ளலாம்; மணலில் விழுந்ததை ஏன் பொறுக்குகிறீர்கள்?" என்றார்கள்.

"சிறியோர் சிந்திய சிறுகடலை யெல்லாம்
பெரியோ ராயிற் பொறுக்குவது கடனே."

ச. முற்காலமுந் தற்காலமும்

முற்காலமே நற்காலம்; இறந்ததே சிறந்தது; சென்றனவே நல்லன' என்று நினைப்போர் நம் நாட்டிற் பெரும்பான்மையராகலின், அவர் கருத்தைப் பகுத்துநோக்கி உண்மைகாண்டல் பலர்க்கும் பயன்தரும் என்ற நோக்கம் பற்றி இவ்வாராய்ச்சி எழுந்தது. இதில் அனைவரும் ஒப்பத்தகுந்த ஒரு முடிபிற்கு வருவது இயலாததே. எடுத்துக்கொண்ட ஆராய்ச்சியின் நோக்கத்திற்கும், எழுதப்புகுவோரின் அறிவு அனுபவங்கட்கும் ஏற்ப நியாயங்களையும் உதாரணங்களையும் எடுத்தாள முடியுமேயன்றிப், பலவாறாகத் தோன்றும் ஐயத்திற் கெல்லாம் விடைகூறிச் செல்லுமாறில்லை. இதனைக் கண்ணுறும் நண்பரிற் பலரோ அன்றிச் சிலரோ எமது முடிவுக்கு முரண்படலாம். அதுவே இவ்வாராய்ச்சியைக் குற்றமுடைய தாக்காது. கருத்து வேறுபாடின்றேற் கட்சிபேதமில்லை; அஃதின்றேல் ஆராய்ச்சியுமில்லை, வாதுமில்லை; அவையின்றேல் உண்மை வெளிப்படுதலுமில்லை. இதுகொண்டே அரசியல் முறையிலும் உலகியல் முறையிலும் என்றுமொன்றும் பிரிவு காணப்படுகின்றது.

ஒரு பிரிவினர், முன்னேக்கம் முன்னேற்றமாகிய இவற்றையே எண்ணி, சீர்திருத்தம் பழையன கழிதல் எனும் இவற்றிற் கருத்தை நாட்டுகின்றார்கள். வேறொரு பிரிவினர் திருத்தங்களாலும் மாறுதல்களாலும் பிறக்குங் கஷ்டங்களையும் கவலைகளையுங் கவனித்துத் தொன்றுதொட்டு வருவனவற்றையே நிலைநாட்ட முயல்கின்றனர். ஒருவன் எத்துணை வல்லவனாயினும் அவன் முன்னோருடைய கல்வி அனுபவமாகியவற்றை விலக்கித் தானே ஒன்றை நூதனமாகப் படைத்துக்கொள்ளுதல் கூடாத காரியம். பழையவற்றின்

உதவியைக்கொண்டே புதியவை இயற்றப்படல் வேண்டும். இஃதில்வாறாக, முன்னோர் தேடிவைத்த அரும்பொருட் பெருங்குவையை ஒரு மகன் வருந்தி யுழைத்து வளர்க்காது வாளாவிருந்து உண்பனாயின், அப்பொருள் குன்றனைய தாயினுங் குன்றிவிடும். இது செல்வத்திற்கே யன்றிக் கல்விக்கும் பொருந்துமாகையால், முற்காலத்துப் பெரியோர் நின்ற நிலையில நாமும் நிற்போமெனத் துணிதல் பயன் தராது. இதனால், சீர்திருத்தத்தை நாடுவோர் பழையவற்றை அறவே யொழித்தலும், பண்டையவற்றையே போற்று வார் புதியவற்றை முற்றும் கழித்தலும் முடியாவென்பது பெறப்பட்டது. சில நூற்றாண்டுகட்குமுன் நாகரிகமடைந்த தேசத்தோர், தங்கள் எண்ணங்களையும் துரைத்தன முறைகளையும் நடையுடைகளையும் எளிதில் திருத்தி யமைத்துக் கொள்ள வல்லவராயிருக்கின்றனர். அதனால் அவர்களடையும் நன்மை பலவாயினும், அதிற் குறையொன்றும் இல்லையென்று சொல்ல வியலாது. திருத்தங்களுக்கும் ஒரு வரம்புண்டென்பதை மறத்தல் பெரும் பிழையாகும். ஆனால் அவ்வரம்புங் காலத்திற் கேற்றபடி திருத்தப்படல்வேண்டும். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகச் சிறப்புஞ் சீலமும் பெற்றிலங்கும் நாட்டினர், பிறர்போல் தமது பழக்கங்களைக் கைவிட முடியாமலிருப்பது இயற்கையே யாயினும் மாறுதல்களைக் கைக்கொள்ளாவிடின் மாளுதல் திண்ணமாகையால், புதியவற்றில் தமக்குப் பொருத்தமானதை அவர் விரைந்து தழுவல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்தற்கு முற்காலத்தையும் தற்காலத்தையும் பற்றிய உண்மையான அறிவு அவசியம்.

"இக்கரை மாட்டிற்கு அக்கரை பச்சை" என்பது நமது தமிழ் மக்கள் வழங்கும் ஒரு முதுமொழி. "தூரத்தி

லிருப்பவை பார்வைக்கு அழகாகத் தோன்றும்" எனுங் கருத்தமைந்த ஓர் ஆங்கிலப்பழமொழியும் வழக்கத்திலுண்டு. இப்பழமொழியும் ஆன்றோர் அனுபவித்துரைத்த அரு மொழி யென்று அனைவரும் ஒப்புக்கோடற் குரியதொன்றே யாம். இதுபற்றி நோக்குமிடத்து, அண்மையது அரிதே னும் எளிதாகத் தோன்றலும், சேய்மையது எளிதேனும் அரிதாகத் தோன்றலும் உலகவியற்கை என்பது புலனும். "நாட்டிற்கு அதிகாரியேனும் வீட்டிற்கு மகன்தான்" என்ற பொருளுடைய ஆந்திரப் பழமொழியிலும் இக்கருத்துக் காணப்படுகின்றது. இதை அறிவுடையோர் உண்மை யெனக் கொள்ளார். தோற்றங்களை உண்மை யென்று கொண்டால் மின்னுவதெல்லாம் பொன்னென்று கொள்ள லும் வேண்டும். ஆதலின் தூரத்தினாலுஞ் சமீபத்தினாலும் பிறக்கும் பொய்க்காட்சியை அகற்றினா லன்றி உண்மை விளங்குவதில்லை. 'உதயகாலத்திற் கீழ்த்திசையிற் சிவந்து திரண்டு தோன்றிய கதிர்ச்செல்வனைத் தீங்கனி யென்று கருதி நுகர்தற்கு அவாவி, விண்மிசைப் பாய்ந்து வெப்பத் தாற் றாக்குண்டு விழுந்த அனுமன்செய்தி, தோற்றத்தால் மயக்க முறுவோர்க்கு ஓர் எச்சரிக்கையாகும். பார்வைக் கினிதாய்த் திகழும் நீலநிறமுடைய ஆகாயவெளியும் பேய்த் தேர் போன்ற தொரு தோற்றமேயன்றி, உண்மை யன் றென்பதை அறியாதார் யாவர்? கணித்தற்கும் மனத்தினாற் கிரகித்தற்குங் கூடாத பெருந் தூரத்தில் ஆகாயத்தில் நீல நிறமுண்டாகிற தென்று நூலோர் கூறுகின்றனர். இவ் வாறே மிகத்தூரமான புராதன காலமுந் தோற்றமாத்திரை யான் நோக்குவார்க்குப் பலவகை இனிய காட்சிகள் அமைந்த அற்புதமாய் விளங்கவுங் கூடும். அஃது உண்மை யென்பார் கூற்றுப் பயனிலதாய் ஒழியுமே யன்றி, மெய்

புணர்தற்குச் சாதனமாகா தென்க. மேற் சொன்னவற்றால், இடத்தி லேற்படுஞ் செய்மையால் நிகழும் பொய்த் தோற்றம், காலத்தி லேற்படுஞ் சேய்மையாலும் உண்டாகும் என்பது காட்டப்பட்டது.

சின்னாள் முன்னர் மாண்டொழிந்த உறவினரோ அன்றி நண்பரோ எவரையேனும்பற்றி நாம் பேச நேருங் கால், அவரிடத்துள்ள நற்குண நற்செயல்களையே நாம் பெரிதும் விரித் துரைப்பதும் ஏனைய தீக்குண மாதியவற்றை மறைப்பதுமே நம்மவருட் பெரும்பாலும் வழக்கமாகக் காண்கிறோம். பகைவரும் அவரைக் குறித்து நிந்தை கூற அஞ்சுகின்றனர். அவரை நிந்திப்போரைக் காணினும் அவர் மாட்டு நமக்கு வெறுப்புண்டாகிறது. அன்றியும் நாம் அம் மொழிகட்குஞ் செவிகொடா தொழிகின்றோம். இயன்ற வாறு அம்மொழி வெளிவராது அடக்கவும் முயல்கின்றோம். ஆகவே இறந்தவர் எத்தகையராயினும் அவர்பால் நாம் நல்லெண்ண முடையவராயிருக்க விரும்புகிறோ மென்பது வெளியாகிறது. இது பெரிதும் போற்றுதற் குரித்தேயன்றிக் கடிதற்பாற்றன்று. ஆனால் இதனைக்கொண்டு இறந்தாரனைவரும் குற்றமின்றி நற்குணமுடையராகவே வாழ்ந்தன ரெனத் துணிதல் கூடுமோ? அவரும் நம்மைப்போல் இவ்வுலக வாழ்வில் ஈடுபட்டுத் துயரிழைத்துத் துன்பமுற்றும், நன்மை செய்து இன்பமுற்றும் பலவகையாக நாட்கழித்தன ராகவே வேண்டும். எனினுங் காலச்செலவாலும், நமது மானிட இயற்கையின் தன்மையாலும் அவரைப்பற்றிய அபிப்பிராயம் வேறுபடுகிறது. சிறிது காலஞ் செல்வதற்குள் இத்தகைய மாறுதல்கள் நிகழக் காணும் நாம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் நடந்தவற்றை ஆராய்ச்சியின்றி நோக்குவதால் எவ்வளவு அறியக்கூடும்! ஊன்றிப்பார்க்குங்

திறமையுடைய ஒருசிலரே உண்மையுணரும்ஆற்றலுடையவ ராவார். பண்டைநாளில் நிகழ்ந்தவற்றைக் குறித்துப் பேசும் நூல்கள் பல பிற்காலத்தவரால் எழுதப்பட்டமை யின், அவற்றிற் குற்றங் குறைந்து குணம் மிகுந்திருக்கு மென்பது எளிதி லறியப்படும்.

பள்ளிச்சிறுர் கல்வி பயிலச் செல்லுங்கால் முகங் கோணி வெறுப்புடன் போவதும், பொழுது போவதற்கு முன் கல்விச்சாலையைவிட்டு நீங்கும் பிள்ளைகள் அகமலர்ந்து குதித்தோடுவதும் பெரும்பாலும் நமது பார்வையிற்படுங் காட்சிகளி லொன்று. சிறுவர்கள் தமது பள்ளி வாழ்க்கையை விரும்புவோரல்லர். ஆரும் வகுப்பிற் படிக்குஞ் சிறு வனுக்குத் தான் கற்குங் கல்வியும் படும்பாடும் மிகக் கடினமாய்த் தோன்றுகின்றன. அவ்வகுப்பைக் கடந்து அவன் மேலே செல்வானுயின் சென்ற ஆண்டில் அவன் உழைத்த உழைப்பு வெகு எளிதாகிவிடுகின்றது ; ஏழாம் வகுப்பின் வேலையோ இரவும் பகலும் அவனை வருத்துகின் றது. இளமையின் சிறப்பையும் அருமையையும் இளையோர் அறியார். உயர்பதவியில் அமர்ந்து பெருந்தொகை ஈட்டும் பெரியோரைப் பார்த்து, மாணவர் தாமும் அவரைப்போலாக வேண்டுமென்று முயல்கின்றனர். சிறுவர்க்கு எதிர்நோக்கும் முயற்சியு மில்லாவிடின் அவர் மேன்மையடைவதெங்ஙனம்? ஆனல் மாணவனுயிருந்து தேர்ச்சியடைந்து, செய்தொழிலிற் சிறப்புற்றுப் பொருள் தேடி அதன் பயனெய்தி மூப் படைந்த ஒருவன், தன் இறுதிநாளில் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைக்கப் புகுந்தால், கற்புடைய மனைவியை மணந்து மகிழ்ந்து மக்களைப் பெற்றதையும், வருந்தி யுழைத்துச் செல்வந் திரட்டி அறஞ் செய்ததையும், வாழ்க்கையில் வரும் இன்னல்களைக் கண்டு நகைத்துத் தனதாற்றலால் இடையூறு

களை மேற்கொண்டதையும், பெரிதாகப் பேசாது, யாதொரு கவலையுமின்றி கண்டவற்றையுந் தின்று கண்களில் நீர் பெருகச் சிரித்து விளையாடித் திரிந்த கல்லா இளமையையே உவப்புடன் நினைந்து விரித்துரைக்கின்றான்.

"இனிநினைந் திரக்க மாகின்று திணிமணற்
செய்வுறு பாவைக்குக் கொய்பூத் தைஇத்
தண்கய மாடு மகளிரொடு கைபிணைந்து
தழுவுவழித் தழீஇத் தூங்குவழித் தூங்கி
மறையென லறியா மாயமி லாயமொ
டுயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்து
நீர்நணிப் படிகோ டேறிச் சீர்மிகக்
கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர
நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து
குளித்து மணற்கொண்ட கல்லா விளமை
யளிதோ தானே யாண்டுண்டு கொல்லோ
தொடித்தலை விழுத்தண் டூன்றி நடுக்குற்
றிருமிடை மிடைந்த சிலசொற்
பெருமூ தாளரே மாகிய வெமக்கே." (புறம்-உசங)

மேற்காட்டிய மனநிகழ்ச்சி ஒரு மகன் முதுமையடைந்த பின்னரே நிகழ்கின்றது. முதுமையில் இளமையை நினைந் திரங்குவது மக்கள் பண்பென்பது நாம் மேற்கோளாய்க் காட்டிய செய்யுளால் நன்குணரப்படும். பிறப்பு, வளர்ச்சி, மூப்பு என்பன ஒரு மகனின் வாழ்க்கைக்கேயன்றி ஒரு ஜனசமூகத்தின் வரலாற்றிற்கும் அடுத்தவையாதலின், ஆயுள் நீட்சியையுடைய ஒரு ஜனசமூகம் தனது பிள்ளைப்பருவத் தையே வியந்து போற்றி மகிழு மென்பது வெளிப்படை. இக்காலத்திற் பேராற்றலுடன் பெரும்புகழுடைய சில மேல்நாட்டினரைவிட இந்தியர்களாகிய நாம் மிகப் புராதன

மானவர்க ளானமையின் அவர்களைவிட நாம் அதிகமாய் நமது இளமையைப்பற்றி நினைக்கின்றோம். அவர்க ளின்னும் வயோதிக நிலையை யடையாததால் கல்வியயில் மாணவர் போல் எதிர்நோக்குடையராய் ஊக்கம் நிறைந் திலங்கு கின்றனர். நாமோ பின்னோக்குடன் இறந்த நமது இளம் பருவத்தை எண்ணி இரங்குகின்றோம். இன்னுஞ் சில நூற்றாண்டுகளில் அவர்களும் நம்மைப்போ லாயினு மாவர்.

விரிசடைக்கடவுள் கயல்விழிக்காரிகையை மணந்த அந்நாள், தேவரும் பிறரும் அத்திருக்கோலத்தைக் கண்ணுறும் வண்ண மொருங்கே திரண்டு கைலையைச் சேர, வடபால் தாழ்ந்து தென்பாலுயர்ந்த தெனவும், அதுகண்ட ஒளிதிகழ் அழற்கணன் மகத்துவமிருந்த அகத்தியரையழைத்து, "தென் பாலேகி வையகத்தைச் சரிநிலைக்குக் கொணர்க" எனக் கட்டளையிட்டன ரெனவும்; அவ்வாணையைச் சிரமேற்கொண்ட குறுமுனி தென்றிசை யடைந்து, அமரர்கள் வாழ்த்துங் குமரனையடுத்துத் தமிழையோ தினரெனவும் புராணங்கூறும். மேற்காட்டியதில தென்றிசை யென்பது தமிழ்நாட்டையும், வடதிசையென்பது ஆரியர் தேசத்தையுங் குறிப்பதாகக் கொண்டால், அக்காலத்தில தமிழ்நாடு பலவற்றிலும் பல வாற்றானுஞ் சிறந்து விளங்கியதால் அஃது உயர்ந்தது என்று பொருள் கொள்வது சிறிது இசையும்; இஃது எங்ஙனமாயினும், இக்காலத்தில் மேற்றிசையுயர்ந்து கீழ்த்திசை தாழ்ந் திருப்பது நிச்சயம். புனல் போக்கால் நிலக்கிடக்கையை எளிதி லறிந்து, வைகை, காவிரி முதலிய ஆறுகள் கிளம்புந் திசைக்கு மேற்கு (மேல்=உயர்ந்த) என்றும், இவை கடலிற் போய் விழுகின்ற திசைக்குக் கிழக்கு (கீழ்=தாழ்ந்த) என்றும் பண்டைத் தமிழர் பெயரிட்டனர்,

"செறுநரைக் காணிற் சுமக்க இறுவரை
காணிற் கிழக்காந் தலை"

என்னுங் குறளில் கிழக்கு என்பதற்கு அப்பொருள் வந்தமை காண்க. நிலத்தின் ஏற்றத் தாழ்ச்சியை யொட்டிப் பிறந்த இத்திசைப்பெயர்கள் இப்பொழுது வேறு புதுப் பொருள்கொண்டு வழங்குதல்கூடும். ஐரோப்பியரையும் பிறரையும் நாம் மேல்நாட்டார் என்று அழைக்கும்போது நம்மினும் அவர் உயர்ந்தவரென்று சொல்லாமற் சொன்னது போலிருக்கிறது. கீழ்நாட்டின ரென்று அவர்கள் நம் மைப்பற்றிப் பேசுங்கால நம்மில் ஏதோ தாழ்வுண்டென்று கருதி அங்ஙனஞ் சொல்வதுபோ லிருக்கிறது. என்னே! இவ்விபரீதம்! ஞாயிறு படுந் திசையிலுள்ளோர் எழும்பி யதும், ஞாயிறு எழுந் திசையிலுள்ளோர் படுத்ததும் வியப் பென்பதில் ஐயமுண்டோ! ஆயினும், உலகம் உருண்டை யாயிருப்பதால் நேர்மேற்காய்ச் செல்லு மொருவன் இறுதி யிற் கிழக்கு முகமாய்த் திரும்பவேண்டிய தவசியம். ஆத லின், இந்தியா, சீன, பாரசீகம், எகிப்து முதலிய நாடுகளி லிருந்து மேற்கே சென்ற செல்வமு மதிகாரமும் மறுபடியும் புறப்பட்ட இடத்திற்கே வந்து சேருமென்று நம்பி எதிர் பார்த்தல் நன்று. முற்காலத்திற் கிழக்கு உயர்ந்திருந்ததி னலுந் தற்காலத்தில் மேற்கு அந்நிலையி லிருப்பதாலும் இவற்றை இங்கெடுத்துக்கூற இடமுண்டாயிற்று.

தென்மொழியிலும் வடமொழியிலு முள்ள தொன் னூல்களைக் கற்கப்புகுவோர் எவரேயாயினும் அவர் பண் டைக்கால ஒழுக்கத்தின் உயர்வையுங் குடிமுறைச் சிறப்பை யும் அரசியலேற்றத்தையுங் கல்வியறிவின் நுட்பத்தையும் எத்திப் பேசாதிரார். நமது நாட்டையும் நாட்டினரையும் பற்றி நல்லெண்ண மில்லாதவரும் பழைய நமது நூல்களைச் சற்று உற்று நோக்கியபின் வேறு வகையாய் நினைப்பார்கள் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. அவர்களிற் சிலர் நமது பழமையைக்

குறைக்க முயன்றாலும் நமது நாகரீகத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையுங் குறித்து இழுக்குறையார். பண்டைநாட் சிறப்பைப்பற்றிப் பேசுங்கால் அந்நாள் இந்நாளுடன் ஒரு சிறிதும் இயை பில்லாத காலமெனச் சிலர் கொள்ளினும் ஆராய்ச்சியுடையார் அங்ஙனந் துணியார். பூ முற்றினாற் காயும், காய்முதிர்ந்தாற் கனியுமாவது போன்று, எதிர்காலம் நிகழ்காலமாகி, நிகழ்காலம் இறந்தகாலமாகும். நாளையென்பதின்றாகி இன்றென்பது நெருநலாய் மாறுவதை உணர்ந்தார் யாரே முற்காலந் தற்காலத்தினின்று முற்றும் வேறுபட்டதென் றுரைப்பார்! ஆகலின் மிகப்பழைய தொன்னாளும் ஒருகாலத்து நிகழ்காலமா யிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதை உளத்திற் பதித்து இக்காலமும் விரைவில் முற்காலமாகு மென்பதை ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். இவ்வாறு நாம் நினையாமற்போவதால் வரும் பிழைகள் பல. கனியைக் கண்டு அதன் இனிமையை நுகர்ந்து உவப்படையும் ஒருவன், அது காயாயிருந்த பருவத்தில் இனிமை குன்றியிருந்திருக்குமென்பதை மறத்தலும், காயைப் பார்த்து அதன் உவர்ப்பையோ புளிப்பையோ எண்ணி வெறுப்படையும் ஒருவன் அது கனியாயின் இனிக்குமென்பதை மறத்தலுமாகிய இரண்டுந் தவறே. நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தவர் தமக்கு நிகழ்காலமாகிய அக்காலம் அதற்கு முன்னுள்ள காலத்தைவிடத் தீமை மலிந்திருந்த காலமென அபிப்பிராயப்பட்டன ரென்பதற்குச் சான்றுண்டு. இப்பொழுது எழுபது வயதுடையவரா யிருக்குமொரு முதியோரை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அவர் இக்காலத்து வாலிபரின் கல்வியறிவுகளைப்பற்றிச் சொல்வது யாது? "எங்கள் நாளில் நாங்கள் திடகாத்திரராய் அரிய பல காரியங்கள் செய்தோம்; இக்காலத்து மக்கள் ஆறுமாதம் மருந்துண்டு பத்தியம்

இருந்தவர்போல் தெரிகின்றார்; நாங்கள் கற்றகல்விக்கு, இவர்கள் கற்பது எந்த மூலைக்கு!" இவையனைய பலவார்த்தைகள் நமது செவியிற் சாதாரணமாய்ப் படுவன. ஆனால், கவனிக்க வேண்டியது இன்னொன்றுண்டு. இக்காலத்து இளையோர் இன்னும் எழுபது வருடங்களுக்குப்பின் வேறு சிறுவர்களை நோக்கி இத்தகைய சொற்களையே வழங்குவார்கள். எனது தகப்பனார் என்னைப்பற்றிப் பேசியவாறே அவருடைய தகப்பனாரும் அவரைப்பற்றிப் பேசியிருப்பார்.

மக்கள் எந்நாட்டினராயினும் அவர்கள் அகத்தியற்கை யொன்றே. நிலத்தின் தட்பவெப்பங்களால் உடையிலும் உணவிலுந் தோற்றத்திலும் பேதங்கள் சில ஏற்படினும் குணத்திலும் நடக்கையிலும் மக்களனைவரும் ஒருதன்மையரே. சமையலறைப் பல்லி கருநிறமுடையதாயும், சுண்ணம்படித்த வெள்ளைச்சுவரில் வசிக்கும் பல்லி வெண்ணிறமுடையதாயுமிருப்பதால் அறியாதார் இவற்றைப் பார்ப்பாரப்பல்லி என்றும், பறைப்பல்லி என்றும் பெயரிடினும் அவை இரண்டிற்குமுள்ள நிற வேற்றுமை அவை வாழுமிடத்தின் நிறவித்தியாசத்தால் பிறப்பதென்பது திண்ணம். தோற்றத்தில் அவை ஒன்றிற்கொன்று வேறுபட்டிருப்பதால் அவற்றின் தன்மை மாறிவிடுவதில்லை ஈராயிரமாண்டுகட்கு முன் நன்னிலை யெய்திய கிரேக்க உரோம, (Greek and Roman) நூலாசிரியரிற் சிலர், அந்நாளிலேயே தமது பழைய ஒழுக்கஞ் சிதைந்ததை நினைந்து வருந்தி வரைந்துளர். பதினாறும் நூற்றாண்டு ஆங்கிலப் புலவரும் அக்காலத்து இளமக்கள் பிறநாட்டு நடையுடைகளைப் பின்பற்றினமையைக் கண்டு வெகுண்டு கூறியிருப்பதுடன், தமது மூதாதைகளின் பழக்கங்களுட் பலவற்றைச் சிறப்பித்தும் பேசியுளார். இற்றைக்கும் அவ்வாறு சொல்லுவோருளர். புகைவண்டிகள்

முதலில் இங்கிலாந்தில் ஓடத் தலைப்பட்டபோது அவற்றைப்பற்றி அச்சமும் வெறுப்பு முண்டாயினவே யன்றி ஜனங்களுக்கு ஆவலுங் களிப்புந் தோன்றவில்லை. நீராவியால் இயக்கப்படுங் கப்பல்கள் முதன்முதல் ஐரோப்பாவில் வந்தபோது அவற்றைப் பேயின் இயந்திரங்க ளென்று பலர் புறக்கணித்தனர். கத்தியும் முள்ளுங் கரண்டியும் (Knife, fork and spoon) கொண்டுண்ணும் ஐரோப்பியர் நம்மைப் போற் கையாலுண்டு கொண்டிருந்ததைக் கைவிட்டு மூந்நூறு ஆண்டுகள்தான் ஆயிற்றென்பதை நம்மவரிற் பலர் அறியார்; அவர்களிலும் பெரும்பாலோர்க்கு இது தெரியாது. கரண்டியும் முள்ளுங் கீழ் நாடுகளிலிருந்து ஐரோப்பாவிற்குச் சென்றன வென்று கூற இடமுண்டு. முதன்முதற் கரண்டியால் உண்டவரைக் கண்டு பிறர் வெறுப்புற்று இழிமொழி வழங்கின ரென்று மேல்நாட்டினர் தாமே வெளியிட்டிருக்கின்றனர். தேயிலை, காப்பி ஆகிய பானங்கள் ஐரோப்பியரால் உபயோகிக்கப்பட்டு வருவதெல்லாம் சென்ற இருநூறு வருடங்களுக்குள்ளேதான். இவைபோல்வன இன்னுஞ் சில உள. இவற்றையெல்லாம் மேல்நாட்டார் எளிதிலேற்றுக் கொண்டதில்லை; பலவாற்றாலும் இவற்றை முதலில் தடுக்க முயன்றனர். ஆகலின் 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்' அவசியமாயினும் அங்ஙனஞ் செய்வது மக்களெல்லோருக்கும் தொடக்கத்தில் திகைப்பைத் தருமேயன்றி உவப்பை அளிப்பதில்லை. ஆயினும், துணிவும், எதிர்நோக்கு முடைய சிலர் புதியவற்றை ஆரம்பஞ்செய்து பிறரையுந் தம்மாட்டு ஈர்த்துக் கொள்வர். இதுவே உலகெங்கும் முறை யென்பது இன்னும் ஓர் உதாரணத்தால் நன்கு புலப்படும். உயிர் வகைகளின் தோற்றம் (Origin of species) என்னும் அரியநூல் வெளிப்பட்டகாலை உயிர்

நூல்வல்லாரும் மதசாத்திரப் பண்டிதரும் அதன்கண் புதிதாய்ப் புகட்டப்பட்ட சில உண்மைகளைக் கண்டு நடுங்கி, அவற்றால் உலகிலுள்ள பற்பல கொள்கைகளுக்கு எண்ணிறந்த தீங்கு விளையுமென்று அச்சிலும் பேச்சிலும் பெருங் கூச்சலிட்டனர். இதனாற் சண்டமாருதமபோற் பெருவாதம் நிகழ்ந்தது. இவ்வாதத்திற் கோபமாகிய அனல் மூண்டு எரிந்ததேயன்றி அறிவாகிய ஒளி அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கவில்லை. மனிதருக்கு மனக்குழப்பம் முன்னினும் அதிகமாயிற்று. உயிர்வகைகள் எங்ஙனம் உண்டாயிற்றென்று எடுத்துக்காட்டிய உண்மைகளைப் பரிசோதித்து, மறுக்கவியலாமல், அவ்வுண்மைகளை அங்கீகரிப்பதால் வருங் கேடுகளைப் பெருக்கி வருணித்து நூலாசிரியரையும் அவர்க்குச் சார்பாய் நின்றவரையுங் கடுமொழிகளாற் கண்டித்தனர். இப்பொழுதோ சகலவித சாத்திரங்களிலும் அவ்வுண்மைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதாரிலர் என உறுதியாய்க் கூறலாம். உயிர்வகைகளின் தோற்றத்தை இயற்றிய சாலப் பேரறிஞராகிய டார்வின் (Darwin) என்பவருடன் ஒருகாலத்தவரும், அரசியல், தேச சரித்திரம் இவற்றைப் பற்றி நுண்ணிய நூல் பல செய்தவருமாகிய கார்லைல் (Carlyle) மேற்சொன்ன புத்தகத்தைக் கேள்விப்பட்டு அதன்மீது குன்றாத பகை பாராட்டி, அதைத் திறந்து பார்க்கவும் இணங்காதாராயினர். ஆயினும், உண்மையை எதிர்த்து நின்று மாய்க்கவல்லவர் எவருமில்லை. இதைக் கார்லைல் தாமே, தாம் வரைந்தவற்றுட் பல விடங்களில் ஆணி அறைந்தாற்போல் கூறியிருக்கின்றனர். இகழினும், பழிக்கினும், எதிர்க்கினும், பகைக்கினும் உண்மை உயர்ந்தோங்கி வளருமென்பதை உலக சாத்திரம் கையிற் கனிபோற் காட்டும். எனினும், புதிய உண்மைகளைப்

போற்றி ஏற்றுக்கொள்வார் கற்றோருள்ளும் வெகு சிலரே. தற்காலத்தைப்பற்றிச் சிறிதுங் கவலைப்படாமல் முற்காலத்திலேயே மனவாசஞ் செய்யும் பெரியோருமுளர். பிரபல ஆங்கிலப் புலவர்களாகிய சர். உவால்டர் ஸ்காட் (Sir walter Scott), உவில்லியம் மாரிஸ் (William Morris) போன்றவர்கள் தாமிருந்த பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளின் நிலைமை தம்மனத்திற்கு அமைதி கொடாமையாலும், இன்னுஞ் சில முகாந்தரத்தாலும், முற்கால ஒழுக்கங்களில் ஈடுபட்டவராய்ப் பண்டைநாட்களில் நடந்தவற்றை இனிமையாய் விரிக்கும் நூல்களையே பெரும்பாலும் இயற்றிப்போயினர். ஆதலின், இறந்த காலத்தைப் பெரிதும் வியந்து மகிழ்தல் நமக்கே சிறப்பாகிய ஒரு பண்பன்று; பிறரைக்காட்டிலும் நம்மில் அது சிறிது மிகுந்து காணப்படுமென்பது நியாயங்களுடன் முன்காட்டப்பட்டது. புதியவற்றைத் தழுவிக்கொள்வதிலும் மேல்நாட்டார் மிகுந்த துரிதமுடையவரல்லரென்பதும் மேலே ஒருவாறு விளக்கப்பட்டது. மக்களது மனப்போக்கு எங்கணும் ஒன்றே.

மலர்களில் மல்லிகை, முல்லையாகிய இரண்டும் நறுமணமுளதாய் முகர்வதற்கு இன்பந் தருவனவாகவும், இவற்றுளுயர்ந்தது எதுவென வினவெழுப்பி நெஞ்சு புண்ணுவாருமுண்டு. நீலோற்பலம் செந்தாமரைபோல் இல்லையென்று இவர் கடிந்து கொள்வர். மாதுளை மாங்கனியைப்போல் இல்லையெனப் பகர்வதால் போந்த பயனென்னை? இத்தகையார் ஒன்றோடொன்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உயர்ந்ததிது தாழ்ந்ததிதுவென ஒரு முடிவிற்கு வந்தாலன்றிக் கண்துயிலார்போலும்! திருவள்ளுவரையுந் தொல்காப்பியரையுந் துலையிலேற்றிச் சீர்தூக்கி நிறையில் எவர் மிகுந்தவரெனத் துணியுந் துணையும் "என் தூங்கும் என் கண் இரா"

என்றிருப்போரைஎன்னவென்றுசொல்வது? ஒவ்வொன்றும் அதனதன் இடத்திலுங் காலத்திலுஞ் சிறப்புற்றிலங்கு மென்பதை உணராதார்க்கு அறிவு கொளுத்துவது எங்ஙனம்? இவரனையர் துறவறத்தைப்பற்றி விரித்துரைக்கக் கேட்டு அதனினும் உயர்ந்த தில்லை எனப் பல பேசி நல்லறமாகிய இல்லறத்தை இகழ்ந்து நாப்பறையறைவர். "ஊழிற் பெருவலி யாவுள" என்று கூறிய வள்ளுவர் மொழியை வியந்து உவந்து நாவிற் சுவைத்து விதியே பெரிதென்று கூத்தாடுவார்; "ஊழையு முப்பக்கங் காண்பர்" என்று குணக்குன்றாகிய ஆசிரியர் மற்றோரிடத்தில் விளம்பியது அவர்கள் கண்ணிற் படுவதுமில்லை, செவியில் ஏறுவது மில்லை. இவர் கோணிய மனத்தினர் என்பதில் ஐயமுண்டோ? ஊழும் முயற்சியுங் கூடிய இவ்வாழ்க்கையி லொன்றையே பாராட்டி மற்றொன்றை மறத்தல் பிழையாகும். எனினும், இவ்வாறு செய்பவரை நாடோறும் காண்கின்றோமன்றோ? ஒவ்வொன்றிற்கும் இருபுற முண்டென்பதை மறந்தாருடனும் மதியாருடனும் வழக்காடுவ தரிது. நடப்ப தெல்லாம் விதியின் செயலெனப் பகர்ந்து கடமையில் தவறுதல் குறுமதியாமாறே, நம்மாலாகாத தொன்றில்லையெனச் செருக்கி ஊழை இகழ்தல் மடமையாகும். ஆதலின், முற்காலம் நன்று, தற்காலந் தீது என்று அடைமொழியின்றிச் சொல்வது அறிவிற்குப் பொருந்தாது.

ஒருவன் உலகில் இறந்தொழிந்தவரைக் கணக்கெடுப்பதிற் கவனத்தைச் செலுத்தி ஒவ்வொரு நாளும் மரணத்தைப்பற்றியே நினைவுடையவனா யிருந்தால், அகன்ற இப்புவி முழுதும் மனிதர் எரியுண்பதற்கும் புதையுண்பதற்கும் ஆக்கப்பட்ட பெரிய சுடுகாடாகவே தோன்றும். ஆனால், ஞாலத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் பிறக்குங் குழந்தைகளைக்

கணக்கெடுப்பதில் ஒருவன் தன் மனத்தைப் புகுத்தினால் இக்குழவிக ளெல்லாம் வளர்ந்து வாழ்ந்து பெருகுவதற்கு இவ்வையகம் இடந்தருமோவென அவன் மயங்குவான். இங்ஙனமே, முற்காலத்து மிகுந்திருந்த நன்மைகள் சிலவற்றையே இரவும் பகலும் எண்ணிக்கொண் டிருப்பவர்க்கு நாம் இருக்கும் இக்காலம் பசும்புல் முளையாத பாழ் நிலமாகத் தோன்றும். கடலில் ஒவ்வொரு நாளும் பிடிக்கப் படும் மீன்களின் தொகையை ஊன்றி நோக்கினால் சமுத்திரஞ் சிறிதுநாளில் மீனற்றுப் போகுமென்ற நினைவு ஒரு வேளை தோன்றும்; ஆனால், ஒரு சிறு மச்சம் இடும் முட்டைகளின் தொகையைக் கருதினால் மீன்கள் பெருகுவதற்கு நெடிய ஆழியும் இடங் குன்றிப்போகு மென்று எண்ண நேரிடும். உண்மை இங்ஙனமிருக்க நல்லொழுக்கமும் கல்வியு முடைய சிலர் இறந்த நாட்களை நினைத்துக் கவற்சியுற்றுப் பின்வருமாறு இரங்காநிற்பர் :—“ பண்டைநாள் மக்கள் ஞானமுங் கல்வியும் நிறைந்தோராய்த் தானமுந் தவமுஞ் செய்து இம்மை மறுமைப் பயன்களை இனிது நுகர்ந்தனர்; இந்நாள் மனிதர் அறிவு தோன்றியது தொடங்கி உயிர்க்கு இறுதிவருந்துணையும் வையகத்தின்வாழ்விலேயே மயங்கிக் கிடந்து, இன்னல் பல இயற்றி இடையூறுற்று, அல்லும் பகலும் ஐம்புலன்களின் வழியே உள்ளத்தைச் செலவிட்டு, வினைக்கடிமைகளாகி வீணாள்போக்காநின்றனர். முத்தும் மணியும் பொன்னும் பிறர்க்கு ஈந்துவந்த செல்வரெங்கே? வளங்குன்றா நிலமெங்கே? பொய்யா வான மெங்கே? அற்றைக்கும் இற்றைக்கும் இத்தனை வேற்றுமை என்?” இங்ஙனம் இரங்காநிற்பவர் கூற்று உணரற்பாலது.

"பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணமென்ப"

(பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பிற்காலத்தே இருடிகள் கரணங்கள் கட்டினரென்று கூறுவர். கரணம் - வேள்விச் சடங்கு.) ஒல்காப்பெரும்புகழ் தொல்காப்பிய முனிவர் இவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்தமையால் தம் காலத்தில் பொய்யும் வழுவும் இருந்தமையும், தமக்கு முன் ஒருகாலத்தில் அவை இலாமையையுங்குறித்தார். தொல்காப்பியருக்குமுன்னிருந்த நூல்கள் நமக்கு வந்தில; ஆனால், அவற்றில் பொய்யையும் வழுவையும்பற்றிய செய்யுட்கள் இருந்திராவென்று கூறுவதற்கு இயலாது. அற்றேல் பொய்யும் வழுவுமில்லாத காலங் கிடையாதுஎன்பது துணிபோவெனின்? அன்று; உலகத்தின் மானிடப்பிறவி தோன்றியஞான்று அதிலிருந்த மக்கள் தொகை மிகச் சிறிதே என்பது பலர்க்கும் உடன்பாடாகலின், அக்காலத்தவர் ஒருவரையொருவர் பகைத்துப் பொய்யுரைத்துப் பழிசுமந் திருப்பரென எண்ண விடமில்லை. சிறிது குறையும் பிழையும் இருந்திருக்கலாம்; தமக்கு வேண்டியவை கிட்டா விடத்தன்றே மக்கள் களவாடிக் கபடஞ்செய்வர். தாம் விரும்பியவை எளிதிற் கிடைப்பனவாயிற் கபடஞ்செய்யக் காரணமென்னை? மனிதர்தொகை சிறிதாயும் அவர்கட்கு வேண்டிய நிலமும் பொருளும் ஏராளமாயும் இருக்கையில் சண்டையும்,வழக்கும்,பொய்யும்,வழுவும்எழஅவசியமில்லை; ஆனால், மக்கள் பெருகி வளர வளர அறிவாற்றலும் உடல் வன்மையும் உடையவர், பிறரைவிடச் சுகமும் செல்வமும் பெற்று வாழ்ந்திருப்பர். அதனால் பிற்காலத்தில் பொறாமையும் பகையும் பிறந்து தீயொழுக்கங்கள் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டும். இஃது உலகந்தொடங்கிய சிலகாலத்துக்குள்ளாகவே நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும். அற்றைநாள் மக்கள் கவலை

யற்றுச் சுகித்திருந்தாரெனக் கருதுவது தவறு. வாழ்வதற் குரிய வசதிகள் இன்மையால் அவர்கள் பெரிதும் வருந்தியிருப் பார்களென்பதில் ஐயமில்லை. அடர்ந்து வளர்ந்த உயர்ந்த மரங் களும், புகுந்து போவதற்கரிய புதர்களும் நிறைந்த இருண்ட அச்சமிகுந்த காடுகளிடையிலும், மலைக்குகைகளிலும் அவர் கள் வெயிலிற் காய்ந்தும் மழையில் நனைந்தும் முரட்டுத்தன மாகச் செய்யப்பட்ட மழுங்கிய கருவிகளைக் கையிற் பிடித்து வேட்டையாடி அகப்பட்டதை யுண்டு காலங் கழித்திருப்பர்.

நடுக்கத்தைத் தரும் பெரிய உருவத்தையுடைய கொடிய விலங்குகள் அக்காலத்தில் மிகுந்திருந்தன. இவற்றுடன் போரிடுவதிலும் இரவில் இவற்றால் தாக்கப்படாமல் தம்மைக் காத்துக்கொள்வதிலும் அவர்க்குப் பலவகையான கஷ்டங்க ளுண்டாகி யிருக்கு மென்பது எளிதில் உணரப்படும். ஆதலின், வையகத்தில் முதன்முதல் மனிதர் தோன்றிய நாளில் அவர்களது வாழ்க்கை சிறந்திருந்தது எனக் கூறல் பொருந்தாது. மக்கள் மிலேச்சர்களாய்க் கைக்கெட்டியதை உண்டு திரிந்த காலத்தைவிட்டு, அவர்கள் பெருகிப்பல வகுப் பினராய்ப் பிரிந்து அரசுகள் ஏற்படுத்திக் கல்வியும் ஒழுக்க மும் நிறைந்து விளங்கிய பிற்காலத்திற்றான் அவர்களது உயர் வையும் பெருமையையும் நாம் காணலாகும். தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்ட நாளில் மனிதருக் கிருந்த துன்பங்களுந் தொல்லைகளும் இக்காலத்தில் நமக்கிருக்குங் கவலைகளுக்குங் கஷ்டங்களுக்கும் ஈடாகாவென்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள லாம். ஆயினும், அன்றும் பொய்யும் வழுவும் இருந்தமை முன் சூத்திரத்திற் காட்டப்பட்டது. "ஆதி ஊழி கழிந்த முறையே அக்காலத்து அந்தந் தொடங்கி, இரண்டாம் ஊழி முதலாகப் பொய்யும் வழுவுஞ் சிறந்து தோன்றிய பிற் காலத்தே" என்று உரைகாரர் கூறுமாற்றான் இதை அறிக.

அன்றியும், இழிவு, இழவு, வறுமை, மூப்பு, பிணி, வருத்தம், அணங்கு, விலங்கு, கள்வர், உறுப்பறை, கொலை, ஆறலைத்தல் முதலிய சொற்கள் தொல்காப்பியத்தில் ஆளப் படுகின்றமையால் பண்டை நிலைமையிலும் இவை இருந்தமை யுணரப்படும். திருக்குறளையும் இவ்வாறே ஆராய்ந்து வள்ளு வர்காலத்தின் நிலைமையையுங் கண்டு கொள்க.

இனி, தமிழரசர்கள் செங்கோலோச்சி நாடு புரந்ததை விரித்துக் கூறும் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய வற்றைச் சோதித்தாலும், முன் கூறியவைக்கு முரண்படும் உண்மையொன்றும் புலப்படாது. இவற்றிலுங் கண்மூடி விழிப்பதற்குள் இருந்தவிடந் தெரியாது மறையுங் கள்வரை யும், பேன் பிடித்த துணியுடுத்துக் கால்கொப்புளிக்கப் பாலை வனங் கடந்து பசியுடனே திரியும் பாவலரையும், கள்ளுண்டு மயங்கிக் களிப்போரையும், வழிமறித்துக் கொலைசெய்து கொள்ளையாடுவோரையுங் காண்கிறோம். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய நூல்களிலும் இவை காணப்படும். இதுவரையுங் கூறியவெல்லாம் மிகத் தொன்மையான காலத் திலும் தீமையிருந்த தென்பதைக் காட்டும்பொருட்டே யொழிய அக்காலத்தில் முன்னோ ரடைந்த உன்னத நிலைமை யைக் குறைத்துச் சொல்வதற் கன்று.

இந்நாள் மக்கள் முன்னோரைவிட மிகக்கொடிய நிலை மையி லிருக்கிறார்க ளென்பது உண்மையே. காரணமென்ன வெனின், பத்துவருடங்களுக்கு முன்னிருந்ததைவிட இப் பொழுது அதிக மனித ரிருக்கிறார்கள். நூறாண்டுகட்கு முன்னிருந்தவர்களின் தொகை இப்பொழுதுள்ளவர்களின் தொகையைவிட மிகக் குறுகிய தென்பதில் ஐயமில்லை. ஈரா யிரமாண்டுகட்கு முன்னிருந்தவர் தொகை சாலச் சுருங்கி யிருக்குமென்பது வெளிப்படை. இதனாற் பெறப்படுவ

தென்ன வெனின், காலப்போக்கில் மக்கள் முன்னிருந்ததை விடப் பல்லாயிரமடங்கு பெருகியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு அவசியமான நிலமும் பொருளும் பெருக வில்லை. ஆயிரஞ் சதுர அடி அளவுள்ள ஒரு நிலத்தில் நூறு மரங்கள் வளர்வதற்கும், அதே நிலத்தில் ஆயிரம் மரங்கள் வளர்வதற்கும் வித்தியாச மிருக்குமன்றோ? நூறு மரங் களுக்கு வேண்டிய உணவை ஆயிரம் மரங்களுண்டால் அவை வளர்ச்சியிலும் பருமனிலும் குறைவடைந்திருப்பது இயல்பேயாகும். இங்ஙனமே, மூன்றுகோடி மக்கள் வசித்த நாட்டில் முப்பதுகோடி ஜனங்கள் வசிப்பாராயின் அவர் களுக்குள் பொய்யும், போரும், பொறாமையும், வழக்கும் மலிந்திருக்குமென்பதில் தடையென்ன விருக்கிறது. முற் காலத்தின் சிறப்பையும் இக்காலத்தின் கொடுமையையும் நினைந்து வருந்துவோர் இதை மனதிற் கொள்வாராக. இக் காலத்தில் துரைத்தனத்தார் ஒவ்வொரு வருடமும் வெளி யிடும் நியாய விசாரணை வரலாறுகளில் கொலை, களவு முதலி யவை பெருகுவதற்குக் காரணம் தேசத்தில் மழையிலாமை யும் பஞ்சமுமே யென்று கூறுவதை நம்மிற் பலரறிவோம். இஃது உண்மை என்பது வள்ளுவர் நூலில் வான்சிறப்பு என்னும் அதிகாரத்தால் விளங்கும். அவ்வதிகாரமே முற் காலத்திலும் மனிதர் பஞ்சத்தால் வருந்தியதுண்டென்ப தைக் காட்டும். இறந்த நாட்களில் மாதம் மும்மாரி தவறா மற் பெய்து வந்ததென்று கொள்ளப் போதிய சான்றுக ளில்லை. இறையனா ரகப்பொருளுரையில் பஞ்சத்திற் பிழைப் பதற்கென்று சங்கப் புலவர்கள் பல்வேறு நாடுகள் சென் றமை காண்க. முற்காலத்திலிருந்த சில உயிர்வகைகள் இப்பொழுதில்லை என்று உயிர்நூல் கூறுவதை மறுக்க முடி யாது. உயிர்வாழும் ஜந்துக்கள் பெருகப்பெருக அவற்

றிற்கு வேண்டிய உணவு போதாமையால் அவை ஒன்றுடனொன்று போரிட்டதில், வலிமையும் கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளும் தன்மையு முள்ளவை எஞ்சி நிற்க, மற்றவை ஒழிந்தனவென்பது உயிர் நூல் கொள்கை.

மனிதர் தமது அறிவாற்றலால் மற்ற ஜந்துக்களை மேற்கொண்டுபூமியில் அதிகாரஞ்செலுத்துகின்றனர். அவர்களுக்குபயோகப்படும் பசு, எருமை, நாய், குதிரை முதலியவற்றைக் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டு, ஏனைய சிங்கம், புலி, கரடி, யானை ஆகிய இவற்றைக் கொன்றுவருகின்றனர். இதை விரியக்காண விழைவோர் முன்னே குறிக்கப்பட்ட உயிர்வகைகளின் தோற்றம் என்னும் நூலைப் பார்க்கவேண்டும். நாள் போகப்போக ஜீவனம் செய்வது முன்னிலும் அதிக வருத்தமாவதைக் கண்டபின் இந்நாளில் குற்றமும் பிழையும் அதற்கேற்ப மலிந்திருப்பதை நோக்கி எவரும் வியப்படையார். இங்ஙனமே, தொல்லுலகின் மக்களின் ஒழுக்கத்தைப் பார்த்து நாம் ஆச்சரியப்படுவதற் கில்லை. பொதுவாக இப்படிச் சொல்வதால் ஆன்றோரின் உயர்வை அறியாது எழுதினேமென்று கருதற்க.

வேற்றுநாட்டரசர் நம்மீது படையெடுத்து வந்து நமது பொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டு போவதற்குமுன் பொன்னும் மணியும் சோறும் இங்கு மிகுந்திருந்த தென்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையில்லை. அக்காலத்திற் புலவர்கட்கும் மற்றுங் கலைவல்லார்கட்கும் வேந்தரும் செல்வரும் இக்காலத்தவர் புருவந் தூக்கி வியத்தற்குரிய அத்தனை பொருட்குவை யளித்தாரென்பதும் ஒப்பத்தக்கதே. கல்வியும் ஒழுக்கமும் உயர்ந்தோங்கி யிருந்தன வென்பதற்கும் சான்றுகள் பலவுள. ஆனால் இந்நாளி லிருப்பதுபோல் அறியாமையுங் கயமையும் முன்னாளிலில்லை யென்று கூறுவ

தெங்ஙனம்? கோவலனைக் கொலை செய்வித்த பொற்கொல்லனும், கௌந்தியடிகள் நரியாகமாற்றிய கயவனும், புலி பிடித்தற்கு நிறுத்திய வலைக்குளோர் குறுநரி யகப்பட்டது போல் தன் காதலனுக்காக இரவில் காத்திருந்த பைந்தொடியிடம் வந்த முடமுதிர் பார்ப்பானும் (குறிஞ்சிக்கலி-௬௫) இருக்க, முன்னூட்களில் அறத்தாறன்றிப் பிறவாறில்லையென்று இயம்பலாமோ? பண்டைக்கும் இற்றைக்குமுள்ள வேற்றுமை பெரிதாய்த் தெரிகிறதே யொழிய அவற்றிற்குள்ள ஒற்றுமை வேண்டிய அளவு நமக்கு விளங்குவதில்லை. மேல் நாம் காட்டியவை யெலாம் தமிழிலக்கியங்களை யொட்டியவை. நமது நாட்டில் இவையன்றி இதிகாசம் புராணமென்ற வகைகளுள் அடங்கும் நூல்கள் பெருகியுளவால் அவற்றையுஞ் சிறிது நோக்குதல் நன்று.

புராண இதிகாசங்களைப்பற்றிய கொள்கைகளில் வேறுபாடு சாலவுங் காணப்படும். இக்கொள்கைகளை யாராய்ந்து ஒரு தீர்மானத்திற்கு வருதல் இங்கெடுத்துக்கொண்ட பொருட்கு இடையூறாய் நிற்குமாதலால் புராண இதிகாசங்களிற் கூறப்பட்டவையனைத்தும் உண்மை யென்ற கொள்கையுடன் மேற்சென்று பார்ப்போம். பாரத கதையை விரும்பிக் கற்போருடைய உளத்தில் அடிக்கடி தோன்றுவன யாவை? அருச்சுனனது விற்றிறமும், வீமனது உடலூரமும், கர்ணனுடைய கொடையும், கண்ணனுடைய மாயமுமாகிய இவையே. கறுத்துப் பருத்த யானைகளையும், மலைபோல் அசையுந் தேர்களையும், காற்றினும் விரைந்து செல்லும் பரிகளையும், எண்ணுக்குட்படாக் காலாட்களையும் நம்முன் காண்கின்றோம்; ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களையும், அவர்களுடைய படை கொடி மாலை முரசு முதலிய சின்னங்களையும், கண்ணிறைந்த கணவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் மங்கைய

ருலாவும் மன்றங்களையும் பெரிதும் நினைக்கின்றோம்; பொன்னும் வெள்ளியும் பட்டும் மணிவகை யொன்பதும் மலிந்து கிடக்கின்றன. உண்மையே; ஆனால், பாண்டவ ரின் தந்தை வெண்பிணியனு யிருந்ததையும், துரியோதனன் தந்தை பிறவிக்குருடனாகியதையும், கீசகனது தீச்செயல் களையும், சராசந்தன் இயற்றிய கொடுமைகளையும் நாம் ஊன் றிப் பார்ப்பதில்லை. பகாசுரனுக்கு நாளும் ஒரு மகனை இரை யாய்க் கொடுத்துவந்த ஊராரின் துன்பமும், அரவக் கொடி யோன் செய்த சூழ்ச்சிகளும், ஐவரை மணந்த பைங்கொடி யின் துயிலை அரசரவையில் உரிய முயன்றதன் இழிவும் நம் அகத்தில் தங்குவதில்லை. பாண்டவர் காலத்திருந்த மக்களும் நம்மைப் போலவே உண்டு, உடுத்து, உழைத்து, உறங்கி வந்தார்களென்பதும், அவர்களுக்கும் நமக்கிருக்குமாறே துன்பமுந் துயரமும் துக்கமும் இக்கட்டும் இடையூறும் இடுக்கணும் இருந்தன வென்பதும் திண்ணம். பொய்யுங் களவுங் குடியும் தொன்றுளிலு மிருந்தன. இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாகிய வரலாறுகளைப் புராணங்களிலிருந்து ஒன்றொன்றாய் உரைப்பதிற் பயனில்லை. எக்காலத்திலும் நன்மையுந் தீமையும் கூடியே யிருந்துவருகின்றன. அவை விரவியிராத கால மில்லையெனக் கூறுவதிலுங் குற்றமில்லை. புராணகாலத்தோர் சில துறைகளில் நம்மைவிடச் சாலச் சிறப்படைந்திருந்தனர் என்றொருவ ருரைப்பாராயின் அதற் கெதிராக நாமொன்றுஞ் சொல்லோம். ஆனால், அந்நாட் களில், நிறைவேயொழியக் குறைவென்பது கிடையாது; இன்பமே யொழியத் துன்பமென்பதில்லை எனச் சாற்று வோர் கூற்றையே நாமிங்கு மறுப்பது.

கன்னெஞ்சினராகிய மெய்வலி மிகுந்த மைந்தர்கள் (அரக்கர்கள்) இஞ்ஞாலத்தினரை வருத்தியது பண்டையில்

நடந்ததேயன்ரு? இராமாயணத்தில் இலக்குமணனுடைய ஒப்பற்ற உடற்பிறப் பன்பையும் அடக்கமுடைமையையும் பார்த்துப் பெருமகிழ் வெய்தும் நாம், தன்மகன் வேந்தனுகும் பொருட்டுக் கைகேயி செய்த சூழ்ச்சியையுங் கண்டு வருந்தவேண்டியதாகின்றது. கலியுகமென்று பழித்துப் பேசப்படும் இக்காலத்தி லொரு சிற்றன்னை செய்வதிலிருந்து இது சற்றேனும் வேறு பட்டதாமோ? இராவணனிடமிருந்த சீதையை இராமன் தன்னுடன் வைத்திருக்கக் கூடாதென்று கூறிய வண்ணானுடைய அறிவைப் பார்ப்போமாயின், அஃது இக்காலத்திலுள்ள ஒரு கீழ்மகனது அறிவிற்கு எள்ளளவும் மேம்பட்டதென்று சொல்ல வியலாது.

காட்டில் தனியாய்த் தவித்துநின்ற தமயந்தியை வலிந்து கூடவிழைந்த வேடன் இக்காலத்தவனே, முற்காலத்தவனே? அரிச்சந்திரனுடைய மனைவியையும் மகனையும் கடுஞ்சொற் கூறி வாட்டிய கால்கண்டன் கடையூழிப்பட்டவனே? இவற்ருல் அறியக்கிடப்ப தென்னவெனின், நாள் மாறுபட்டமையால் மாந்தர் முற்றும் வேறுபடவில்லை. மக்களியற்கை பெரும்பாலும் எஞ்ஞான்றும் ஒன்ருகவே யிருக்கின்றது. நன்மையை இடையருது கடைபிடித்துத் தீமையை வெறுத்தறுத்தொழிப்பதே மக்கட்பிறவியின் நோக்கம். இந்நோக்கத்தை முன்வைத்து எந்நாளவருந் தங்கள் அறிவிற்கேற்ப உழைத்து வந்திருக்கின்றனர். உண்மை இன்னதென் றறியாது, மயங்கித் தீமையே இனிமையெனக் கருதினேரும் முன்போலவே இன்றும் உளர். ஆதலின் இப்போது உண்மையில்லை, உயர்வில்லை, அறமில்லை, ஈகையில்லை, என்று சொல்லித் திரிபவர் மேற்கூறியவற்றைச் சிறிது ஆராய்வாராக. சிறிதேனும் ஊன்றி நோக்காது இந்நாள் மக்களில் குற்றமே தவிரக் குணமொன்று மில்லையென்று பிதற்றுவத

ளுல் விளையுந் தீங்கிற்கு அளவில்லை. இந்நிலப்பரப்பில் நன்மையே கிடையாதென் றெண்ணி அதைப் பிறருக்கும் போதித்துவரும் ஒருவன் எங்ஙனந் தனது வாழ்க்கையில் உண்மையைச் சொல்லி நன்மையைச் செய்யப்போகிறுன்? கற்றவனெருவன் தன்னைப்போல் பிறருங் கற்றுளரென் பதில் ஐயப்படுவதில்லை. உண்மைபேச முயலும் ஒருவன் பிறரும் அங்ஙனமே செய்ய முயல்வாரென்று எண்ணுவா னென்பதிற் சந்தேகமென்ன விருக்கின்றது.

'காமாலை யுடையவனுக்குக் கண்டதெல்லாம் மஞ்சள்;' இவ்வண்ணமே ஒவ்வொருவனுந் தன்னுளத்தில் உள்ள வற்றையே வெளியிற் காண்கின்றுன். உலகிற் செம்மையும் நன்மையுமில்லை யென்பவன் தனக்குச் செந்நோக்கும் நல் லெண்ணமு மில்லை யென்பதை முதலில் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வூழியில் ஒழுக்கமும் ஒடுக்கமும் அடக்கமும் கிடையாவெனப் புகல்வோர் தம்மில் அவை இல்லையென் பதை வெளியிடுகின்றனர். மக்கள் ஈடேறவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் உரைப்பெருக்கம் செய்பவர்களே இவ்வாறு ஆராய்ச்சியில்லாத சொற்களைப் பெரிதும் வழங்கித் திரிகின்ற னர். இதனுல் மக்களுந் தம் நிலையறியாது கலங்குகின்றனர். முன்னூழி மாந்தரினின்றும் நாம் முற்றும் வித்தியாசப் பட்டவர்களாயின் அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட வேதாக மங்களை நாம் எங்ஙனம் உணர்ந்து பயன் பெறக்கூடும்? மறை முடிவுகளை யெடுத்துக்கூறும் நூல்கள் நமக்கு என்ன உதவியைச் செய்யக்கூடும்? அரிச்சந்திரன் வரலாற்றை வாசிப்பதால் நாம் பெறும் பயனென்னை? ஆகையால், முன் னுட்களிலுள்ள உயர்வைப்பற்றி நினைக்கும்பொழுது அங்குத் தோன்றும் கீழ்மையையும் நாம் மறக்கக்கூடாது; தற்போழ் தைய தாழ்மையைக் குறித்து வருந்துவோர் இன்னும் நல்ல

வர்கள் இருக்கின்றார்களென்பதை யுன்னி ஊக்கமடைய வேண்டும். முன்னோர்களைப் போன்ற மக்கள்தாம் நாமும் என்ற நம்பிக்கை நமக்குண்டாக வேண்டும். அங்ஙனமாயின் முன்னாட் பெரியோர்செய்த அரிய செயல்களை நாமும் நிகழ்த்துதல்கூடும். அப்பொழுது அரிச்சந்திரர்களும், இலக்குமணர்களும், சந்திரமதிகளும், சீதைகளும் நம்மில் புதுமையாகத் தோன்றுவார்கள். அங்ஙனமின்றி ஒருவன் "நான் கலி நாட்பட்டவன்: முன்னோர் சொன்னதை யறியேன்; அறிவிற் சிறியேன்; என்னால் யாது கூடும்? மனைவிமக்களைக் காப்பாற்றுவதே இரவும் பகலும் கவலையாயிருக்க என் வாழ்க்கையில் உயர் நோக்கங்களைக் கையாளுவ தெப்படி?" என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொள்வானாயின் நம்மவர் முன்னேற்றம் அடைவ தெங்ஙனம்?

இனி, முன்னோருடைய சீரையுஞ் சிறப்பையும் காலையும் மாலையும் பெரிதும் போற்றியுரைத்து இறப்பிலும் பிறப்பிலும் உண்பதிலும் உடுப்பதிலும் அவர்களுடைய சடங்கு முறைப்படி செய்ய முயல்வோரை நாம் பெருகக் காண்கின்றோம். ஆனால் உண்மையிலும் செம்மையிலும் அவர்களைப் போலிருக்கவேண்டுமென்னும் பற்றும் அவர்களுக்குஇருந்தாலன்றிச் சடங்குஞ் சாத்திரமும் பயன்தரா. வாய்மையால் வரும் அகத்தூய்மை இல்லாவிடத்து நீரால் அமையும் புறத்தூய்மை என் செய்யும்? இதுகாறும் நாம் கண்டவற்றால் நமது மூதாதைகளுக்கும் நமக்கிருக்குமாறே இடர்களுங் கவலைகளு மிருந்தன வென்பது விளக்கப்பட்டது. இன்னுஞ் சில கூறுவோம். பலவகை நோய்களினால் அவர்கள் வாட்டமுற்று வருந்தியது மருத்துவ நூல்கள் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருவதால் நன்கு வெளியாகிறது. மான், மரை, பன்றி முதலியவைகள் பயிர்களை யழித்து வேளாளர்களுடைய

உள்ளங்களைப் புண்படுத்தியது மன்னர்கள்முன் குடிகள் வந்து முறையிட்டதால் தெரிகிறது. அந்நாளில் ஆறிலொரு கடமை எளிதானதன்று. பசியும் பகையும் முன்னோர் அறியாதவை யல்ல.

இனி, இவற்றின் முடிவைக்காண்பாம். நெருப்புக்குளிர்ந்தும், கல் கனிந்தும், கரும்பு கைத்தும் எக்காலு மிருக்கவில்லை. ஞாயிறு குறைந்தும் வளர்ந்தும், திங்கள் மாறாது நிறைந்தும் எப்போதாயினும் இருந்தனவாக மொழிவாரிலர். இமயமும் விந்தியமும் இன்றிருக்கு மிடத்தில் முன்னும் இருந்தன; கங்கையும் காவிரியும் மேற்கிலிருந்து கிழக்கே முன் பாய்ந்தவண்ணம் இன்றும் பாய்கின்றன; தமயந்தி கண்டு மகிழ்ந்த செந்தாமரை நமக்கும் பூக்கிறது; சீதைக்கு வீசிய நறுமணத்தை, மல்லிகைமலர் நமக்குந் தருகின்றது; மஞ்சளும் வாழையும் வேறுபடவில்லை; தென்றலும் கொண்டலும் மாறவில்லை; தேன் வேம்பாகவில்லை; பால் நஞ்சாகவில்லை; ஒருமை பன்மையாகவில்லை; பெருமை சிறுமையாகவில்லை. இறந்த காலத்தைக்கொண்டு நிகழ்காலத்தை யறிந்து எதிர் காலத்துக்கு வேண்டியவற்றைத் தேடிக் கொள்வோம். இறந்த காலத்தில் மூழ்கி நிகழ்காலத்தை மறப்பதும், நிகழ் காலத்தையே கருதி எதிர்காலத்தை மறப்பதும் தவறு. எதிர்நோக்கின்றி வாழ்வ தரிது.

ரு. இறந்த நாட்கள்

கழிந்த நாட்கள் திரும்பி வாரா; அவற்றைப் பற்றிய நினைவோ மாய்வதில்லை. "இறந்ததைப்பற்றி நினைப்பது வீண்; வருவதைக் குறித்துக் கனவு காண்பதும் வீண்; இற்றைப் பொழுதை ஏற்றவாறு வழங்குவதே நன்று" என்று சொல்வாருளர். இது தவறென்று யாம் சொல்ல வியலாது. ஆயின், இறந்த நாட்களைப் பற்றி நினைப்பது தவறோ? எனின், அதுவுந் தவறன்று. அளவு கடந்து இறந்ததை நினைந்து ஏங்குவதும், வருவதை எண்ணிக் காலத்தைக் கழிப்பதும் இழுக்காம். அளவுபட இறப்பையும் எதிர்வையுங்குறித்து அவ்வப்போது நினைத்தல் பயனளிக்கக் கூடியது. இறந்ததை முற்றும் விலக்க வேண்டுமென்போமாயின் நினைவென்பதையே ஒழிக்கவேண்டும்.

நினையாத நேரங்களில், ஒரு மணத்தால், காட்சியால், ஒலியால், ஒருவரது சொல்லால், எனது உளம் நிகழ்காலத்தினின்று நீங்கி, இறந்த எனது இளமைக்குச் செல்கின்றது. வாழைப் பூவின் மணமும், இளஞாயிறு புல்வெளிகளிற் காயுங் காட்சியும், மடைகளில் ஓடும் நீரின் ஓசையும் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகட்கப்பால் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்கின்றன. இளமைமீ தோடிய உளம் எளிதில் அதை விட்டு நீங்குகின்றிலது. என்னை யான்மறந்து ஓர் இளைஞனாகிவிடுகின்றேன். உளத்தில் இத்துணை எளிதாகத் திரும்பி வருகின்ற இளமையவா, உடலினுந் தோன்றுமாயின் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! மலைச்சாரல்களிலுங் குளக்கரைகளிலும் உணவையும் மறந்து ஓடித் திரிந்தவாறு இன்றும் எனது கவலைகளை மறந்து யான் கும்மாளம் போடக் கூடுமாயின், இறைவனே உன்னை யான் வாழ்த்

தேனோ? உயிருடனிருப்பதே ஓர் இன்பமாயிருந்த அவ் இளமையின் மாட்சி என்னே! என்னே!

'மடமகனே, உளத்தில் திரும்பி வருகின்ற இளமை உடலினுந் தோன்றுமாயின் நன்றாயிருக்குமென்று எங்ஙனந் துணிந்து சொல்வாய்? மறுபடியும் இளமை வருமாயின் முன்னைவிட நேர்மையான முறையில் அதை நீ வழங்குவா யென்ற உறுதி என்னை? இளமையுடன் அறியாமையுந் திரும்பி வரவேண்டுமன்றோ? நீ பெற்ற கல்வியையும் நுகர்ச்சியையும் நீக்கி இளமைமட்டும் பெறுவதாற் பெரிய பயனொன்றும் வராது' என்று எனது உளமே சொல்கின்றது. நன்று; ஆயினும், கல்வியும் நுகர்ச்சியும் இளமையின் உணர்ச்சிகளைப் பொன்போற் போற்றாவிடின், அவற்றை நீக்கி இளமை பெறுவதே சிறந்ததென்று தோன்றுகிறது. இதன் காரணத்தைப் பின்னர் மொழிவேன்.

இறந்த நாட்களைப்பற்றி நினைக்குங்கால், அரிய காலத்தைக்கொன்னே கழித்த மடமையும், பொன்னனைய தருணங்களைக் கைநழுவவிட்ட பேதைமையும், நெறிதவறி நடந்த வெட்கமும் உளத்தில் தோன்றியே தீரல் வேண்டும். இளமையிற்சிறுமை இயல்பே. முதுமையில்இளமையைக்குறித்து எண்ணும்பொழுது பெரும்பாலும் நமதுநினைவு நமது தவறுகள்மீதும் புன்செயல்கள்மீதும் செல்வதில்லை. காலப்போக்கின் வியத்தகுதன்மைகளுள் இதுவொன்று. இறந்தகாலத்தில் நிகழ்ந்தவற்றுள், எவை நமக்கு இன்பத்தையும் அமைதியையுந் தருகின்றனவோ அவற்றின் மேலேயே நமது நினைவுகள் உறைகின்றன. நாம் செய்த பிழைகளும், நாணுதற்குரிய செயல்களும் நாளாவட்டத்திற் குறைந்து மறைகின்றன. எல்லா உயிர்கள்மேலும் ஓவா இரக்கங்கொண்ட செம்பொருள் மக்கட்கீந்த பேருதவிகளில் ஒன்றாக இதை

நாம் கருதவேண்டும். ஏனெனின், எள்ளுதற்கும் நகுதற்கு முரிய செய்திகளைப்பற்றிய நினைவு, அச்செய்திகளை நாமியற் றியகாலை எத்துணை ஆற்றலுங் கூர்மையு முடையதா யிருந் ததோ அத்துணை ஆற்றலுடனுங் கூர்மையுடனும் முதுமை யில் தோன்றுமாயின், வாழ்க்கை என்பதே ஒரு பாடாக முடியும்; நினைவென்பதே தாங்குதற்கரிய ஒரு தீங்காகும். காலங் கழியக் கழிய வாழ்க்கையின் பள்ளங்கள் நிரப்பப் பட்டு, மேடுகள் முன்னினும் உயர்ந்து விளங்குகின்றன.

அயல் வீட்டிற் கொடுத்த தின்பண்டத்தை உண்டதோ டமையாது, அதிலொரு பகுதியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வர, அன்னை கண்டு வெகுண்டு செங் கோல் செலுத்தியதும்; விடுமுறைக்கு வீட்டிற்கு வந்த யான் திரும்பவும் பள்ளிசெல்ல மறுத்தபொழுது தந்தை தாண்டவம் புரிந்ததும்; அக்காலை எனது சிற்றுளம் பொறுத் தற்கரிய துன்பத்தி லாழ்ந்ததும்; பதினைந்து, பதினாறாண்டில் பள்ளி நண்பர் சிலரது தூண்டுதலாற் பகர்தற்கரிய தீச் செயல்கள் புரிந்ததும்; அதற்குமேல் நடந்த நாணுதற்குரிய நடக்கையும், இப்பொழுது முன்போல் உள்ளத்தைப் புண் படுத்தவில்லை. இவைகளைப் பற்றிச் சில வேளைகளில் விளை யாட்டாகப் பேசவும் உளம் இசைகின்றது. இன்னுஞ் சில நாட் சென்றபின், இவை கருத்திலிருந்து நீங்கினும் நீங்கும். இவை போல்வனவற்றையே வாழ்க்கையின் பள்ளங்கள் என்று முன் கூறியது.

ஆனால், முதன்முதற் கடலைக் கண்டபோது என் உளங் குதித்தெழும்பிக் கரைகாணா இன்பமும், ஆழமறியா அச்ச மும் எய்தியதும்; இலைகளின்றி மலர் இணர்கள் நிறைந்து செவ்வானம்போல் தோன்றிய ஒரு முருக்கமரத்தைக் கண்டு சொல்லொணாத ஓர் உணர்ச்சி மேலிட்டு யான் கூத்தாடிய

தும்; எனது பள்ளிக்கூடக் காற்பந்து விளையாட்டுக் குழு வின் (Foot ball team) தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பந்தயத்தில் யான் முதன்முதற் பெற்ற வெற்றியின் உவகையும்; அதுகாலை எனது தோழர்கள், சண்டையில் வென்ற சேவல் வீட்டுக்கூரையில் ஏறிநின்று கூவுவதுபோல் தொண்டை சுவறக் கூவி வெறித்தவர்போல் குதித்ததும், இப்பொழுது முன்னைவிட அதிகஇன்பத்தைத் தருகின்றன. இவற்றின்மேல் உளம் ஆவலுடன் செல்கின்றது. இவை போல்வனவற்றையே வாழ்க்கையின் உயரங்கள் என்று முன்சொன்னது.

இறந்த காலத்திற்கும் நிகழ் காலத்திற்கும் நடுவே இடை வெளியொன்றுமில்லை. ஆதலின் முதுமையில் ஒரு வர் இளமையிலிருந்து நீங்கி நிற்கவேண்டிய காரணமே கிடையாது. எவர்களுடைய முதுமை இளமையோடு ஒட்டி இருக்கிறதோ அவர்களே ஞாலத்திற்கு நன்மை செய்யக் கூடியவர். எங்ஙனமெனின், மக்களெல்லோரும் ஒரு கூட் டத்தவர் என்பது இளமையிற் கல்வியி னுதவியின்றி நம்மா லுணரப் பட்டது. ஒரு பிள்ளை மற்றொரு பிள்ளையையுந் தன்னைப் போலவே நினைக்கிறது. பிள்ளைகள் ஒருவர் அழு வதை ஒருவர் கண்டு அழுகிறார்கள். பிறருடைய நன்மை தீமைகளைத் தங்களுடைய நன்மை தீமைகளாகக் கருதுவது இளமையில் இயற்கையாகவே அமைந்து கிடக்கிறது. இளை ஞர்கள் வறுமையாலுஞ் செல்வத்தாலும் வரும் வேற்றுமை களை அறியார். கனிந்திருக்கும் இளைஞனது உளம் முதுமையி லன்றோ கல்லாகி விடுகிறது! இறந்த நாட்களைப் பற்றி நன்கு நினைந்து பார்மின்.

நமது நாட்டிற் பெருந் தொகையினரான மக்கள் சாலக் கடிதில் முதுமை யடைந்து விடுகின்றனர். முதுமை யடை

வது மன்றி இளமையின் உணர்ச்சிகளை அவர்கள் விரைவில் மறந்து விடுகின்றனர். இது நமது நாட்டின் வெப்ப தட்ப நிலையா லாவதென்று கூறுதல் கூடும். ஆயின், இதுமட்டும் போதிய காரணமாகாது. நமது பயிற்சியும் பழக்கங்களும் இதற்குத் துணையாகின்றன. இதுபற்றி விரித்துக் கூறப் புகின் இக்கட்டுரையின் நோக்கம் சிதையும்.

இளமையில் வையகம் நமக்கு எவ்வளவு இனியதாய்த் தோன்றியது! புல்லும், பூவும், மரங்களும், மலையும், குன்றும், தோப்பும் சொல்லரிய அழகுடையனவாயும் நம்மைத் தம்பால் ஈர்க்குந் தன்மையுடையனவாயு மிருந்தன. இத் தன்மை இப்பொழுது யாண்டுச் சென்றது? கடலும், வெளியும், விண்ணும், ஞாயிறும், திங்களும் முன்போலவேதா மிருக்கின்றன. அவற்றைக் கண்டு இன்பம் நுகரும் ஆற்றல் இறந்த நாட்களோடு இறந்தது. சங்க நூல்களில் பொழிலும், பழமும், மக்க ளுறைவிடங்களும், பாலையும் நமக்குத் தீட்டப்படும் வகையை உற்று நோக்குவோமாயின், அக்காலத்துப் புலவர்கள் இளமை யுணர்ச்சி நிறைந்தவர்களா யிருந்தார்க ளென்பது நன்கு விளங்கும். சங்கச் செய்யுள்களிற் குறிஞ்சியும் முல்லையும் நெய்தலும் மருதமும் இன்பமொழுகுந் தகையவாய் நம்முன் கொணரப்படுகின்றன. ஆக்கியோன் உளத்திற்கிடந்த இன்பம் பாடலில் வெளிப்பட்டுக் கற்போன் உளத்திற் கூட்டப்படுகின்றது. குறிஞ்சியையும் முல்லையையும் புலவன் இன்பத்தோடு பார்த்திராவிடின் அவை அவனது பாட்டில் இன்பந் தருவனவாய் நமக்குத் தோன்ற. இன்பத்துடன் இயற்கையை நோக்குதல் இளமையின் தன்மை. தன் உளத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சியைத் தான் புலவனொருவன் தன் செய்யுளைப் படிப்போர் உளத்தில் எழுப்புதல்கூடும். உணர்ச்சியின்றி வெறுங் கல்வித்திறத்

தாற் பாடல் செய்வது உயிரற்ற உடலை அழகுசெய்வதை யொக்கும். இது பற்றியே, கல்வியும் முதுமை நுகர்ச்சிகளும் இளமையின் உணர்ச்சிகளைப் பொன்போற் போற்றுவிடின் அவற்றை நீக்கி இளமை பெறுவது சிறந்ததென்று முன்கூற நேர்ந்தது முன்னோர் செய்த நூல்களி லிருந்து சொற்களை மட்டுங் கற்றுக்கொண்டு, இச் சொற்களைப் புணர்த்தித் தம் புலமைகாட்டப் புகுந்ததனாலேயே பிற்காலத்துப் புலவர் பலருடைய பாடல்கள் சுவையற்றுப் போயின. "காரிகை கற்றுக் கவிதை பாடுவதினும் பேரிகை கொட்டிப் பிழைப்பதுமேல்" என்பதைத் தமிழர் பலர் உணர்ந்திலர். இன்பம் பயக்குஞ் செய்யுள் உளத்திலிருந்து வரவேண்டும். உளத்தை யறிவதற்கு இறந்தநாட்களை ஆராய்மின்; இளமையை விடன்மின். நமது நாட்டிற்கோர் அணிகலமாய் விளங்கு கின்ற இரவீந்திரநாத தாகூரின் செய்யுளை யுற்று நோக்கு மின்.

உவில்லியம் உவர்ட்ஸ்வர்த் (William Wordsworth) எனும் ஆங்கிலப் புலவர் தாம் இயற்றிய 'சாவாமையின் உணர்ச்சிகள்' (Intimations of Immortality) என்ற பாடலில், "இளமையில் நாம் இறைவனை அணுகி இருக்கி ரோம்; ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல நாம் இறைவனை விட்டு அகல்கின்றோம்" என்று சொல்கின்றார். இஃது உண்மை யன்று என்று யார் சொல்லக்கூடும்?

௬. அரஞ்செய விரும்பு*

பூச்சாண்டிகளும் பேச்சாண்டிகளும் வில்விலத்து நடுங்கிப் போகும்படிச் செய்த என்னுடைய அருமைக் குருவாகிய பெரிய நையாண்டி, ஒருநாள் என்னை நோக்கி, "அரஞ்செய் விரும்பு" என்று சொல்லி, இந்த வாக்கியத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படிக் கட்டளை யிட்டார். அவருடைய கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, இரவு பகலாய் அவர் சொன்ன வாக்கியத்தைப்பற்றி யோசனை செய்து பார்த்தேன். ஆனால் நான் சிந்தித்து அறிந்த விஷயங்களை என்னுடைய குருவுக்குச் சொல்லுமுன் அவர் இறந்து விட்டார். ஆகையால் நான் ஆராய்ந்து கண்ட அரிய உண்மைகளைச் சேர்த்து ஒரு புத்தகமாக இப்பொழுதுதான் எழுதி முடித்திருக்கிறேன். இதைப்பற்றி இப்பொழுது பேசவேண்டிய அவசியம் என்னவென்று கேட்பீர்களாயின், சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். நமது நாட்டிலே தற்காலத்தில் உயர்ந்த கல்வி என்று கருதப்படும், ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுத் தேர்ந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் காசுக்குதவாத பண்டங்களாக யிருக்கிறார்கள். காணக்கிடையாத தங்கங்களா யிருப்பார்களென்று எண்ணித் தாய்தந்தையர் பட்டினி கிடந்து படிக்க வைத்த பிள்ளைகளெல்லாம் காசுக்குதவாத பண்டங்களாய்ப் போனார்கள். இவர்களில் எத்தனையோ பேர் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றவர்களா யிருக்கிறார்கள். அதனால் என்ன பயன்? இவர்களுக்குச் சிறிதேனும் உலக அறிவு இல்லை; அனுபவமுங் கிடையாது. புத்தகப்படிப்பு என்னத்திற் குதவும்? "அதிகப் படிப்பு உடலுக்குச் சலிப்பு" என்றார் ஒருவர். அதிகப் படிப்பினால் சலிப்பு மாத்திர

* இக்கட்டுரை 1927-ஆம் ஆண்டில் திருச்சிராப்பள்ளியில் ஒரு தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவக்கருதியகாலை எழுதப்பட்டது.

மன்றி, வலிப்பு வருவது முண்டு. இந்த வலிப்பு எப்படிப் பட்ட தென்பதை இப்பொழுது சொல்ல வேண்டியதில்லை. பி. ஏ. படித்தவர் பலர் பிழைப்பில்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். "பி. ஏ. என்ற எழுத்துக்களுக்கு என்ன அர்த்தம்?" என்று ஒருவர் என்னைக் கேட்டார். "பி. ஏ. என்றால், பிழைக்க ஏலாதவன்" என்று நான் பதிலுரைத்தேன். நான் சொன்னது சரி என்று என்னைக் கேட்டவர் ஒப்புக்கொண்டார்.

இப்பொழுது சிறிது நாளாய்த் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகமொன்று திருச்சிராப்பள்ளியில் நிறுவ வேண்டுமென்று பேச்சு நடந்து வருகிறது. பல கலைகள் கற்பிக்கும் ஒரு பள்ளியைத் திருச்சிராப்பள்ளியில் நிறுவுவது மிகுந்த பொருத்தமாய்த்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால், எந்தப் பல்கலைக் கழகமா யிருந்தாலும், பிழைக்க ஏலாத பேர்வழிகளை உண்டாக்குவதா யிருந்தால், அந்தப் பல்கலைக்கழகம் நமக்கு வேண்டாம். பிழை நிறைந்த கல்வி கற்று மக்கள் பிழைக்க வழியில்லாமல் தவிக்கின்றார்கள். இவர்களில் பலருக்குக் கலப்பை என்றால் என்ன, கவலை என்றால் என்ன என்பதே தெரியாது. கலப்பை என்றால், "அஃது என்ன பை?" என்று கேட்கிறார்கள். மனக்கவலை யன்றி வேறு கவலை அவர்களுக்குத் தெரியாது. இப்பேர்ப்பட்ட மக்களின் நிலைமையைக் கண்டு இரங்கி, 'அரஞ்செய இரும்பு' என்னும் புத்தகத்தை எழுதியிருக்கிறேன்.

நம்முடைய நாடு இப்பொழுது இருக்கும் நிலையில் தொழில்கல்விதான் முக்கியமாய் வேண்டும் என்று எல்லோரும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள், ஆகையால் அரம் முதலிய ஆயுதங்களைக் குறைவின்றிச் செய்வதற்கு எந்த விதமான இரும்பு வேண்டும். அந்த இரும்பை எப்படிப் பக்குவப்

படுத்த வேண்டும் என்பதைப்பற்றி எல்லாம் 'அரஞ் செய இரும்பு' என்னும் புத்தகத்தில் விசித்திரமாகவும் விளக்கமாகவும் கூறி யிருக்கிறேன் ஆயுதங்கள் செய்யக் கற்றுக் கொள்வது நம்முடைய முதற் கடமை ஆயுதங்களில் 'அரம்' என்பது செய்யக் கற்றுக்கொள்வதற்கு அவ்வளவு கஷ்டமானதன்று. அரம் என்றால் அறுக்குங் கருவி என்று பொருள்; அரன் என்று சிவபெருமானுக்குப் பெயர் இருப்பது எதுபற்றி என்று தெரியுமா? அடியாருடைய பாவங்களை அறுப்பவன் என்ற பொருள் பற்றி. அரி என்ற பெயருக்கும் அதுவே பொருள். ஆகையால் அரம் என்ற ஆயுதம் பாற்கடல் பள்ளிக்கொள்ளும் பரந்தாமனோடும், கைலைமலையாளியாகிய பரமசிவனோடும் ஒன்றாக வைத்துப் பேசக் கூடிய பெருமையை யுடையது. அரஞ் செய்யக் கற்றுக்கொண்டால், நம்முடைய பிழைகள், குற்றங்கள், தவறுகள் எல்லாம் அறுந்துபோகும். ஆகையால் ஆத்திசூடியில், 'அறஞ் செய விரும்பு' என்ற வாக்கியம் எப்படி முதலில் இருக்கிறதோ, அப்படியே 'அரஞ் செய இரும்பு' என்ற என்னுடைய புத்தகம் எல்லாப் புத்தகங்களிலும் முதலா யிருக்கிறது. இதில் இரும்பை உருக்குவதைப்பற்றி வெகு உருக்கமாகவும், இரும்புக்குச் சுருக்குக் கொடுப்பதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகவும், இரும்பைக் காய்ச்சுவதைப்பற்றிப் பேசும்போது படிப்போருடைய மனம் கொழுந்துவிட்டு எரியும்படியாகவும் எழுதியிருக்கிறேன். இதைப் படிப்பவர்களுடைய தலை இரும்பாகிவிடும் என்று கூடப் பயப்படும்படியான அவ்வளவு சங்கதிகள் இருக்கின்றன. இரும்பைப்பற்றிப் பல நூல்களில் சொல்லியிருக்கிறதை எல்லாம் ஒன்றாய்த் திரட்டிச் சம்மட்டி கொண்டு அடித்து விரித்ததுபோல் விரித்திருக்கிறேன். இன்னும்

விரிக்க இடம் போதாது. கிரந்த கர்த்தாவாகிய நானே இந்தப் புத்தகத்தின் பெருமையைப் பற்றிப் பேசுவது நன்று யில்லை. அதிகமாய்ப் பேச என் மனம் நாணுகிறது. எனக்கு எவ்வளவு நாணய மிருக்கிறதோ அவ்வளவு நாண மும் உண்டு. ஆனால் ஒருவன் எப்பேர்ப்பட்ட இரும்புத் தலையனானாலும் நான் எழுதிய புத்தகத்தைப் படித்துக் கொஞ்சம் கையிருப்புத் தேடிக்கொள்ளலாம். இரும்பு இல் லாமல் இருப்பு வராது. வெள்ளைக்காரருடன் நமக்குச் சரி இருப்பு வேண்டுமானால், இரும்பு வேலையை உடனே ஆரம் பிக்க வேண்டும். இதை யறியாமல், சுயராஜ்ஜியக் கட்சிக்கா ரர், சுயேச்சைக் கட்சிக்காரர், ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர் ஆகிய எல்லோரும் சட்ட சபையில் இருப்பைத் தேடிக் கொண் டார்கள். சட்ட சபையில் இருப்புக் கிடைத்துவிட்டால் குடியிருப்பு உயர்ந்துவிடுமோ? ஒருகாலும் இல்லை.

நாடு செழித்து, நகரங்கள் தழைத்து, மக்கள் பிழைக்க வேண்டுமானால் சும்மா படிப்பதை விட்டு இரும்படிப்பதைத் தொடங்கவேண்டும்.

எ. மொழிகள் வெளியிடு முண்மை

க. பிழைத்தலும் இறத்தலும்

இவ்விரு சொற்களுங் குறிக்குந் தொழிலைப்பற்றி நமது முன்னோர் கருத்து இவையெனத் துணிய முயல்வதே இச் சிற்றுரையின் நோக்கம். இச்சொற்களில் எளிதாய் யாவருங் காணும் பொருளைத் தவிர்த்துக் காணக்கிடப்பது வேறொன்றுண்டோ வென்று ஐயுறுவார்க்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சிறுமொழி யொன்றின் குறிப்பை முதலில் விளக்கி மேற்செல்வது பொருந்தும். 'தூக்கு' என்ற பலரறியுஞ்சொல்லிற்குச் செய்யுள், கூத்து, நூறுபலம், ஆராய்தல் என்றிவை போன்ற பொருள்கள் பலவுள. இப்படி ஒரு சொல் பல பொருள் கொண்டு வருவது பொருத்தம் பற்றியோ அல்லது பொருத்த மின்றியோ வென்பது கேள்வி. இதை ஆராய்வாம். 'தூங்கு' என்பதன் பிறவினையாகிய 'தூக்கு' என்ற சொல்லிற்கு ''உயர்த்து' என்பது முதற் பொருள். அது பின் பெயராய் நின்று 'உயர்ச்சி' என்ற பொருளைத் தரும். (சுருங்கு சுருக்கு, விளங்கு விளக்கு, முழங்கு முழக்கு என்பவற்றோடு ஒப்பிடுக). 'உயர்ச்சி' என்ற கருத்திலிருந்து மேற்குறித்த பொருள்கள் யாவும் தோன்றும் :—

க. தூக்கு-நூறுபலம்; அஃதாவது ஒரு நிறை. ஒன்றின்நிறை இதுவெனக் காணவேண்டுமாயின் அது மண்ணிலிருந்து மேலே தூக்கப்படும். மண்ணி லிருக்கும் வரையில் அதன் எடைவிளங்காது. (எடை, இது 'எடு' என்ற முதனிலை யடியாகப் பிறந்தது. எடுத்தலளவை, இதில் 'எடு' என்பதை நோக்குக.)

உ. தூக்கு-செய்யுள்; அஃதாவது இயல்பாய் நாம் பேசும் பேச்சிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டு விளங்குவது, மேம்

பட்டது. மேல் நாட்டார் ஆராய்ச்சிக்கு இஃது ஒற்றுமை யுடையது.

௩. தூக்கு-கூத்து. கால் தூக்கியாடிய அம்பலக் கூத்து; கழையின் நுனியில் நின்றாடுங் கழைக்கூத்து முதலியவற்றா லுணர்ந்து கொள்க.

௪. தூக்கு-ஆராய்தல்: இது முன் பொருளிலிருந்து இயற்கையாய்ப் பிறப்பது. நிறுத்துப் பார்த்தலிலிருந்து ஏற்றத் தாழ்ச்சியை உற்றுநோக்கும் 'ஆராய்ச்சி' என்ற பொருள் தோன்றுவது வியப்பன்று.

'கொலையாளி தூக்குண்டான்,' என்பதில் பொருள் வெளிப்படை. ஆனால் தூக்கம்-உறக்கம், என்பதின் குறிப்பு யாது? ஆழ்ந்த உறக்கம், சாவைப் போன்றது. அஃது உயிர்த்தலு மன்று, சாதலு மன்று; விசும்பிற்கும் மண்ணிற்குமிடையே மரக்கிளை யொன்றில் அல்லல்படுபவன் தொங்குகிறான்; (தொங்கு, தூங்கு என்பன ஒன்றே.) உயிருக்குஞ் சாவிற்கு மிடையிலுள்ள நிலையிலிருப்பவன் தூங்குகிறான்.

இது வரையில் நாம் கூறியது உண்மையாயின், பிழைத்தல், இறத்தல் முதலிய சொற்களில் மறைந்து நிற்கும் பொருளிருக்கலாமென்று எண்ண விடமுண்டு.

பிழைத்தல்: இத்தொழிற்பெயர் தப்பித்துக் கொள்ளல், தப்பிதஞ் செய்தல் என்ற இயைபுடைய இரண்டு பொருள்களுடன் உயிர்வாழ்தலையுங் குறிக்கும். உயிர்வாழ்தலுக்குந் தப்பித்துக் கொள்ளலுக்கும் ஏதாயினும் ஒற்றுமையுண்டோ வென்ற வினா இதனாற் பிறக்கிறது. இதுவே இங்கு நாம் தூக்கவேண்டியது. மிகக் கொடிய பிணிவாய்ப்பட்டா னொருவன் அதிலிருந்து மீள்வானாயின், "அவன் பிழைத்துக் கொண்டான்" என்று மக்கள் கூறுவதை எப்போதுங் கேட்

கிறோம். இது வழக்கமாய் யாவரும் பேசும் பேச்சானமையின் இடத்திற்கேற்ற மொழி இடரின்றி அமைந்து நிற்கிறது. ஆனால் பொருள் தெளிவாய்த் தோன்றவில்லை. "பிழைத்துக் கொண்டான்" என்றால் தப்பித்துக் கொண்டான் என்பதுவே கருத்து. "நிலத்தறைந்தான் கை பிழையாதற்று" "பிழையா விளையுள்" என வருதல் காண்க. ஆனால் 'பிழைப்பு,' 'பிழைத்தல்' என்ற சொற்களை நாம் ஆளும்போது, வாழ்தல் என்ற எண்ண மொன்றே நமக்குளது. இது பழக்கத்தின் பயன். பாரிற் பிறந்து வாழுமுயிர்களுக்கு நேரிடும் இன்னல்களுக்கும் இடையூறுகளுக்குங் கணக்கில்லை; அவற்றை யழிக்கக் காத்திருக்கும் வல்வினைகளுக்கு அளவேயில்லை. பகை, பசி, பிணி முதலியவற்றிற்கு நாடோறும் அவை இரையாய்ப் போகின்றன. இவற்றிற்கு எஞ்சி நிற்பவையே வாழ்வன; இவற்றிற்குத் தப்புவதே பிழைப்பு. மேனாட்டு மக்களியற்றிவரும் உயிர் நூல்களில், மரம் பறவை விலங்கு மக்களெல்லாந் தங்களை அழிக்க வகை தேடும் இயற்கையமைப்போடு போரிட்டுத் தம்மைத் தாம் காப்பாற்றிக் கொள்கின்றன வென்ற கொள்கை பெருகிக் கிடக்கும். அன்றியும் இவையே ஒன்றை ஒன்று கொல்லும்; ஆதலால் எப்பொழுதும் உயிர்வாழ்வன வெல்லாம் போரிட வேண்டியதா யிருக்கிறது. இதை உற்றுநோக்குங்கால் மக்களும் விலங்குகளும் ஒருங்கே வேருடன் அழிந்தொழியாது மிகுந்திருத்தல் பெரிய இறும்பூதாகின்ற தென்று மேல்நாட்டுப் புலவர் வெளியிடுகின்றனர். சாதலே எல்லாவற்றிற்கும் பொது; உயிருடனிருப்பது விலக்கு (Death is the rule, life is exception). இஃது உயிர்நூற் றுணிபு. ஆதலின் சாவினின்றுந் தவறி நிற்றலே வாழ்க்கையாகும்; மாண்டொழியாது தப்புதலே உயிருட னிருத்தல். தவறு,

தப்பு, பிழை என்பன ஒருபொருட் பன்மொழி. இதை நன்குணர்ந்த பண்டைத் தமிழர் உயிர்வாழ்தலைப் பிழைத்தலென்று மொழிந்தனர். அவரறிவை வியந்து போற்றுதும்.

இறத்தல்: இச்சொல்லுக்குரிய பல பொருள்களின் தொடர்பை இங்கு நாம் விரிக்கப் போவதில்லை. ஒன்றை மாத்திரமே கருதுவோம். இறத்தல் என்பது கடத்தல்.

"இறந்த வெகுளியிற் றீதே சிறந்த
வுவகை மகிழ்ச்சியிற் சோர்வு"

இக்குறளில் 'இறந்த' என்பதின் பொருளை நோக்குக. 'இறந்த காலம்' என்பதிலும் அதுவே பொருள். வீட்டுக் கூரையி லொரு பாகத்தை 'இறப்பு' என்று சொல்வதுண்டு. இறப்பென்றால் இழவன்று. கூரையில் சுவரைக் கடந்து நிற்கும் பாகத்திற்கு அது பெயர்.

"இறையுயிர் மாட மெங்கணும் போர்த்து"
(சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, வரி-௧௩௫.)

இவண், இறை-இறப்பு என்று அருஞ்சொல்லுரையில் கண்டிருப்பது கருதத்தக்கது. அடியார்க்குநல்லார் அதை ஏனோ விளக்கவில்லை. இனி, இறை என்றால் கடவுள் என்றொரு பொருளுமுண்டு; கடவுள்-கடந்து நிற்பவன் அல்லது கடத்தல். இற-கட, இறை-கடந்தவன் (புதிதாய்ப் பிறக்கும் நிலா பிறை எனப்படுவதுபோ லென்க.)

மேற்கூறியவற்றால் இறை, இறப்பு, பிறத்தல், இத்தொடக்கத்தன வெல்லாங் கடத்தலாகிய தொழிலைக் காட்டுவது பெற்றாம். உடலை விட்டு உயிர் நீங்கும் நிகழ்ச்சியைப் பற்றித் தமிழருக்கிருந்த எண்ணம் இதனாற் புலப்படும். பிற மக்களைப்போல் அவர்கள் அதை நினைந்து திடுக்கிட்டு நடுக்கந் தரும் பெயர்களை அதற்கிட வில்லை. அதை வாழ்க்

கையி னிறுதியென அவர் துணியவில்லை. முன் ஆராய்ச்சியில் மாள்தல் பொதுவாதலும் வாழ்தல் சிறப்பாதலுந் தமிழ் மக்களுக்குத் தொடக்கத்திலேயே தெரிந்த உண்மை யென்பதைக் கண்டோம். அதற் கிசையவே யாவற்றிற்கும் உறைவிடமாகிய முதல்வனிடத்திற்கு உயிர்கள் கடந்து போதலே சாதல் எனக் காட்டுவான் இறத்த லென்றதை விளம்பினர். மற்றும் இறை, உயர்ச்சி, பெருமை, வேந்தன் என்பவற்றையுங் குறிக்குமாற்றால், உயிர்துறத்தல் ஒரு வகையில் மேன்மை யடைதலென்றுங் கருதப்பட்ட தென்பது விளங்கும். இதற்கு வேறு சான்று முண்டு. 'மாண்டார்' என்ற வினையாலணையும் பெயர் இறந்தோரையே பெரும்பாலுங் குறிக்கும். ஆனல் 'மாண்டார் நீராடி மறைந் தொழுகு மாந்தர்' என்ற திருக்குறள் வாக்கில் அதற்கு மாட்சிமை யுடையவர் எனப் பொருள் காணவேண்டியிருத்தலின், 'மாள்' என்ற அடியாகப் பிறக்கும் மாட்சி, மாண்பு முதலியவற்றுடன் மாளுதலையுஞ் சேர்த்துணர்தலே தகுதி.

பிழையறப் பிழைத்து மாண்புடன் மாண்ட தமிழ் மக்கள் திறம் வியந்து வாழ்த்துதும்.

உ. வகுத்தல்

வகுத்தல் என்பது பிரித்தல் என்று பொருள்படுவதால் 'பகுத்தல்' என்னுஞ் சொல்லுடன் நெருங்கிய கேண்மை யுடையது. வகுத்தலும் பகுத்தலும் வகு, பகு, என்னும் அடிகளாற் பிறப்பன; இவ்வடிக ளிரண்டும் ஒன்றே என்று கருத இடமுண்டு. பகர வகரங்கள் உதட்டிற் பிறக்கும் ஓசைகளானமையின், ஒன்று மற்றொன்றாய்த் திரியும். ஆங்கிலத்தில் Scribe, Script, Scrive, Scrivener எனுஞ்

சொற்களில் பகர வகரங்கள் திரிந்து வருதல் காண்க. வண்டி எனுந் தமிழ்மொழி தெலுங்கில் பண்டி என்றும், ஆங்கிலத்தில் Bandy என்றும் வருவது உணரத்தக்கது. பகர வகரங்களே யன்றி மகரமும் இதழிற் பிறக்குமாதலின், இம் மூன்றும் விரவி வருவது முண்டு. செம்மை, செவ்வை, செப்பம் முதலியவற்றையும், கும்பல், குப்பல், குவியல் என வருபவற்றையும் சேர்த்தறிய அது நன்கு புலப்படும். ஆதலால், பகு, வகு எனுமிவற்றுள் எது முந்தியது என்று ஐயமறக் கூற இயலாதேனும், அவை யிரண்டு மொன்றே என்பது வெளிப்படை. தமிழ்ச் சொற்களின் தன்மையை நன்காராய்ந்து அவற்றை வகைப்படுத்திக் காட்டும் நூல்கள் ஒன்றிரண்டு இப்பொழுது தான் தலைகாட்டுகின்றன. ஓரடியாற் பிறக்குஞ் சொற்களை ஒன்றுய்த் திரட்டிக் கொடுக்கும் நூல்கள் இருந்தாலன்றிச் சொல்லாராய்ச்சி பெருகாது.

பகு என்னும் முதனிலையிலிருந்து பகிர், பகிர்தல் என்ற சொற்கள் தோன்றும் வண்ணம் வகு என்பதிலிருந்து வகிர், வகிர்தல் என்ற மொழிகள் பிறக்கும்; வகிர் = பிளவு, வழி. வகிர்தல் = பிளத்தல், அன்றியும் வகுதி என்றொரு சொல்லு முண்டு.

இது பகுதி என்பதைப்போல் 'தி' ஈறுபெற்று வருமொரு பெயர்; பகுதி = பகுப்பு, வகுதி = வகுப்பு. தொகுதி, தகுதி, மிகுதி என வருவனவும் இத்தகையவே. இனி, பகுதி என்பது 'பாதி' என்று நின்று அதற்குமேல் பாதித்தல்-கூறு செய்தல் என வருமாறு, வகுதி என்பது 'வாதி' என நின்று அதன்மேல் 'வாதித்தல்' என்றும் வரலாம்; வாதித்தல் - பேசுதல், வருத்தப் படுத்துதல். அங்ஙனமாயின் 'வாதை' என்பதும் மேற்கூறியவற்றுடன் ஒற்றுமை யுடையதாகும். வகிர் என்ற சொல்லிற்கு 'வழி' என்ற

பொருளும், வாதித்தல் என்பதற்குப் பேசுதல் என்ற பொருளும் பொருந்துமோ வெனின், சொல்லுதும்: அறு என்னும் முதனிலையின் பொருள் 'பிரி' என்பது. இது 'ஆறு' என்று நின்று 'வழி' என்று பொருள் தரும். ஆறு - அறுக்கப்பட்டது. அங்ஙனமே வகிர் - வகுக்கப்பட்டது. மேலும் அறு என்னும் அடியாக 'அறை' என்ற மொழி பிறக்கும்; இதற்குச் 'சொல்' என்ற பொருளுண்டு: அறைந்தான் - சொன்னான். ஆதலின், வாதித்தல் - பேசுதல். வகுத்தல் என்ற தொழிற் பெயரும் 'பேசுதல் என்னுங் குறிப்பில் வரும். இது கூறுதல் என்பதை யொத்தது; கூறுதல்—சொல்லல், கூறு—பிரிவு, இஃதன்றி 'வகுந்து' என்றோர் அருஞ்சொல்லு முளது.

"வகுந்து செல்வருத்தத்து வான்றுயர் நீங்க,"
(சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை. வரி—கஎ.)

"வரைசேர் வகுந்திற் கானத்துப் படினே"
(மலைபடுகடாம், வரி-உசஉ.)

இவற்றில் வகுந்து எனுஞ் சொல் 'வழி' என்ற பொருளுடன் வந்தது. இதை ஆராய்ந்து அமைத்துக் கொள்க.

நிற்க, 'வகை' எனும் பெயர்ச்சொல் 'வகு' என்ற அடியாற் பிறந்து, இனம், கூறுபாடு, பகுப்பு, முறை, வழி என்று நெருங்கிய ஒற்றுமையுடைய பல பொருள்களைத் தரும். இதனின்றும் வகைப்படுதல், வகைப்படுத்தல் என்ற தொழிற் பெயர்களும் பிறக்கும். வகைப்படுத்தல் – பிரித்தல், பங்கிடுதல். அன்றியும், வகை என்பது தொகை என்பதற்கு எதிர்மொழி யாதலால் அது தமிழ்ச்சொல் என்பதை எவரும் மறுக்கத் துணியார். பகை, மிகை, தகை, நகை முதலியன பகு, மிகு, தகு, நகு எனும் முன்னிலைகளி

னின்றுந் தோன்றுவது காண்க. ஆனால், மேல்நாட்டுச் சொல்லாராய்ச்சி வல்லார் தமிழின் தொன்மையையும் இனிமையையும் வகுத்துணரப் பொழுதும் உளமும் இலராய் இந் நாட்டு மொழிகளில் வடமொழி யொன்றையே பகுத்துப் பார்த்துத் தமது மொழிகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, திரிபு முதலியன கூறியுள்ளார்:—

வழி என்பதற்கு ஆங்கிலமொழி ...	Way
இதற்குப் பழைய ஆங்கிலம் (Old English)	Weg
பழைய ஜெர்மன் மொழி (Primitive German)	Weg
காத்திக் மொழி (Gothic)	Wig (s)
பழைய ஐசுலாந்து மொழி (Old Icelandic)	Veg (v)
லத்தின் (Latin)	Via

இவற்றை மேல்நாட்டுப் புலவர்கள் வடமொழியிலுள்ள 'வகா' (Sanskrit Vaha) என்பதுடன் புணர்த்துகிறார்கள். ஆதலின் 'வகா' என்ற வடமொழியிலிருந்து 'வகை' என்ற தமிழ் மொழி வந்ததோ அல்லது வகை என்ற தமிழ் மொழி 'வகா' என்ற வடச்சொல்லாய் நின்றதோ வென்பது ஆராய்தற் குரியது.

௩. பழமை

பழமை என்பது தொன்மை; தொன்மை எனுஞ் சொல் 'தொன்று' என வருதலை 'தொன்றுதொட்டு' என்ற சொற்றொடரிற் காணலாம். இங்ஙனமே பழமை என்பது 'பண்டு' என வரும். 'பண்டு' என்பதற்குத் தெலுங்கில் 'பழம்' என்று பொருள். 'பழுக்கவில்லை' என்பதைத் தெலுங்கர் 'பண்டலேது' என்பர். இதனால் பழமை, பண்டு, பழம் என்ற முச்சொற்களுந் தொடர்புடையன வென்பது புலனாகிறது. பழம் என்ற கிளவி 'பழு'

என்ற முளையால் தோன்றுவதாகலின், 'பண்டு' என்பதிலும் 'பழு' என்பதே முளையாகுமெனல் பொருந்தும். இஃது எங்ஙனமாகு மென்பதைக் காண்பாம். ழகரத்தை வாயிற் கூட்டுவது எவருக்குஞ் சிறிது அரிது. இதனால் கல்லார் பலவாறு அதைத் திரித்து வழங்குவர். தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதியில் அது ளகரமாகும்; வடபாதியில் யகரமாகும். மேல்நாட்டார் அவ்வெழுத்தை அமைக்க முயல்வது நகைச் சுவைக்கு இடந்தரும். தெலுங்கில் ழகரம் டகரமாய் மாறும்; சிறுபான்மை வேறு எழுத்துக்களாய்த் திரிவது முண்டு. கோழி, எழு, இழு, கழுவு என்ற தமிழ்மொழிகள் முறையே, கோடி, எடு, ஈடு, கடுகு என வருதல் காண்க. இவ்வாறு 'பழு' என்பது 'படு' என நின்று, பின் டகரத்திற்கு இனமாகிய ணகரத்தை இடையில் ஒற்றாய்ப் பெற்று, 'பண்டு' என்றாகி யிருக்கவேண்டும். இதற்குப் பிற சான்று முண்டு. 'படுத்துக்கொள்' என்பதைத் ' தெலுங்கில் 'பண்டுகொ' என்பர். இதில் 'படு' என்பது 'பண்டு' என நிற்றல் கருதத்தக்கது. அன்றியும், கூடு, பூடு என்ற தமிழ்மொழிகள் இடையில் ணகரத்தைப் பெற்றுக் கூண்டு, பூண்டு, என வருதலும் இவ் வாராய்ச்சிக்கு இயைபுடையதே.

பழுத்தல் = முற்றல். பழமை = முற்றியதன்மை. பண்டு = முற்றிய அல்லது இறந்த பொழுது. பழு என்பது இறந்த காலத்தைக் காட்டு மென்பதைப் பழுமரம், தொன்மரம் என்பன ஒருபொருளனவாய் ஆலமரத்தைக் குறிப்பதா லறிக. ஒருநாள் அட்ட உணவு மறுநாளிருந்தால் அதைப் 'பழயது' என்று நாம் சொல்வதும் மேற்குறித்ததையே வற்புறுத்தும். பழம் = முற்றியது, நிறைவடைந்தது. தமிழ் ழகரம் நாக்கில் வராமையால் ' பழம் ' என்பதைப் ' பலம் ' என்பாரு முளர்.

நிற்க, பழமொழி என்பதை முன்னோர் மொழி என்றாவது, முதிர்ந்து நிறைந்த மொழி என்றாவது பொருள் படுத்தலாம்; இரண்டுங் கூடியே பொதுவாகப் பழமொழிகள் ஏற்படும். வீட்டில் ஆடுகின்ற (சொக்கட்டான்) ஆட்டங்களில் 'பழம் பழுத்தல்' என்பது ஆட்டம் நிறைவு பெறுதலைக் காட்டும். ஏதாவது ஒன்று முடிந்ததோ இல்லையோ என்பதை வழக்கத்தில் காயா? பழமா? என்று கேட்கிறோம். பழுக்கா அல்லது பழுக்கை என்பது பொன்னிறத்திற்கு ஒரு பெயர். இந் நிறம் பழுத்தலாகிய நிகழ்ச்சியா லாவது கண்டு அப் பெயர் பெற்றது போலும். பழுப்பு என்ற சொல்லும் இத்தகையதே. மஞ்சள் நிறத்தைத் தெலுங்கர் 'பசப்பு' என்று சொல்வர். இது பழுப்பு என்பதுடன் ஒற்றுமை யுடையதே. 'மேனி பசத்தல்' என்பதை ஒப்பிடுக.

பழகல் = அறிமுகம் முதிர்தல், பயிலல். முதிர்ந்து நிலை பெற்ற நட்பை நிறைமொழி வள்ளலாகிய வள்ளுவர் 'பழமை' என்று இனிதாய்ச் சொல்வர். பழக்கம் = இணக்கம். தென்னாட்டு மக்கள், பழக்கம் என்பதை ஓர் அரிய பொருளில் வழங்குகிறார்கள். "நான் நேற்று அவனுடன் பழக்கமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன்" என்று பேசுவதைத் திருநெல்வேலியில் பலவிடங்களில் பெரும்பான்மையுங் கேட்கலாம். பழக்கமிடுதல் = பேசுதல். பாட்டுக்களாலமைந்த நந்தனார் வரலாற்றின்கண் ஒரு நொண்டிச்சிந்தில் "சேரியில், வழக்கமில்லாதபடி பழக்கமிட்டான்" என்று வருகிறது. இப்பொருள் மிகவும் அருமையானது. ஏனெனில், பேச்சென்பது பழக்கத்தினாலாகிய ஒன்றே என்ற உண்மையைத் தமிழர் தொன்றுதொட்டு அறிந்தவர்கள் என்று இதனால் அறியலாகிறது. இது நன்கு ஆராய்தற்குரியது.

ச. தொலை

இது தொன்மை, தொன்று இவற்றுடன் ஒற்றுமை யுடையதாகிச் சேய்மை என்னும் பொருளில் வரும். கலை, விலை, நிலை என்பன கல், வில், நில் என்ற முன்னிலைகளாற் பிறக்குமாறு, தொலை என்பதும் தொல் எனும் முளையி னின்றுந் தோன்றுவது. 'தொல்வரவு' 'தொல்வினை' 'தொல்காப்பியம்' இவற்றை நோக்குக. "தொலிநே ஜேஸின பூஜா பலமோ" என வரும் தியாகராஜர் பாடலில், தொலி என்பது பழமை. தமிழில் தொலி என்ற சொல் உமி அல்லது தோலைக் குறிக்கும். இவற்றிற்குரிய தொடர்பு விளங்கவில்லை. தொலித்தல்=உமிபோக்கல், தோலுரித்தல். தொலித்தல் என்பது தெலுங்கில் ஒழித்தல் என வருமென்று திரு கார்த்திகேய முதலியார் தமது மொழிநூலில் குறித் துளார். தொல்லை எனுஞ் சொல் பழமையைக் காட்டுவ துடன் தொந்தரவு என்ற பொருளையுந் தரும்; இவ்விரண்டு பொருள்களுக்கு முள்ள பொருத்தமும் தெளிவாய்த் தெரிய வில்லை.

தொலைதல்=ஒழிதல், கெடுதல், சாதல், நீக்குதல்; தொலை=சேய்மை; தொலைதல்=சேய்மைப்படுதல், அஃதா வது நீங்குதல். நம்மால் வெறுக்கப்படும் ஒருவன் நம்மை விட்டு நீங்குவானாயின் 'அவன் தொலைந்தான்' என்று சொல்வது வழக்கம். ஒரு பொருள் 'தொலைந்தது' என்று சொல்லும்போது அப்பொருள் அண்மை நீங்கிச் சேய்மை யடைந்தது என்பதுதான் கருத்து. இது மற்றொரு வகை யானும் உணரப்படும். 'பொற்கிண்ணம் எங்கே யிருக்கிறது?' என்ற கேள்விக்கு அதை வைத்திருக்கும் மகன், 'அஃது என்னண்டை யிருக்கிறது' என்று விடை யளிக்கிறான். இங்கு 'அண்டை' என்பது 'தொலை' என்பதுடன் முரண்

பட்டு நிற்பதை நோக்குக. 'அஃது என்னிடத்துளது;' 'அஃது என்கிட்ட இருக்கிறது' என்ற சொற்களினும் முற்குறித்த கருத்தே விளங்குதல் காண்க. அன்றியும் தொலைந்த ஒன்று கைக்கு வருமாயின் 'அது கிட்டிற்று' அல்லது 'அது கிடைத்தது' என்று நாம் பேசுவதும் மேலே சொன்னதை வற்புறுத்தும். 'நான்' என்பதற்கும் வைய கத்திலுள்ள பொருள்களுக்கு முள்ள தொடர்பைத் தமிழர் எங்ஙனம் உணர்ந்தார் என்பதை இதனால் ஒருவாறு அறிய லாம். 'கடுக்கன் தொலைந்து போயிற்று' என்பதிலுள்ள கருத்தை வேறுவகையாய்ச் சொல்ல வேண்டுமானால், 'கடுக் கன் காணமற் போயிற்று' என்றுதான் கூறல்வேண்டும். கடுக்கன் இல்லாமற் போகவில்லை; அது பார்வையிலில்லை அல்லது கண்ணிற்கு மறைந்தது என்று சொல்வது தேர்ந்து தெளிந்தவரது கூற்றாகும். "காணமற் போட்டு விட்டேன்" என்பதிலுள்ள பொருளை வடமொழியில் "தாரைவார்த்து விட்டேன்" என்று சொல்லும்பொழுது எவ்வளவு பொருள் வேற்றுமை யுண்டாகிவிடுகிற தென்பதை அறிஞர்கள் காண்பாராக. நம்மிற் பலர் தமிழ்ச் சொற்றொடர்களின் அழகையும், ஆழ்ந்த கருத்தையும் ஊன்றிப் பாராதது வருந் தத் தக்கதே.

ரு. நன்மை

மென்மை, வன்மை முதலிய பண்புப்பெயர்கள், மெல், வல் எனும் அடிகளாற் பிறக்குமாறே, நன்மையும் 'நல்' எனும் முன்னிலையினின்று பிறப்பது. 'நன்மை' என்பது இன்னதென இங்கு ஆராய்வாம்; தொன்னாளில் தமிழர் இச்சொல்லை என்ன பொருளில் வழங்கினார்களென்பதைக் காணவேண்டுமாயின் தொன்றுதொட்டு வருஞ் சில சொற் றொடர்களை உற்று நோக்கவேண்டும். 'எண்ணெய்' என்

பது முதலில் எள்ளின் நெய்யைக் குறித்தது. நாளாவட்டத்தில் இப்பெயர் வேம்பு, ஆமணக்கு முதலியவற்றின் கொட்டையினின்று எடுக்கப்படும் நெய்களுக்கும் பெயராயிற்று.

வேம்பினின்று ஆக்கப்படும் நெய் வேப்பநெய் எனப்படாது வேப்பெண்ணெய் எனப் பெயரிடப்பட்டது. ஆமணக்குநெய் விளக்கெண்ணெய் எனப்பட்டது. இங்ஙனம் எண்ணெய் எனுஞ் சொல் தன் முதற்பொருளை இழந்து வேறுபொருளில் வழங்கத் தொடங்கினதால், அம் முதற் பொருளைக் குறிப்பதற்கு வேறு சொல் வேண்டியதாயிற்று. ஆதலின் நல்லெண்ணெய் எனுஞ் சொற்றொடர் தோன்றிற்று. நல்லெண்ணெய்—சரியான எள் நெய். இவ்வாறே பாம்பு எனும் மொழி முதலில் தலை விரித்தாடும் பாம்பையே காட்டிற்று. சாரை, கொம்பேறி முதலியவையும் பாம்பெனப்பட்டமையால், தலை விரித்தாடும் பாம்பு 'நல்லபாம்பு' எனப் பெயர் பெற்றது. நல்ல பாம்பு—சரியான பாம்பு. அன்றியும், உழுது பயிரிடப்படும் நிலம் இருவகைப்படும்: ஒன்று நெற்பயிர் விளையும் நிலம், மற்றொன்று புல்லு (கம்பு), கொள்ளு, வரகு முதலியன விளையும் நிலம். முந்தியது நன்செய் என்றும், பிந்தியது புன்செய் என்றும் பெயர்பெறும். நன்செய் என்பது புன்செய் என்பதற்கு எதிர்மறையாயின், அது நாம் முற்காட்டிய பொருளையே தருவது காண்க.

பின்வரும் பேச்சை நோக்குக:—

ஒருவன் "உன்னுடைய செய்கையை நான் மிகவும் வெறுக்கிறேன்"

மற்றவன் "நல்லது; என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்?"

இதில் 'நல்லது' என்பதன் பொருளென்ன? 'சரி' என்று பொருள் கொள்ளாவிடின் வேறு எப்பொருள் இவ் விடத்திற் பொருந்தும்? 'பெண் நன்மை யடைந்தாள்', 'பெண் நன்மையாளுள்' என்று வருஞ் சொற்றொடர்களில் நன்மை எனுங் கிளவி திரட்சியைக் காட்டும். திரட்சி என்பது ஒரு நிலை; அது சரியான நிலை யாதலின் நன்மை எனப் பட்டது. 'நல்ல தண்ணீர்', 'நல்ல முள்கு' என்பவை நாம் குறித்தபொருளை உறுதிப படுத்துகின்றன. 'நெடு நல் வாடை' என்பதை ஆராய்க.

ஆதலின் முன்னுளில், எது சரியானதோ அதுவே நல்லதாயிற்று. சரியானது எதுவெனின், மிகைபடாமலும் குறைவுபடாமலு மிருப்பதே. ஒரே உயரமுடைய இருவர் சரி உயரமுடையவர் எனப்படுவர். 'இது சரியான குதிரை' என்று ஒருவன் சொல்லுவானுகில் அக் குதிரை வளர்ச்சி யிலும் வடிவத்திலுந் தன் கருத்திற்கு இசைந்திருக்கின்றது என்ற கருத்துடனே அங்ஙனஞ் சொல்லுகிறன். அவன் ஒரு குதிரையைக் கண்டு 'இது பருத்தது, இது சிறுத்தது, நீண்டது, குறுகியது' என்று சொல்லக் கூடுமாயின், அக் குதிரை சரியான குதிரையன்று. ஆகையால் எவ்வகையி லும் பிழைபடாமையே நன்மையாகும்; பொருத்த முடை யதே சரியானதாகும். 'இருபது தடக்கை ஒருபது முடி யோன்' மகனுகான். 'இவன் மகன்' என்று சொல்வோ மாயின், மகன் எனுஞ் சொல்லாற் குறிக்கப்படும் நினைவிற் குச் சரியான பண்பும் அமைப்பும் வாய்ந்தவன் இவன், என் பது பொருள். இன்னும் இதை ஊன்றிப்பார்த்து 'நன்மை' எனுஞ் சொல்லின் முழுப்பொருளையும் கண்டு கொள்க.

அ. நிலங்களின் தட்பவெப்ப வேற்றுமையால் மொழிநடை மாறல்

மொழிகளின் தோற்ற வளர்ச்சிகளை ஆராயுங் கால் அவை எல்லா நாடுகளிலும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியாகத்தா னிருக்கின்றன. உயரம் என்ற சொல், மரம், மலை முதலியவற்றின் மேல் நோக்கிய அளவை முதலில் குறிக்கும். மேல் நோக்கிய அளவு என்ற கருத்திலிருந்து 'உயர்வு' என்ற பண்புப்பெயர் தோன்றி மக்கள் பெரிதும் போற்றத்தகும் தன்மைகள் எவைகளோ அவைகளைக் காட்டாநிற்கும். உயர்ந்தோர் எனப்படுவோர் மேலோர்; உயர்வு, மேல் என்பன ஒருபொருட் பன் மொழிகள். நமது நாட்டில் மலைமுடிகளின் மீது கோவில் கள் கட்டப்பட் டிருப்பதும் இதுபற்றியே. எங்கும் நிறை யும் இறைவன், மலையின்மீது மாத்திரம் சிறப்பாய் உறைபவ னல்லன். ஆயினும், கடவுள் உயர விருக்கின்றார் எனுங் கொள்கை மக்களுட் பெரும்பகுதியோருக் குளதாகையால் கோவில்கள் மலைகள்மீ தமர்ந்தனவெனக. விவிலியம் (The Bible) எனுங் கிறித்தவநூலில் பத்துக் கட்டளைகள் என்று பெயர் பெறும் அறமுறை ஒரு மலையின்மீது, ஆண்டவனால் அருளப்பட்டனவென்று எழுதியிருப்பதையும் கிறித்து மலைமீ தமர்ந்து ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியதாகக் கூறி யிருப்பதையும் ஒப்பிட்டு உண்மை யுணர்ந்துகொள்க. ஆங்கி லத்தில், High, Lofty, Elevated, Eminent என்ற கிளவிகளெல்லாம் அடிப்படையாக உயரத்தையே காட்டு வன. High Principles, Lofty Ideals, Elevated Thoughts, Eminent Men என வருவனவற்றை நோக் கின் உயரம் எங்ஙனம் உயர்வாயிற் றென்பது வெளிப்படும். இங்ஙனமே, பள்ளத்தாக்கு, குழி, ஆழம் முதலியவற்றி

ளின்றும் தாழ்மை, கீழ்மை என்ற பண்புப் பெயர்கள் பிறக்கும். தாள், தலை யென்பன எல்லா மொழிகளிலும் முறையே பணிவையும் சிறப்பையும் உணர்த்தும். அடியவர் என்ற தமிழ்ச் சொல்லை, To sit at one's feet என்ற ஆங்கிலச் சொற்றொடருடன் தூக்கிப் பார்க்க ஒருவாறு அவற்றின் இயைபு விளங்கும். தலை என்பது சிறப்பை உணர்த்துவதுபற்றித் தாம் இறைவன் தலையிலிருந்து தோன்றியவர்களென்று சொல்லிக்கொள்வாரும் உளர். Captain, Capital என்ற ஆங்கில மொழிகள் தலைமைபற்றி வந்தன. இவை 'கபாலம்' என்ற வடசொல்லுடன் கேண்மை யுடையவை. (கபாலம்=தலை) தலைவர்=உயர்ந்தோர்; தலைமை புலமை=உயர்வு.

நிறங்களுள் வெண்மை குற்றமின்மையையும், கருமை குற்ற முண்மையையும், பசுமை இளமையையுங் குறிக்கும். 'பிள்ளைப் பருவத்து வெள்ளைநோக்கு' என்பதிலுள்ள குறிப்பை White-robed Saints, என்ற ஆங்கிலத் தொடரில் காணலாம்; பச்சைக்குழந்தை என்பதை A green fellow என்பதோடு ஒப்பிடுக. "இன்னமுஞ் சொல்லவோ உன் மனங்கல்லோ, இரும்போ பெரும்பாறையோ" என்பதன் கருத்து A stony-hearted step-mother, A man of iron will எனும் ஆங்கிலச் சொற்றொடர்களில் அமைந்திருக்கின்றது. இத்தகைய ஒற்றுமைகள் பல.

ஆனால் வையகத்திலுள்ள நாடுகள் தட்பவெப்பங்களில் வேறுபட்டிருப்பதால் தண்மை, வெம்மை என்ற சொற்கள் நாட்டிற்கேற்ப வெவ்வேறு பொருள்கள் கொள்கின்றன. கார், கூதிர், பின்பனி, முன்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்று நாம் பிரித்திருக்கும் ஆண்டை, இளவேனில், முதுவேனில், இலையுதிர்பொழுது, கூதிர் (spring, summer, autumn, winter) என்று ஆங்கிலர் வகுக்கின்றனர், இந்த முறை

யில் முதுவேனிலை நாம் கருதுகின்றபடி கூதிரை அவர்கள் கருதுகின்றனர் என்பது தெரிகிறது. மேல்நாட்டார் எழுதும் நூல்களில் நிலக்கரி அல்லது விறகு கொண்டு மூட்டப் பட்ட தீயருகில் தாய்தந்தையர், மக்கள், உறவினர் உட்கார்ந்து படித்தும் பேசியும் களிப்படையும் காட்சியை அடிக்கடி நாம் பார்க்கலாம். இங்ஙனம் தீயின வெப்பத்தை இனிமையாய் நுகரும் மக்களது உணர்ச்சி நெருப்பைக் கண்டு நடுங்கி விலகும் மக்களது உணர்ச்சியை ஒத்திருக்குமோ ?

நெஞ்சில் ஈரமுடையவனென்று ஒருவனை நாம் கூறினால் அவனுக்கு இரக்கம், ஈகை முதலிய தன்மைகளுண்டென்பது கருத்து. இதே பொருளை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட வேண்டுமாயின் 'வெப்ப நெஞ்சுடையவன்' என்று தான் சொல்ல வேண்டும். (He has a warm heart) என்பதை நோக்குக. அன்றியும், 'கதிரவன் ஒளியிற் காய்தல்' (To be in the sunshine) என்ற சொற்றொடர் இடுக்கண் இல்லாமையையும் வளமையையும் மேனாட்டார்க்கு உணர்த்தும். அதே கருத்தை நாம் 'நிழலிலிருத்தல்' (To be in the shade) என்ற சொற்களால் வெளியிடுகிறோம்.

"என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
யன்பி லதனை யறம்"

என்ற குறள் வெப்ப மிகுந்த நாட்டிற்குத் தகுமே யன்றி, ஊதை வீசும் நாடுகளுக்குப் பொருந்தாது. குளிர்ந்த முகம் என்பது நன்மையின் வேறுபட்டதொன்றையும் நமக்கு உணர்த்தாது. ஆங்கிலத்தில் (A cold face) என்றால் அது வெறிப்புக் குறிகுறியாகும். முகிலெழுந்து விண்ணிற்கூடுவது நமக்கு உவப்பையே தரும். ஐரோப்பியர்களுக்கோ

அஃது இனியதாகாது. ஆதலின் (clouds) என்ற சொல்லை ஆங்கிலர் 'துன்பம்' என்ற பொருளில் வழங்குகின்றார்கள். இவற்றால் குளிர்ந்த பார்வை, மழைக்கண், திருவடி நிழல், தண்ணருள் ஆகிய இவை தமிழர் பெரிதும் போற்றுவனவா யின. ஆறுதல் என்பது நாம் மிகுதியும் நாடுபவற்றுள் ஒன்று. 'ஆறுதல்' என்றால், சூட்டை இழத்தல். 'சோற்றை ஆற்று' என்று நாம் சொல்வதால் அது விளங்கும். பசி ஆற்றல், இளைப்பாற்றல் என்பவற்றையும் ஒப்பிடுக.

வெப்பமும் தட்பமும் பற்றிவந்த எண்ணங்களால் மக்களுக்குத் தக்கவையுந் தகாதவையும் வகையறுக்கப் படுகின்றன. தீயின் பண்பு சுடுதல். ஆதலின், அதிலிருந்து தீமை என்றொரு சொல்லுண்டாக்கி மக்களுக்கு இன்னாதவற்றை எல்லாந் தமிழர் அதிலடக்கினர். தீமை எனினும் வெம்மை எனினும் ஒக்கும். வெம்மை—சூடு; ஆனால் வெங்கண், வெய்ய காலன் என வருவனவற்றில் 'சூடு' என்ற முதற்பொருள் சிறிது திரிந்து, கொடுமை என்ற கொள்பொருள் தோன்றி நின்றது. கொடுமை—கோணியதன்மை; செங்கோல், கொடுங்கோல் என்பவற்றா னுணர்க. சுடுவதனா லுண்டாகும் வடுப் போலப் பிறருளம் புண்படும்படி செய்வன, சொல்வன, நினைப்பன யாவும் தீமையே. ஆதலின் மக்கள் உளங்குளிரச் செய்யும் செயல், சொல், நினைவு ஆகிய இவற்றையே தமிழர் நன்னெறி எனக் கொண்டனர். இதையே "எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகல்" என்றார் வள்ளுவனார். இஃதன்றிப் பொருளியல் வகுத்த பெரியோர் ஐம்பகுதி யாகிய நிலங்களில் பாலையைப் பிரிதலொடு பொருத்தி அதற்கு நண்பகலும் முதுவேனிலும், முறையே சிறுபொழுது பெரும் பொழுதென உரைத்தார். அடிசுடும் நிலமும், தீய்ந்த செடிகளும், வாடிய மரமும், நிழலின்மையால் வருந்தும் பறவை

களும், நீர்வேட்கையால் தவிக்கும் விலங்குகளும், கொதிக்கும் பாறைகளும் பிரிவின் தன்மையைக் காட்டுதற்குக் கருப்பொருளாய் வருவதைப் பாலைக்கலியுள்ளும் பிறவற்றிலுங் காண்க. இவ்வாறு தட்பவெப்பத்தை யொட்டிப்பிறந்த வேற்றுமைகள் இவ்வையகத்தோடு நில்லாது இறந்தபின் மக்கள் புகும் நிலைமைக்குஞ் சென்றிருக்கின்றன. 'திருவடி நிழல்' என்று நாம் கூறுவதால் இஃது ஒருவாறு விளங்கும். தீமை செய்தவர் தமது தன்மைக் கேற்பத் தீ மிகுந்த விடத்திற் சேர்வர் என்பது பற்றிப் பொல்லார்புகும் இன்னா விடமாகிய அளறு (நரகம்) கொழுந்துவிட் டெரியும் நெருப்பிற் கிடமாயிற்று. வெப்பநிலத்தவர் கருத்திற்கு இது மிகுதியும் பொருத்தமுடைத்து. ஆனால், சாலவும் குளிருடைய மேனாட்டார் கொள்கையிலும் இத்தகைய கருத்தே இருக்கின்றது. அஃது எவ்வாறு பொருந்தும் எனின், மேனாட்டார் தழுவிய கிறித்தவக்கொள்கையும் வெப்பமிகுந்த பலஸ்தின் (Palestine) என்னும் நாட்டிற் றோன்றி ஐரோப்பாவிற்குச் சென்றதாதலால், அது தோன்றிய நாட்டில் உண்டாகிய எண்ணங்கள் மாறுதலின்றிக் குளிர் நாடுகளுக்குச் சென்றனவென்று கொள்க. கிறித்தவக் கொள்கை ஐரோப்பாவில் தலைகாட்டுதற்கு நெடுநாள் முன்னிருந்த தொல் ஆங்கிலர் (The Anglo Saxon) வெப்பமிகுந்த இடமாக அளறைக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் அதைப் பல் கிடுகிடுக்கக் குளிர்பெருகிப் பனி மூடியிருக்கும் இடமாகவே கொண்டார்களென்பது அறிஞர் கண்ட உண்மை.

தட்பவெப்பங்களால் பிறக்கின்ற மொழிநடைவேற்றுமைகளை ஒருவாறு ஆராய்ந்து, அவை இம்மையோடு நில்லாது மறுமைக்குஞ் செல்கின்றன வென்பதைக் கண்டோம்.

இனி, இவ்வாழ்க்கையில் அவற்றால் வரும் ஒழுக்க மாறுதல் களைத் தூக்கிப் பார்ப்போம்.

பெரும்பட்டினங்களில் வாழும் ஒருசிலரைத் தவிர நமது நாட்டுமக்கள் பொழுது விடியும்போது உறக்கத்தி லாழ்ந்திருப்பவரல்லர். விடிவதற்கு நெடுநேர முன்னெழுந்து வீட்டை விளக்கி மெழுகிக் கலங்களைத் துலக்கி, காலிலுள்ள தண்டைகள் ஓசையிட மாதர் நடமாடுவது நாம் ஒவ்வொரு நாளுங் காணும் காட்சியாகும். பொழுது புலர்வதற்கு முன்னே ஆற்றிலோ ஊற்றிலோ குளித்துப் பூக்கொய்து இறைவனை வணங்குவது நமது மக்கள் பெரிதும் பயிலும் ஒரு பழக்கமாகும். அதனாலன்றே, கோவிலும், குளமும், நம்மவரால் ஒன்றாகச் சேர்த்தெண்ணப் படுகின்றன? குளிர் நிலங்களில் உள்ளோர் விடியும் வேளையில், அழலைக்கண்டு நாம் அஞ்சுமாறு புனலைக்கண்டு விலகுவார். திருப்பள்ளி எழுச்சியைப் போன்றதொரு பாடல் மேனாட்டார் நூல்க ளிற் காண்பதரிது. ஈர உடையுடனிருந்து இறைவனடி ஏத் துதல் அவர் கனவிலுங் கருதாததாகும். அன்றியும், அடி கள் நிலத்திற் படாமல் காத்துக்கொள்ளும் மேனாட்டார், தொழுகையிற் காலிற் செருப்பணிவதை இழுக்கென் றெண் ணார். நாமோ, அதைப் பெருங்குற்றமாகக் கருதி மற்றோ ரிடத்திற் புகும்போது, செருப்புடன் போகத் துணியோம். குளிர் பொறுக்கமாட்டாது முகந்தவிர மற்றெல்லா உறுப் புக்களையும் மூடிக்கொள்ளுகின்றவர்களுடைய ஆடையணி கள், அவர்களை முகங் குப்புரவிழுந்து வணங்கவும், குனிய வும், தரையி லமரவும் ஒட்டா. இதுபற்றியே மேனாட்டா ரும், அவர்கள் வழக்கங்களை ஆராயாது ஆவலாய் ஏற்றுக் கொள்ளும் இந்நாட்டாருந் தொழுகின்ற கோவில்களில் ஒருவருந் தரையி லமர்வதில்லை. இருக்கைகளிற் சாய்ந்து

கொண்டு கடவுளைப் போற்றுவது தமிழர் கண்டு இறும்பூ தெய்தும் காட்சியாகும்.

நிற்க, ஆங்கிலப் புலவரால் இயற்றப்பட்ட உயர் நூல்களில், உளக்கண்ணால் நாம் பார்க்கும் ஆடவர் மகளிரின் தன்மையொன்றை ஆழ்ந்து நோக்கின், தட்ப வெப்பத்தா லாகும் மற்றொரு வேற்றுமை புலனாகும். புலவரது ஆற்றலால் இயற்றப்பட்டு விளங்கும் இம் மக்களின் தன்மையி லிருந்து மேனாட்டார் விரும்பு கின்ற மக்கட்டன்மை இதுவென்று நாமறியலாகும். மேனாட் டார் நூலில் காணப்படுகிறவர்களிற் பெரும்பான்மையோர் பொங்கி எழுகின்ற சினத்தாலோ, காதலாலோ, ஆவ லாலோ பெருமையாலோ ஏவப்பட்டவர்களா யிருக்கின்றனர். Shakespeare இயற்றிய கூத்துக்களில் முதன்மைபெற்று நிற்பவரெல்லாம் பற்றி எரிகின்ற ஒருணர்ச்சியால் ஆட் கொள்ளப்பட்டு நடக்கின்றார்கள். ஹாம்லெட், ஒதெல்லா, லீயர், மெஅக்பத் (Hamlet, Othello, Lear, Macbeth) முதலியோர் முறையே, இறந்த தந்தைக்காகப் பழி வாங்க வேண்டுமென்ற சினத்தாலும், மனைவி நெறிதவறி நடந்ததாகக் கருதியதை ஆற்றொணாமையாலும், பிள்ளை களின் கொடிய நன்றியற்ற செய்கையால் எழுந்த புழுக்கத்- தினாலும், தான் மன்னவ னாகவேண்டு மென்ற பேராவ லாலும் மூட்டப்பட்டவர்களாய்க் கொலைசெய்து இறக் கின்றனர். இவ்வாறு கொதித்து எழுந்து பொங்கி வடிவது குளிரால் வருந்தும் இயற்கையுடையார் நச்சுங்காட்சியாகும். இதனாலேயே, ஒரு கூத்தின் தலைவன் தான் கொண்ட உணர்ச்சியின் வன்மையால் தூண்டப்பட்டு இறக்குங் காட்சி யை இறுதியிலுடைய துன்பக்கூத்து (Tragedy) மேனாடு களில் மிகவும் பெருகி வளரலாயிற்று. நம்மவர்கட்கு, இத்

தகைய ஆட்டங்களில் விருப்பமிருப்பதில்லை. எவ்வளவு தான்
எரிமூண்ட உளத்தோடு ஒருவன் வெட்டி வீசி இன்னாத பல
செய்யினும், இறுதியில் அவன் ஆறுதல் பெற்றுக் குளிர்ந்
திருப்பதையே நம்மவர் நாடுகின்றார். அரிச்சந்திரன் வரலாற்
றைக் கூத்து முறையில மேனாட்டுப்புலவன் எழுதுவானாயின்,
மகன் இறந்தபின் மனைவியைக்கொன்று அயோத்தி மன்னன்
தன்னையே வெட்டிக்கொண்டு விழுவதுடன் நிறுத்திவிடு
வான்; நல்லதங்கையின் வரலாறும் அவள் தன் மக்கள் எழுவ
ரோடும் கிணற்றில் விழுந்து உயிர்துறப்பதுடன் முடி
வடைந்து விடும். நாமோ இவர்களெல்லாரும் உயிர் பெற்று
அமைதியாய் வாழ்வதைக் காண விழைகின்றோம். மேனாட்
டாருடைய துன்பக் கூத்தை யொருவாறு ஒத்திருக்குங்
கோவலன் செய்தியும் ஆங்கிலப்புலவர் கருத்திற்கிசையாது.
நாம் கற்பதுங் கேட்பதுமாகிய எல்லாவற்றிலும், நல்லவர்
வாழ்வதையும் தீயவர் தாழ்வதையும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.
குளிர் நாட்டாருடைய நூல்களிலும், இத்தகைய முடிவு
உண்டு; ஆயினும், அவர்கள் பெரிதும் விழைகின்ற நூல்கள்
துன்பக்கூத்தை யொத்தனவே. இதன் நன்மை தீமைகளை
நேயர்கள் ஆராய்ந்தறிந்து கொள்வார்களாக.

ஞாயிற்றின் வெப்பம் மலிந்திருக்கும் நிலங்களில் மக்க
ளுடைய முயற்சி எளிதில் எழுந்து அடங்கிவிடும். பகல் முப்
பது நாழிகையும் விடாமல் வேலைசெய்து உழைப்பவரை நம்
மவரிற் காண்பதரிது. தட்ப நாடுகளிலோ, நாளுக்கு நாற்பத்
தைந்து நாழிகைக்குமேல் உழைப்பவ ருளரென்று தெரி
கிறது. காங்கை மிகுந்த நிலங்களில் உணவளிக்கும் பயிர்
முதலியவை மக்களது சிறுமுயற்சியால் அவர்கட்கு
வேண்டிய பயனைத் தருகின்றன. உறைபனி மூடியிருக்கும்
நாடுகளிலோ மிகுந்த வருத்தத்தோடு உழைத்தாலும் ஏற்ற

பயன் கிடைப்பதில்லை. அன்றியும், குளிரின் மிகுதியால் இடுக்கணுற்றவர் சூடுண்டாக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு, யாதாயினு மொன்று செய்ய வேண்டியதா யிருக்கிறது. ஒன்றுஞ் செய்யாது வாளாவிருந்தால், சூரக்குவலி முதலிய வற்ருல் அவர் துன்புறுவர். இதனுல் உடல் தளராமல் நெடு நேரம் உழைப்பது அவர்கட்கு இயற்கையாய் வருகிறது. தாம் கொண்ட நோக்கங் கைகூடாமற்போயினும் பிறிதும் பலமுறை முயன்று பார்ப்பது அவர்களுக்கு இயற்கையாகி விட்டது. ஆதலால், விடாமுயற்சி என்ற உயர்பண்பு அவர் களில் நம்மிலும் அதிக மாயுளது. இதற்கிணையாக வெப்ப நிலத்தோரிடம் ஒரு பண்புண்டு. வெயிலில் நின்று நெடு நேரம் வேலைசெய்வதால் வெப்ப நிலத்தவருடைய வன்மை குறையுமாயினும், அவர் தமக்கு இன்னுதவற்றைப் பொறுத் துக் கொள்ளுந் திறமையுடையவரா யிருக்கின்ருர். இங் ஙனமே தட்பத்தால் வரும் இடையூறுகளை அவர்கள் முயன்று முயன்று மேற்கொள்ள, நாம் வெப்பத்தால் வருந் தீங்குகளைத் தாங்கிக்கொள்ளும் ஆற்றலுடையவர்களா யிருக் கின்ருேம். இதுபற்றி மேனுட்டார் விடாமுயற்சியைக் கைப் பற்றியவர்களாகவும், நாம் பொறுமையைக் கடைப்பிடித் தவர்களாகவும் விளங்குகின்ருேம்.

வெப்பம் மிகுந்துள்ள நிலங்களில் உணவுப்பொருள் கள் விரைவில் வளர்ந்து பயன்தருமென்று முன் கூறப் பட்டது. இதை இன்னும் சற்று ஆழ்ந்து நோக்கில், சூடு சாலவுமுடைய நாடுகளில் மரம் செடி கொடிகள் கடிதில் முளைத்து வளர்ந்து அழிவது புலப்படும். சூட்டின் மிகுதி யால் பூ பிஞ்சாதலும், பிஞ்சு காயாதலும், காய் கனியாத லும் கடிதில் நிகழ்கின்றன. தோன்றல், திரிதல், கெடுத லாகிய நிகழ்ச்சிகள் எந்நேரமும் நாம் வழக்கமாய்ப் பார்க்கும்

காட்சிகளாகும். மக்களுக்குள்ளும் பிள்ளை நிலைமையி லிருந்து இளமையும் முதுமையும் விரைவில் வருகின்றன. தட்ப நாட்டுப் பெண்கள் நன்மையடையும் வயதைச் சூட்டு நில மகளிர் நன்மை எய்தும் வயதோடு சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் இஃது எளிதிற் றெளிவாகும். பிள்ளைத் தன்மை நீங்கு முன்னரே குழந்தை பெறும் பெண்களை நமது நாட்டில் ஆங்கிலர் கண்டு வியப்படைகின்றனர். இங்ஙனம், மண நிகழ்ச்சியும் பிள்ளைப் பேறும் கடிதில் நடக்கின்றமையால் மூப்பும் நரையும் முடுகி வருகின்றன. ஆங்கிலர் முப்பது அல்லது முப்பத்தைந்து வயதாகிய பின்னர் மணஞ்செய்து கொள்வதைப் பார்ப்பது நமக்கு வியப்பாயிருக்கிறது. முப்பது நாற்பது வயதில் நம்மிற் பலர் மணந்து மக்களைப்பெற்று மூப்பெய்தி மாண்டுபோகின்றனர்.

இங்கிலாந்தில் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குள் நூற்றுக்குப் பத்துக்குமேல் சாவதில்லை; இந்தியாவில் நமது சென்னைப் பகுதியில் நூற்றுக்கு முப்பது விழுக்காடு குழந்தைகள் இறந்துபோகின்றன. இது குறைந்த கணக்கு. இந்தியாவின் வேறு பகுதியில் இதைவிட அதிகமாய்க் குழவிகள் மாள்கின்றன. யாதுபற்றி இவ்வாறு நடக்கின்றதென்பதை நாம் ஆராயவேண்டியதில்லை. மக்களின் அறிவின்மையாலும், தாயின் உடல் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய உணவின்மையாலும் இவ்வாறு நேருகிறதென்று கருதப்படுகிறது. இஃதெவ்வா றிருப்பினும், நமது மக்கள் அடிக்கடி சாவைக் காண்கின்றார்களென்பது மாத்திரம் நாம் இங்கு அறிய வேண்டியது. மக்களின் சராசரி வயது நமது நாட்டில் இருபத்தைந்திற்குக் குறைந்தது. இங்கிலாந்தில் அது நாற்பத்தைந்திற்கு உயர்ந்தது. இவற்றால் பொதுவாக நமது மக்கள் 'உலகம் நிலையாமை' என்பதை அடிக்கடி உணர வேண்டிய

தாகின்றது. நமது இலக்கண இலக்கியங்களிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் நிலையாமையைப் பற்றி எப்போதும் நினைப்பூட்டப்படுகின்றோம். ஆதலின், நமது நாட்டில் எழுதப் பட்ட நூல்களில் பெரும்பான்மை, உலகில் காணப்படும் பொருள்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி செய்யாமல் உடல், உயிர், கடவுள் எனற மூன்றின் தொடர்பை உற்றுநோக்கி விரித்துக் கூறுகின்றன. நாம் காணும் யாவும் நிலையில்லாப் பொருள்களானதால் இவற்றினின்றும்விலகி, என்றும் அழியாதிருக்கும் நிலைமை யாதென வினவி அறிந்து, அதை ஊக்கத்தோடு தொடர்வதையே தொன்றுளிலிருந்து இந்நாள் வரை நாம் பெரிதும் பாராட்டுகிறோம்.

இம்மைக்கு அடுத்தவற்றில் மேனாட்டார் மிகவும் ஊன்றி நின்று உழைத்து வெற்றியுடன் விளங்குகின்றனர். வையகத்தின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் அவர்கள் சென்று செல்வமும் ஆட்சியும் தேடிக்கொண்டனர். தட்ப நாட்டார்க்கு ஆராய்ச்சி முறையில் முடிவென்பது கிடையாது. தங்கள் முன்னோர்கள் தேடிய அறிவையும் செல்வத்தையும் வளர்த்துப் பெருக்க அவர்கள் இடையறா முயற்சி செய்கின்றனர். இதில் அவர்கள் எவ்வளவு உயர்வெய்தித் திகழ்கின்றனர் என்பதை நாமிங் கெடுத்துக் கூறவேண்டியதில்லை. எடுத்ததற் கெல்லாம் ஊழ் என்று சொல்லி வாளா விருப்பது நம்மவரிற் பெரும்பாலோர் இயற்கையாகும்; ஊழ் என்பது ஒன்று உண்டென்பது பலருமறிந்த உண்மையாயினும் ஒருவனது முயற்சி எப்போது ஊழால் தடுக்கப்படுகிறது என்று ஒருவராலும் சொல்லொணாது. ஊழை நினைந்து உளமுடைந்து செயலற்றிருப்பது விளக்கமும் உறுதியும் அற்றோர் செயலேயாகும். அன்றியும், முயற்சியால் ஊழையும் மேற்கொள்ளலாம் என்று நூல்களில் பெரியோர்

களால் எடுத்துக்காட்டப்பட் டிருப்பதையும் நாம் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். ஆதலின், உள்பொரு ளாராய்ச்சியில் ஒப்பில்லா உயர்வெய்திய நம்மவர், மேல்நாட்டார் மிகப் பயின்றுவரும் இம்மைக்குரிய பொருளாராய்ச்சிகளில் முன்னிலும் அதிகமாக முயலல்வேண்டும். தட்ப நாட்டார் துறவுபோன்ற வாழ்க்கையைக் கைப்பற்றியபோதும் செயல் ஒடுங்குதலின்றி ஒழுகுகின்றார்; வெப்பநாட்டார் இளமையிலேயே துறவுநிலையில் விருப்பமுற்றுச் செயலற்றிருக்க அவாவுகின்றார். சில ஆண்டுகட்குமுன் அமெரிக்காவிலுள்ள ஹார்வட் கல்லூரியில் பெரும்புலவராயிருந்த ஜேம்ஸ் என்பவர், தாமெழுதிய ஒருநூலில் "இந்தியாவிலுள்ள பிள்ளைகள், ஒருநாளில் ஒன்று அல்லது இரண்டுமணி நேரம் ஓரிடத்தில் செயலின்றிச் சும்மாவிருக்கக் கற்பிக்கப்படுகிறார்கள்; அவ்விதப் பயிற்சி அமெரிக்கப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டால் சால நலமாயிருக்கும்" என்று எழுதியிருக்கிறார். நாமறிந்த அளவில் நமது நாட்டில் பிள்ளைகள் இவ்வாறு பயிற்றப்படுவதைக் கண்டதில்லை. ஆயினும் பொதுவாக உள்ளத்தையடக்கி வினையின்றி வாளாவிருக்கும் மக்கள் இந்தியாவில் பெருந்தொகையினர் உளர் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளலாம். இங்ஙனமே மேல்நாடுகளில் அல்லும் பகலும் ஓய்வின்றி உழைத்து நேரத்தைப் பணமாகக் கருதும் மக்கள் மிகுதியுமுளர். அவர்கள் அமைதியின்றி ஓடித்திரிந்து உழல்வதைக் கண்டு, மேல் நாம் கண்ட புலவர் வாளாவிருப்பதன் பெருமையை எடுத்துக்காட்டுமுகத்தான் மேற்காட்டியவாறு புகன்றார்.

இதுகாறும் யாம் எழுதியவற்றில் நிலங்களின் தட்ப வெப்ப வேற்றுமையால் எங்ஙனம் மொழியிலும் நடையிலும் உடையிலும் கொள்கையிலும் வழக்கத்திலும் மாறுதல்

கள் தோன்றுகின்றன என்பது ஒருவாறு காட்டப்பட்டது. யாம் கூறியது பொதுவாக உண்மையே ஆயினும், மக்களின் உரத்தாலும் முயற்சியாலும் ஆக்கப்பெறும் செயல்களுக்கு அளவேயில்லை. பெரிய நோக்கங்களும் தூய எண்ணங்களும் உறுதியுள்ள மக்களின் உளத்திற் புகுந்தால் தட்ப வெப்பத்தாலும் பிறவற்றாலும் வரும் தடைகள் அவர்களை என் செய்யும்?

௬. யதார்த்தவாதி லோகவிரோதி

'யதார்த்தவாதி லோகவிரோதி' என்பது ஒரு கிழமொழி; அதாவது கிழவர்கள் சொல்லுகின்ற மொழி. இதையே பழமொழி என்றுஞ் சொல்லுவார்கள். பழமொழி என்றால் பழுத்த மொழி என்றாவது, பழைய காலத்து மொழி என்றாவது பொருள் செய்துகொள்ளலாம். பழைய காலம் என்று சொல்லும்போது நெடுநாட்களுக்கு முந்திய காலம் என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை. ஒருநாள் ஆக்கிய சோற்றைத் தண்ணீரில் போட்டு மறுநாள் உண்ணும்போது அது, 'பழையது' ஆகிவிடுகிறது. ஆகையால், "நான் பழையது சாப்பிட்டேன்" என்று சொல்லும் வழக்கத்தை நிறுத்திவிட்டுப் பெரும்பாலோர் புதியது சாப்பிட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இது நிற்க,

"யதார்த்தவாதி லோகவிரோதி", என்று சொல்லிக் கொண்டு நான் ஒரு தெருவழியே போய்க்கொண்டிருந்தேன். அங்கே சுமார் நாற்பது வயதுடைய ஓர் அம்மாள் வீட்டுவாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்னம்பல் இரண்டு மிக நீண்டு, சிவந்த கீழ் உதட்டில் பதிந்து இருந்தன. பல் வெள்ளையாகவும், உதடு சிவப்பாகவு மிருந்ததைப் பார்த்தவுடன் எனக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டானது. செவ்வாய்க்கும் வெள்ளிக்கும் இடையில் புதனும் வியாழனும் வரவேண்டியிருக்க, அது தவறிச் செவ்வாயும் வெள்ளியும் இந்த அம்மாளுடைய முகத்தில் ஒன்றாகக் கூடியிருக்கிற விந்தையைச் சொன்னால் ஒருவரும் நம்ப மாட்டார்கள் என்று என் மனத்தில் தோன்றிற்று. நான் ஒரு புலவனாயிருந்தால் இதைப்பற்றி இனிய கவி ஒன்று பாடி, அதைச் செல்வமுடையவர்களிடத்தில் சொல்

விக் கொஞ்சம் பொருள் சம்பாதித்துக் கொள்வேன். கவிபாடுந் திறமை எனக்கில்லாததை நினைத்து நினைத்து மிக வருந்தினேன். அப்போது எனக்கு அழுகை வந்து விட்டது. 'சீ, நாம் அழக்கூடாது' என்று மனத்தைத தேற்றிக் கொண்டு, "யதார்த்தவாதி லோகவிரோதி" என்று உரத்த குரலில் கத்தினேன். இஃது அந்த அம்மாளுடைய செவியில்பட அவர்கள், "யதார்த்தத்தைப் பேசுவதால் ஒருவர் ஏன் லோக விரோதியாக வேண்டும்? இதெல்லாம் வெறும் பேச்சு" என்று சொன்னார்கள்.

அப்பொழுது நான் அவர்களைப் பார்த்து, "அம்மா உங்கள் பல்லைப் பழனியாண்டிக்கு விட்டிருக்கிறார்களா? அல்லது ஏழுமலையானுக்கு விட்டிருக்கிறீர்களா?" என்று வினவினேன். அப்போது அந்த அம்மாளுடைய முகஞ் சுருங்கி, பல் முன்னிலும் அதிகமாய் நீண்டது. "நீ என்ன சொல்கிறாய்?" என்று அவர்கள் சினந்து சீறிவிழுந்து கேட்டார்கள். நான் மிகுந்த சாந்தத்துடன், "இல்லை, பழனிக்கு அல்லது திருப்பதிக்கு வளர்ந்த மயிரைப்போல் உங்கள் பல் வளர்ந்திருக்கிறதே, அஃது ஏன்?" என்றேன். உடனே அந்த அம்மை, என்னைக் கட்டையில் வைப்பதைப்பற்றியும், பாடையில் கொண்டு போவதைப் பற்றியும் பலவகையில் பாடத் தொடங்கினார்கள். "யதார்த்தவாதி லோகவிரோதி" என்பது சரியாய்ப் போயிற்று என்று நான் வெகு அமைதியுடன் சொன்னேன். ஆனால் அந்த அம்மையாருடைய பாட்டு முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகமாயிற்று. இந்த வேளையில் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நான் மயங்கி நிற்கையில், எனக்கு எதிரே வீதியில் வந்த ஒருவர், "இந்த அம்மாள் ஏன் உன்னை இப்படித் திட்டுகிறார்கள்?" என்று விசாரித்தார். "பல் நீண்டிருக்கிறது என்று நான் சொன்

னேன். அதன்பேரில் அவர்கள் ஒரு பல்லவி பாடுகிறார்கள், வேறொன்றுமில்லை'' என்று சமாதானமாய்ப் பதிலுரைத்தேன். இதைக் கேட்டுவிட்டு வந்தவர் தம் வழியே போகாமல், "இந்த அம்மாள் யார்?" என்று கேள்வி போட்டார். "இவர்கள் யாரோ தெரியாது; ஆனால் அவர்கள் பெயர் மாத்திரம் எனக்குத் தெரியும்'' என்றேன்.

அவர் "இவர்களுடைய பெயர் யென்ன ?"

நான் : "கௌளி அம்மாள்."

அவர் : "கௌரி அம்மாளா ?"

நான் : "இல்லை கௌளி அம்மாள்தான்."

அவர் : "கௌளி அம்மாள் என்றுகூடவா பெயர் இருக்கும்?"

நான் : "ஏன் இருக்கக்கூடாது ? அதில் என்ன பிசகு ?"

அவர் : "இல்லை சாதாரணமாய் அப்படிப் பெயர் இருப்பதில்லையே ?"

நான் : "கௌளி என்றால் என்ன ?"

அவர் : "கௌளி என்றால் பல்லி."

நான் : "இந்த அம்மாளுடைய பல்லைப் பார்த்த பின், இவர்களைப் பல்லியம்மாள் என்று சொல்லாமல் வேறு என்ன சொல்வது ?'

மேலே கூறியதில் கடைசி வார்த்தை என் வாயை விட்டு வெளியே வருமுன் வாசலில் நின்று வசைபாடிய அம்மணி, திடுதிடு வென்று வீட்டிற்குள் ஓடினார்கள். ஓகோ ! நம்மை வாழ்த்தியது போதாதென்று ஏதோ வெகுமானங் கொடுப்பதற்காக அம்மையார் வீட்டிற்குள் போகிறார்களென்று நான் அறிந்துகொண்டு மின்னல் மின்னி மறைவதுபோல் அவ்விடத்திலிருந்து மறைந்தேன்.

"ஐயோ திருவுளமே என் பல் ஒரு முழமே."

ம. மங்கைபங்கன்

கைலாயத்திற் பரமனும் பார்வதியும் ஒருநாள் நெருங்கி வீற்றிருக்கையில் சிவனை வணங்கவந்த பிருங்கு முனிவர் அங்குத் தோன்றினர். அழற்கண்ணனும் கயற்கண்ணியும் ஒன்றியிருந்ததால் ஒரு வண்டின் வடிவெடுத்து அவர்களிருக்கையைத் துளைத்து முக்கண்ணனை மாத்திரம் பிருங்கு முனிவர் தொழுது செல்ல, அது கண்ட மலைமகள், "பிருங்கு முனிவர் அங்ஙனஞ் செய்ததேன்?" என்று நாயகனை வினவ, அவர் "இம்மை நலத்தை விழைந்தவர் உன்னையும், மறுமைப் பயனை விரும்பியவர் என்னையுந் தொழுகின்றனர். மறுமையை நாடிய பிருங்கு என்னை மாத்திரம் வணங்கிச் சென்றான்," என விடை பகர்ந்தார். இதைச் செவியுற்ற பைங்கொடி தன் கணவனை நோக்கி, "ஐயனே, உமக்குளதில் எனக்கும் பங்கிலையோ?" என இரங்கிக் கேட்க, விரிசடைக் கடவுள் அவள் கூறியதற் கிணங்கித் தம்முடலில் இடது பாதியை அவளுக் கிந்து, ஆணும் பெண்ணுங் கலந்த அர்த்த நாரீசுவர வடிவமானார். இது புராண வரலாறு. இவ் வரலாறு எத்தன்மைத் தாயினும் இதிற் காட்டப்படும் அர்த்த நாரீசுவர வடிவம் யாவராலும் உற்றுநோக்கி உணரத் தகுமொன்றாகும். இஃது ஆணும் பெண்ணும் அலியு மல்லாத நிலைமை போலும். அதுவே கடவுட்டன்மை யாகுமென்று கூறுவாறு முளர். ஒன்றும் ஒன்றும் கூடின் இரண்டாகுமென்பது கணக்குணர்ந்தோர் துணிபு. ஒன்றும் ஒன்றும் ஒன்றி ஒன்றாகும் அர்த்தநாரீசுவர நிலையைக் கணிதவல்லார் எங்ஙனங் கருதுவரோ அறியேன்.

நிற்க, அர்த்தநாரீசுவர வடிவத்தில், ஆண் வலத்திலும் பெண் இடத்திலும் அமைந்து நிற்க வேண்டிய தேனெனச்

சிறிது ஆராய்வோம் : மக்களுக்குள்ள கைகளிரண்டில் ஒன்று மற்றொன்றைவிடச் சிறப்புடைய தென்று கருதப்படுகின்றது. இச் சிறப்பு யாதாயினு மொன்றைச் செய்யுங்கால் அவைகளிற் காணப்படும் வேற்றுமையாற் பிறப்பது. கண் இமைகளில், மேல்இமை அசையும் பெற்றி யுடையது ; கீழ் இமையோ அசையாமல் நிற்பது. இங்ஙனமே, கைகளிலு மொன்று அசைந்து திரிந்து தொழிலியற்றும் ; மற்றொன்று அதற்கு இசைந்து இருந்து தொழிலியற்றும். திரிந்து செய்யுங் கைக்கும், இருந்து செய்யுங் கைக்கு முள்ள வேற்றுமை விளங்கும் பொருட்டு அவைகளுக்கு வெவ்வேறு பெயர்கள் இடப்பட்டிருக்கின்றன. வலக்கை என்பது வலியையுடைய கை என்று பொருள் தரும். இடக்கை யென்பது அதிகமாயசையாது தன்னிடத்திலேயே இருக்குங் கை என்று பொருள் கொள்ள இடந் தரும். ஆதலின், சென்று செலுத்துங் கை வலக்கை ; நின்று நடத்துங் கை இடக்கை. ஒன்றின் தன்மை வன்மை யெனவும், மற்றொன்றின் தன்மை மென்மை யெனவுங் கூறுதல் தவறாகாது. இதனால், வலப்பால் ஆணும் இடப்பாற் பெண்ணுமாய் விளங்கும் மங்கைபங்கன் வடிவம் ஒருவாறு விளக்கமடையும்.

கணவனும் மனைவியும், புறத்தி லிருவரும் அகத்திலொருவரு மாவர் என்பது யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளு முண்மை

"................................
காதலிருவர் கருத்தொருமித்-தாதரவு
பட்டதே யின்பம்..............."

என்னுங் கூற்றை மறுப்பாரிலை. இக் கருத்தொன்றுதலைப் பசுமரத்தாணிபோற் பதிய வைத்தற்குப் பச்சைநிறப் பார்வதியும், பவளநிறப் பரமனும் இருபாதியாகி ஒருவராயினர் போலும்! உளத்தில் நிகழும் ஒற்றுமை மங்கைபங்கன்

வடிவத்திலும் தோன்றுகின்றது. முகத்துக் கண்கொண்டு பார்ப்பவர்க்குக் கணவனும் மனைவியும் பிரிந்து இருவராய்த் தோன்றுவர். அகத்துக் கண்கொண்டு நோக்கிடின் இருவரும் ஒருவரே யென்பதில் ஐயமில்லை. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று பெரியோரால் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் வாழ்க்கைப் பயன்களை அடைவதற்கே இல்லற மென்று நல்லோரேத்துஞ் செந்நெறி அமைக்கப்பட்டது. இந் நெறியைப்பற்றி யொழுகுவதற்குக் கணவனும் மனைவியும் முறையே வல இடக் கைகள்போ லிருக்கின்றார்கள். சுற்றித் திரிந்து பொருளீட்டி வருவதில் கணவன் வலக் கையை ஒத்திருக்கின்றான். அங்ஙனம் ஈட்டிக் கொணர்ந்த பொருளைப் பேணியிருந்து செலவிடுவதில் மனைவி இடக் கையை ஒத்திருக்கின்றாள். வலிமையைக் கையாடிக் குன்றாத ஊக்கத்துடன் உழைப்பது ஆணின் பெற்றி. சொல்லினுஞ் செயலினும் அமைதியும் மென்மையும் விளங்க யாவற்றையும் இனிது முடிப்பது பெண்களுக்கு அழகு. வாழ்க்கையின் வெளிப்பகுதியில் தோன்றுகிறவன் கணவன் ; உட்பகுதியில் விளங்குகிறவள் மனைவி. காலை ஞாயிறு கடுங்கதிர் பரப்பிக் காய்வதுபோல் ஆண்மையும் ஆற்றலுஞ் செற்றமும் நிறைந்து இலங்குவது ஆணின் பண்பு. தண்கதிர் மதி போற் குளிர்ந்து அமர்ந்து திகழ்வது மங்கையர் தன்மை. அர்த்தநாரீசுவர வடிவத்தில் சூரியன் வலக்கண்ணாயும், சந்திரன் இடக்கண்ணாயும் அமைந்திருக்கின்றன வென்று அறைவர். மேற்கூறியதைக் கொண்டு இதன் பொருளை நோக்கி மகிழ்க.

இனி, உடலிற் பாதி உமையவளுக் கீந்தான் பரமன் என்பதனாற் பெறப்படும் பொருள் யாதென நோக்குவாம் : மேல்நாட்டாருடைய கொள்கைகளுக்கு ஆதாரமா

யிருக்கும் விவிலியத்தில் (The Bible) முதலிற் கடவுளால் அமைக்கப்பட்ட பெண், ஆதியிற் றோன்றிய மகனின் விலாவெலும்பிலிருந்து ஆக்கப்பட்டாள் என்று விளம்பியிருப்பது இங்கு ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது. மக்களுடம்பில் விலாவென்பது மேலிருப்பதென்றாவது கீழிருப்பதென்றாவது சொல்லமுடியாததோர் பாகம். அங்கிருந்து அவள் ஆக்கப்பட்டமையின் அவள் கணவனுக்கு உயர்ந்தவளும் அல்லள், தாழ்ந்தவளும் அல்லள் என எண்ணக் கிடக்கிறதென்று கூறுகின்றார்கள். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமுள்ள ஒப்பு நிலைமை, 'உடலிற் பாதி உமையவளுக்கீந்தான் பரமன்' என்றதனால் இன்னுந் தெளிவாய் விளக்கப்படுகின்றது. இல்லறமாகிய சகடத்தை இழுத்துச் செல்லும் எருதுகள்போ லிருக்கும் நாயகனும் நாயகியும் ஏறக்குறைய ஒரே நிலைமையி லிரா விடின் எங்ஙனம் அச்சகடம் முட்டின்றி முன்னேறிப் போகும்? தலைமகனுந் தலைமகளும் 'ஒரு தன்மையராய் உருவுந் திருவும் பருவமும் குலனும் குணனும் அன்பும் முதலியவற்றால் தம்முள் ஒப்புமையுடையார்' ஆதல் வேண்டுமென்று தமிழ்நூல்கள் எடுத்துக் கூறுவதை அறியாதவர் தமிழ் அறிந்தவராவரோ? ஒரு வண்டியிற் பூட்டுவதற்கென வாங்கிய இருகாளைகளில் ஒன்று பருத்துக் கொழுத்தும், மற்றொன்று இளைத்து மெலிந்தும் இருக்குமாயின் பிறர் நகைக்க வண்டியுடைவதற்கு வேறுவழி வேண்டுவதில்லை: பருமனிலும் பலத்திலும் அவை ஒத்திருக்கவேண்டு மென்பது சொல்லாமற் பெறப்படும். இல்லறமாகிய சகடத்திற்கு இவ்வொற்றுமை இன்னும் அதிகமாய் வேண்டுமென்பதைக் கற்றோர் தெற்றெனக் காண்பார். ஆனால், இதில் அறியாமையெனும் பாவிக் கடிமைகளாகிப் பிழை பல இயற்றி,

இன்னல்களும் இக்கட்டுகளும் முடுகிவரப் பாம்பின் வாய்த் தேரைபோற் பரிதவிப்போ ரநேகர்.

நிற்க, அழற்கண்ணுடைய பிரான் பவளமேனிய னாயதற்கும், பார்வதி பச்சை நிற முடையவ ளாயதற்குங் காரண மென்னவென வினவுவாம்: இதற்கு முன் செங் கதிரையும், தண்கதிரையும் பற்றிக் கூறியதை நினைவிற் கொண்டுவர, நிறங்களின் காரணம் ஒருவாறு புலப்படும். ஞாயிற்றின் கதிர் ஏழு வெவ்வேறு நிறங்கள் பெற்ற ஒளி களால் அமைந்ததென்பது கற்றோர் அறிந்ததே. இவ் வேழு நிறங்களில் இள நீல நிறம் (Violet) இடப்பக்கத்து இறுதி யிலும் செம்மை (Red) நிறம் வலப்பக்கத்து ஈற்றிலும் அமைகின்றன. இதனாலும் வலப்புறம் ஆணும், இடப் புறம் பெண்ணுமாய்த் தோன்றும் அர்த்தநாரீசுவர வடிவை யறிக. அன்றியும், மரஞ் செடி கொடிகளின் இலைகள் முதிரா திருக்கும்போது பசுமை நிறத்தையும், முற்றிப் பழுக்கும்போது மஞ்சள் அல்லது செம்மை நிறத்தையும் பெறுவதைக் கண்ணுறுங்கால், இளமையைப் பசுமை நிறத் தோடும், முதிர்ச்சியைச் செந்நிறத்தோடும் ஒப்பிடுதல் பொருந்தும். உண்மையில் இக்கருத்து நம் மெல்லோர்க்கு முளது. அறியாத குழவியைப் 'பச்சைக் குழந்தை' யென்றும், வயது முதிர்ந்தவனைப் 'பழுத்த கிழவன்' என்றும் நாம் சொல்வது அக்கருத்தை உட்கொண்டே. சத்திக்குஞ் சிவத்துக்கும் இதைப் பொருத்திப் பார்க்க உண்மையொன்று விளங்கும். எல்லா உயிர்கட்கும் இறுதியாகிய சிவனைப் பவளநிற முடையோனெனப் பாவித்தல் மிகவும் போற்றுதற் குரியதேயாகும். ஆக்கலும் அழித்தலும் இதில் அடங்கும். அமெரிக்க சர்வகலாசாலைகளில் முதன்மை பெற்று விளங்கும் ஹார்வர்டில் (Harvard) தத்துவசாத்திரத் தலைமைப்

புலமையுடையராய்த் திகழ்ந்த ஜேம்ஸ் (Professor James) என் பவர், உபாத்தியாயர்களுக்கென் றெழுதிய ஒரு நூலின் (Talk to Teachers) ஒன்பதாம் பகுதியில் பின் வருமாறு வரைந்துளார். (Chapter IX, The Association of Ideas. "In witty, imaginative minds, on the other hand, the routine is broken through with ease at any moment; and one field of mental objects will suggest another with which perhaps in the whole history of human thinking it had never once before been coupled. The link here is usually some analogy between the objects successively thought of,—an analogy often so subtle that, although we feel it, we can with difficulty analyse its ground *as where for example, we find something masculine in the colour red and something feminine in the colour pale blue,* or where, of three human beings' characters, one will remind us of a cat, another of a dog, the third perhaps of a cow.")

'செந்நிறம் ஆண் தன்மையையும், இளநீல நிறம் பெண் தன்மையையும் எங்ஙனமாகவோ குறிப்பா லுணர்த்து கின்றன.'

கக. வண்ணாரப் பெரியாண்டி

பெரியாண்டி என்ற பெயர்கொண்ட வண்ணனொருவனிருக்கிறான். இவன் வண்ணார்கட்கெல்லாம் மூத்தவனாதலாலும் அழுக்கை நீக்குவதில் இணையற்றவனாதலாலும் பெரியாண்டி எனப் பெயர்கொண்டான். இவன் பலவிடங்களிலும் வாழ்ந்து பலவகை யழுக்குகளின் தன்மையுணர்ந்து தனது நோக்கினாலேயே அழுக்கைப் போக்கவல்லவனாய் விளங்குகின்றான். குடியில் வண்ணனாயினும் இவனைக்கண்டு பேசுத லெவர்க்குமரிது. தன்மீது உண்மையான அன்புடையவரை இவ்வண்ணாரப் பெருமகன் எங்ஙனமாகவோ அறிந்து அவர்களை மாத்திரம் தன்னிடமழைத்துப் பேசுகின்றானாம். வேறெவரையும் அவன் தன்னை யணுகவொட்டான். வெட்டவெளி வெளுப்பானென்று இவனுக்கு மற்றொரு பெயர் வழங்குவதாகச் சிலர் கூறுகின்றனர். இவனைக் காணவேண்டுமென்று நெடுநாள் மிகவும் விரும்பிய நண்பரொருவர் பலவகையினும் வருந்திமுயன்று அவனுறைவிடத்தை நெருங்கிய போது, இந்த வண்ணாரப் பெருமகனுடைய ஏவலாளர்கள் அவர்முன் வந்து "உமக்குத் துணி வெளுக்கும் வண்ணனை ஏற்றபடி உணராத நீர் எமது தலைவனை வந்து எங்ஙனங் காணக்கூடும்?" என்று கூறினர். இதைக் கேட்ட நண்பர் உளந்தளர்ந்து, "உங்கள் தலைவனைக் காணவேண்டுமென்று பன்னாள் மிகவும் வருந்தி நடந்து இங்குவந்தேன். விரும்பி வந்த என்னைத் திரும்பிப் போகச் சொல்வது தகுமா?" என்று கேட்க, ஏவலாளர்கள் சிறிதும் இரக்கமற்றவராய், "பெரியாண்டி கட்டளையை மீறிநடக்க எவராலு மாகாது, நீர் திரும்பாவிடின் தீங்கு நேரும்" என்றுரைத்தனர். நெஞ்சுபுண்ணாகிய எம் நண்பர் சென்றவழியே மீண்டு,

வண்ணார்களின் பழக்கவழக்கங்களை ஊன்றி ஆராய்ந்து பார்த்துத் தாமறிந்தவற்றைப் பின்வருமாறு எமக்குத் தெரிவித்தனர்.

1. அழுக்கெடுத்தல்

அழுக்கெடுப்பது வண்ணான்தொழில். இஃது இருவகைப் படும்; அழுக்குத்துணிகளை வீடுவீடாய்ச் சென்று சேர்ப்பது ஒன்று; துணிகளிலுள்ள அழுக்கை நீக்கித் தூய்மை செய்தல் மற்றொன்று. இவ்விரண்டில் முதலாவது அவ்வளவு சிருடைய தன்று; இரண்டாவதோ சாலவுஞ் சிறப்புடையது. முதலா வது கூறியது இழிதொழில்; இரண்டாவது குறித்தது நற் றொழில். இவ்விரு தொழில்களையும் ஒருங்கே செய்யும் வண் ணான் குன்றிமணியைப்போல் முற்புறம் கருமையும் பிற்புறம் செம்மையும் வாய்ந்தவன். குன்றிமணியில் கருமை குறிது, செம்மை பெரிது; வண்ணான் தொழில் குற்றங்குறைந்தும் குணம்பெருகியும் உளது. தமிழ்க்கடலின் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் அளவிட்டறிந்த நிறைமொழி வள்ளலாகிய வள்ளுவர் போலித் துறவிகளைப் பற்றிப் பேசுமிடத்து,

"புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியா ருடைத்து" (கூடாவொழுக்கம்)

என்றார். இதில் குன்றிமணியைப் போலித்துறவிகட்கு ஒப் பிட்டிருக்கிறது. இதனால் வண்ணானையும் போலித்துறவிக்கு ஒப்பிடலாகாது. வண்ணானைப்பற்றி வள்ளுவர் பேசியிருப்பா ராயின் மேற்கண்டவாறு அவர் புகழ்ந்திருப்பாரென்பது திண்ணம். திருவள்ளுவரும் ஒரு வண்ணானென்ற உண்மை யைப் பலர் இன்னு மறிந்திலர். அது பின்னால் விளக்கப்படும்.

அடையாளம் போட்டிருக்கவும் ஒருவர் துணியை யெடுத்து மற்றொருவர்க்குக் கொடுத்து ஊதியமும் உதையும்

வண்ணான் பெறுவதுமுண்டு; பலர்க்குப் பயன்படக் கூடிய ஒன்றை ஒருவனே அணிந்து இன்பம் நுகர்வது தவறெனக் கருதிக் கண்ணிற்கினிய ஆடைகள் தன் கைவரும்போது ஒன்றிரண்டை வண்ணான் பிறர்க்களித்துப் பெருங் களிப் பெய்துவான். இதில் தவறென்ன யிருக்கிறது? 'ஆடை யிழந்தவன் கைபோல உதவுவதே நட்பு' என்றார் பெரியார். ஆடை யிழந்தவன் கையைவிட அதிக நன்றாய் வண்ணானுடைய கை ஆடையில்லார்க்கு உதவி செய்ய முந்துவதால் அவன்மீது குறைகூறுபவர் ஈரமில்லா நெஞ்சமுடையவரே யாவர். தான் வெளுத்த வெளுப்பு நன்றோ அன்றோ என்ற ஐயம் வண்ணானுள்ளத்தில் சிறுபான்மை நிகழ்வதுண்டு. அப்போதவன் தனது ஐயத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு உயர்ந்தஉடைகளைத்தானேஅணிந்து பார்ப்பான். இதை யறியாத பலர் அவன்மீது அவதூறு கூறுவதுமுண்டு.

2. தப்பிப் பிழைத்தல்

இது சிறப்பாய் வண்ணானுடைய வேலை. ஆடைகளைத் தப்புவதனால் அவன் பிழைக்கிறான். உயிர்வாழ்வதற்கென்று மக்களால் அமைக்கப்பட்ட குற்றமற்ற பலதுறைகளில் வண்ணான் துறையு மொன்று. தப்பான வழிகளி லிறங்கிப் பொருள் தேடுவதைக் காட்டிலும் தப்புந் தொழிலில் நின்று ஊதியம் பெறுவது நன்றென்பதை யார்தான் ஒப்பார்? இழுக் குள்ள தொழில் செய்து இல்வாழ்வார் தம்மினும் அழுக் கறுத்து நாட்கழிக்கும் வண்ணான் சிறந்தவனே யாவான். 'தொழுது உண்பதைவிட உழுது உண்பது இனிது' என்றாள் ஔவை; பிழைசெய்து பிழைப்பதைவிடத் தப்பிப் பிழைத்தல் இனிதென்றுரைக்கிறான் வண்ணான். சட்டங்களை மீறி நடப்போர் பலர் ஓடி ஒளித்தும் வடிவம் மாறியும்

துரைத்தனத்தார் கைக்குத் தப்பிப் பிழைக்கிறார்கள். இங்ஙனந் தப்பிப் பிழைக்கும் நாணமில்லா வீணரை வண்ணாேடு சேர்ப்பது பெருங் குற்றமாகும். தப்புச் செய்து தப்பும் மக்களைப் பிழையின்றிப் பிழைக்கும் வண்ணாேடு சேர்ப்பது தகுமா? வையகமெல்லாம் வண்ணானிடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடமொன்றுண்டு. மக்களுக்கு வருந் தீமைகள் எண்ணில. இடையூறுகளும் இக்கட்டுகளும் இடையறாது அவர்களைத் தொடர்கின்றன. ஏக்கங்களும் எண்ணங்களும் எந்நேரமும் அவர்களை வாட்டுகின்றன. துன்பமுந் தொல்லையும் அவர்களை வருத்துகின்றன. என்ன செய்வார் ஏழை மக்கள்? "தப்பிப் பிழைப்பதெங்ஙனம்?" என வாடுகின்றார்கள். "தப்பிப் பிழைமின்" என்கிறான் வண்ணான். "இப்பிறவி தப்பிடின் எப்பிறவி வாய்க்குமோ? ஏது நேருமோ?" என்ற ஏக்கங்கொண்ட மைந்தரெல்லாம் உயிர் தப்ப வழிதேடித் தவிக்குங்கால், ஏகாந்தப் பெருவெளியில் அழுக் கெடுக்கும் ஏகாலியாகிய பெரியாண்டி அவர்களை யணுகி, "தப்ப வகை யறியீர்; நீர் பிழைக்கும் முறை யறியீர்; தப்பவேண்டின் நம்மிடம் வம்மின்" என்று கூவி யழைக்கின்றானும்.

3. வெளுத்தல்

பொழுது விடியும்போது 'கிழக்கு வெளுத்தது' என்று சொல்வது மரபு. கிழக்கு தானே வெளுப்பதில்லை; அது வெளுக்கப்படுகிறது. கிழக்கை வெளுக்கச் செய்கிறவன் சூரியன். இருளாகிய அழுக்கால் மூடப்படும் வையகத்தை வெளுக்கின்ற வண்ணானாகிய சூரியனிலிருந்து தாங்கள் நேரே தோன்றியவர்கள் என்று வண்ணார் சொல்லிக்

கொள்ளுகிருர்கள். ஆனுல் வண்ணுரைப் பெரியாண்டியின் வழிவந்தவர்களென்று அவர்கள் சொல்லிக் கொள்வதில்லை. ஒவ்வொருநாளும் உலகத்தை மூடும் இருளை யகற்றி, வைய கத்தில் மக்களாலும் விலங்குகளாலும் தோன்றுகின்ற மலத் தையும் நாற்றத்தையும் காய்ந்து கொன்று யாவற்றையுந் தூய்மை செய்கின்ற மேலோனுகிய கதிரவனின் கான்முளைக ளாய்த் தாங்கள் வந்திருக்க, பொய் சொல்லத் தெரியாமல் நாடிழந்து, மனையிழந்து, மகவிழந்து சுடுகாட்டில் நின்ற அரிச்சந்திரன் தோன்றிய அயோத்திமன்னர் குலம் சூரிய குலம் என்று புராண இதிகாசங்கள் கூறுவதை வண்ணுன் கேட்டுக் குலுங்க நகைக்கிருன்.

"போர் வந்திடில் இவண்நேர்வந்திடும் எலாம்;
யார் இறவார்கள்? யார் அறிவார்கள்?
முடிதன் அடிவிழில யாரெடுத்து அணியார்?
அரச வமிசக் கிரமம் ஓரில்
இப்படி யேமுத லுற்பவம் இருக்கும்
சிலதலை முறையாப் பலவருடஞ் செலில்
இந்துவில் இரவியில் வந்தோர் எனவே
மூட வுலகம் மொழியும்"

என்று மனேன்மணீயத்திற் கண்டிருப்பதை வண்ணுர் மிக வும் போற்றிப் பேசுகின்றனர். கடுங்கதிர் பரப்பி ஞாயிறு உச்சியிலிருந்து காயும்போது, நிழலைத் தேடியோடி வீட்டிற் குட் புகும் மற்ற மக்களைப்போல் வண்ணுன் சூரியனுக்கு அஞ்சி ஒளிப்பதில்லை. தன் மூதாதையாகிய வண்ணுரச் சூரியனிடம் தனக்குள்ள அன்பைக் காட்டும் பொருட்டு வண்ணுன் வெயிலில் நின்று வேலை செய்கிருன். குடை பிடிப்பதும் காலிற் செருப்பணிதலும் கதிரவன் மைந்தர்க்குத் தகாத செயல்களென்று பெரும்பாலும் வண்ணுர் அவ்வழக்

கங்களைக் கைக்கொள்வதில்லை. இது பெரிதும் வியத்தற் குரியது. விண்ணிற் கருமுகி லெழுந்து பரந்து ஞாயிற்றை மறைத்துப் பெருமழை பெய்யும்போது வண்ணார் தங்கள் வேலைக்குப் போகமாட்டார்கள்; ஏனெனின், அழகு நிறைந்த தங்கள் முன்னோனை மேகங்கள் மறைத்து, அவனது ஒளியைக் குறைத்து, அவன் பெருமையைக் கெடுப்பதைக் காண அவர்கள் மனஞ் சகிப்பதில்லை. இங்ஙனந் தங்கள் குலப்பெருமைக்குக் குறைவு வரும்போது வண்ணார் ஒத் துழையாமையைக் கையாடுகின்றார்கள். உண்மை இப்படி யிருக்க, அயோத்தி மன்னர்கள் சூரியகுலத்தவர் என்று எவ்வாறு ஒருவர் சொல்லக்கூடும்? "அந்த அயோத்தி மன் னர்களுக்குக் குடியின் தன்மை தெரியுமா? அவர்களுக்குக் குடிக்கத்தான் தெரியுமா? எங்களைப்போல் உயர்குடியர் எவருமில்லை. ஆதலின், எங்கள் குடியைத் தாழ்த்திப் பேசு வோர் கல்வி கேள்விகளில் தேர்ச்சி யடையாத கீழோரே யாவர்" என்று வாது செய்கின்றார் வண்ணார்.

ஒரு பொருள் எந்நிறமுடையதாயிருப்பினும் பரிதியின் கதிர் நெடுநாள் அதன்மீது படுமாயின் அது வெண்மை நிறமாக மாறிவிடும். இதுதான் வெளுத்தல். துணிகளை வெயிலில்போட்டு வைத்தால் இதன் உண்மை தெரியும். சூரியனும் ஒரு வண்ணா னென்பதற்கு இதைவிட வேறு சான்று வேண்டியதில்லை. குந்தியின் மூத்த புத்திரனுதலால் பாண்டவர்க்குத் தமையனென்றும், ஈகையிற் சிறந்தவ னென்றும் பாரதத்தில் சொல்லப்படுகிற கர்ணன் என்பவனைச் சூரிய புத்திரனென்று கூறுவார்கள். இஃது இதிகாசத்திற் காணப்படுவதாயினும், வண்ணார் இதை ஒத்துக்கொள்ளு கிறார்கள். அங்கதேசத் தரசனும் துரியோதனனுக்குப் பக்கத் துணைவனுமாகிய கர்ணன் பாண்டவர்களுடைய

படைகளை வெளு, வெளு என்று வெளுத்தானுகையால், அவன் தினகரன் மைந்தன் என்பதிற் சந்தேகமில்லை என்று வண்ணார் மொழிகின்றனர்.

4. வெள்ளை

கல்விக்கு உறைவிடமாகிய செல்வி என்றும், நாவில் வாழும் பூவை என்றும், புலவரால பெரிதும் போற்றப்படுங் கலைமகள் தனக்கு மிகுதியுங் கடமைப்பட்டவளென்று வண்ணான் சொல்லுகிறான். "வெள்ளைக் கலையுடுத்தி—வெள்ளைப் பணிபூண்டு—வெள்ளைக் கமலத்தே வீற்றிருப்பள்" என்று அவளைப்பற்றி எழுதியிருப்பதை நோக்க வண்ணான் கூற்று வலியுறுகின்றது. தன்னுடைய சேலைகள் அடிக்கடி வெளுக்கப்பட்டுத் தூவெண்ணிறமா யிருக்கும் பொருட்டு இந் நாமகள் குளிர்ந்த நன்னீர் நிறைந்த தாமரைத்தடாகங்களில் வாழ்கின்றாளாம். இஃது உண்மையாயினும் பொய்யாயினும் வெள்ளைக்கு மதிப்புண்டென்பதை முதலில் அறிந்து வெள்ளையுடையின் சிறப்பை விளக்கியவள் கலைமகள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலின் வண்ணான் அவளைப் பெரிதும் நச்சுகின்றான். வாணி, சரசுவதி என்று அவளைக் கூப்பிடுவதில் அவனுக்கு விருப்ப மில்லையாம்; வெள்ளையம்மாள் என்றழைத்தால் அவள் மகிழ்வாளாம்.

கல்வி ஒழுக்கங்களில் தாழ்ந்தவர்கள் வெள்ளையின் பெருமையையும் உயர்வையும் அறிய வகையிலராய்ப் 'பளிச்' என்று வீசும் பல்நிறங்க ளமைந்த துணிகளை வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வார்கள். அது வன்றி, தங்கள் துணிகளை வண்ணானுக்குப் போட்டால் அவன் அவைகளிலுள்ள நிறங்களைப் பொறாமையினால் போக்கிவிடுவான் என்று பத்திரமாய் அடுக்குப்பானைகளில் பொதிந்து

வைப்பார்கள். அழுக்கு நிறைந்த கயவர்கட்கு வெண்மை நிறத்தின் அருமை தெரிவதில்லை. அழுக்கை மறைப்பதற் கன்றோ வெவ்வேறான சாயங்களேறிய துணி வேண்டும்? நிலத்தில் விளையும் பருத்தியும், புழுவால் பிறக்கும் பட்டும் இயற்கையில் வெண்மையாயிருக்க அவைகளுக்குச் சாயமேற்றி அழகுசெய்யப் பார்ப்பது மல்லிகைக்கு நீல நிறத்தையும், முல்லைக்குச் செம்மை நிறத்தையுங் கொடுத்து அழகுசெய்ய முயல்வதை யொக்கும் என்று வண்ணான் திண்ணமாய் அறைகிறான். ஆயினும் வண்ணானுக்கு நீல நிறத்தின்மேற் சிறிது பற்றுண்டு. தன் முன்னோனாகிய சூரியன திகழ்வதற்கிடமா யமைந்த நீலமேகத்தை அவன் மறப்ப தெங்ஙனம்? ஆதலின் சில வேளைகளில் வெள்ளைத் துணிக்கு நீலத்தை ஏற்றி அவன் மகிழ்வதுமுண்டு. வெண்மையின் தன்மையை உண்மையாய் அறிந்தவன் வண்ணானைத்தவிர வேறு யார்? இங்ஙனம் வெண்மையின் உண்மையை அறிந்து கலைமகளை நெருங்கி நிற்கும் வண்ணான் கல்வியிற் சிறந்தவனாய் விளங்கவேண்டும். ஆனால் பெரும்பாலும் வண்ணாரில் கல்வி கேள்விகளில் தேறியவர்கள் காணப்படுவதில்லை. இதன் காரணமென்னவென்று அவர்களை வினவினால், "வைத்தியன் மகன் நோயாளி" என்று பதிலுரைக்கிறார்கள்.

ஒவ்வோர் இனத்திலும் வெண்மை நிறம் உடையது எதுவோ அது தலைமைபெற்று நிற்கும். யானைகளில் வெள்ளை யானை (ஐராவதம்) உயர்ந்தது; அறுகம் புல்லில் வெள்ளறுகு சிறந்தது; எருக்கில் வெள்ளெருக்கு உயர்ந்தது. இது பற்றியே தமிழ் மக்களில் வெள்ளாளர் மேலோரானார் என்று வண்ணான் சொல்வது எத்துணைப் பொருத்தமோ யாமறியோம். உலகிலுள்ள மக்களனைவரையும் நிறத்தைக்கொண்டு

கரியர், கபிலர், வெள்ளையர் என்று முப்பெரும் பிரிவினராய் வகுக்கலாம். இவர்களுள் வெள்ளையர் ஓங்கியதற்கும் மற்றவர் ஒடுங்கியதற்குங் காரணமென்னை? இவ் வினாவிற்கு விடை அளிக்கவும் வேண்டுமோ? மேற்சொன்னவாற்றால் ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்பவற்றைவிட வெண்பா மேலானதென்பது பெறப்படும். வெண்பாவை வண்ணாரப்பா என்று வண்ணார் சொல்லுகிறார்கள். இதனாலேயே திருவள்ளுவருந் தமது அரிய நூலைப் பாதி வெண்பாவில் அமைத்தார். அவர் கூறியதொன்று இங்குக் கருதத் தக்கது.

" வெண்மை யெனப்படுவ தியாதெனி னொண்மை
யுடையம்யா மென்னுஞ் செருக்கு." (**புல்லறிவாண்மை**)

இக் குறளில் வெண்மை என்பது புல்லறிவாண்மையைக் காட்டிற்று. இதுகாறுங் கண்டவற்றில் வெண்மை என்பது மேன்மை, உயர்வு, சிறப்பு என்ற பொருளில் வந்திருக்க, இக்குறளில் அஃது அறிவின்மையைக் குறிப்பது யாதுபற்றி என்று இடர்ப்பட வேண்டியதில்லை. தாழ்ந்தவற்றிற்கும் உயர்ந்த பெயர் கொடுத்தழைப்பது கற்றோர் யாவருங் கைக்கொண்ட முறையே; வைத்தியர்கள் இதைக் கைகண்ட முறை என்பார்கள். கீழானவற்றையும் பெரியோர் மேலான பெயரைக்கொண்டே வெளியிடுவர். சோறு குறைந்துபோனால், "சோறு மிஞ்சிற்று" என்று சொல்வதையொக்கப் புல்லறிவாண்மையை வெண்மை என்று சொன்னதேயொழிய வேறன்று. "விலங்கனையர் வெள்ளறிவினர்" என்பதையும் மேற்சொன்னவற்றுடன் பொருத்திப் பொருள் கொள்க.

இனி, இன்னொரு வகை வெள்ளையுமுண்டு: வெள்ளை விடையேறி, வெண்ணீ றணிந்து, வெள்ளிமலையில் வீற்

றிருக்கும் விரிசடைக் கடவுளைப் பார்க்கச் சென்ற வெள்ளை யன்னவாகனனாகிய நான்முகனை விளித்து, பிரணவத்தின் பொருள் யாதென்று பச்சை வெளியில் பவளக்குன்று போல் விளங்கிய பன்னிருகையன் கேட்க, பொருளறியாது நின்ற மலரவன் கையொடுபட்ட கள்வன்போல் முகம் வெளுத்தான். இந்த நான்முகன் வெள்ளையளாகிய கலைமகள் கணவனாயினும் இப்படி வெளுத்தது இரங்கத் தக்கது. இவன் 'கரியமால் உந்திவந்தோன்' என்பதைக் காட்ட எள்ளளவும் நிறமின்றித் தான் ஏறிய அன்னம்போலாயதை என்னவென்று சொல்வது? இம்மட்டோ? மற்றொரு முறை, சிவனது திருமுடியைக் கண்டு வந்தேனென்று இந்தப் பிரமன் சொன்ன சொல் வெளுத்தது. இதனால் தாழம் பூவிற்குந் தாழ்ச்சி வந்தது. இக் காரணத்தால் பிரமனுக்குக் கோயிலில்லாமற் போயிற்று.

5. வண்ணானுந் துறவிகளும்

முகம்வெளுப்பதும், சொல் வெளுப்பதும் வண்ணானுக்குரிய வெளுப்பல்ல. ஆக்கிப் படைப்பதில் காலத்தைக் கழிக்கும் பிரமனுக்குத் தாக்கி வெளுக்கும் உயர்தொழில் தெரியாதது வியப்பன்று. ஆதலின் இதைவிட்டுத் துறவிகளைப்பற்றி வண்ணான் நினைப்பதை நோக்குவோம். சீராய் வெளுக்கப்பட்ட ஆடை சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பைக் கொடுக்கும்; செல்வத்தையும் வெல்லும்; கல்வியையுங் கொல்லும்; கண்ணைப் பறிக்கும்; காதலைப் பெருக்கும். 'அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியு' மென்பது உண்மையாயின், ஒழுக்கத்தின் உயர்வு உடையில் விளங்குமென்பதும் மெய்யாகும். ஆங்கிலநாடக ஆசிரியராகிய ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare) "மனிதனின் தன்மை அவன் ஆடையில் வெளிப்படும் (The apparel oft proclaims the man)" என்றார்.

ஆகையால், ஆடையை மதியாது காட்டில் திரியுந் துறவிக ளைப் பற்றி வண்ணானுக்கு நல்லெண்ணங் கிடையாது. இவர் களிற் சிலர் உத்தியோகஞ் செய்ய வகையிலராய் யோகஞ் செய்யத் தலைப்படுகின்றனர். சிரமத்திற்கஞ்சி ஆசிரமங்க ளில் அமர்கின்றனர்; சிற்றகத்தின் உளவறியாமல் சிர கத்தை நோக்குகின்றனர்; மணமென்பதை விட்டு அம்மணத் தைத் தழுவுகின்றனர். "போனகந் துறந்து கானகம் புகுந்து," அலையும் இவர்கள் வாழ்வில் விழவுமில்லை இழவு மில்லை. மலையேறிச் சடைவளர்த்துக் கழுத்தை நிமிர்த்துக் கண்ணைவிழித்துக் குகையிலிருந் துறங்கும் யோகியர் பிழைப் பும் ஒரு பிழைப்பா! தையல் வாடை தங்கள்மீது படக் கூடாதென்று தையலில்லாக் கோவணமொன்றை இவர்கள் கட்டிக் கொள்கின்றனர். இதுவே இவர்களுடைய உடை. இத்தகையாரை வண்ணான் முற்றும் வெறுக்கிறான்.

"தந்தைதாய் ஆதியா வந்த தன்குடும்ப
பந்தபா ரத்தினைப் பேணித் தனது
சொந்தமாம் இச்சைகள் துறந்து மற்றவர்க்கு
எந்தநா ளுஞ்சுகம் இயைந்திடக் கடமையின்
முந்துகின் றவரே முதல்தவ முனிவர்." (மனோன்மணீயம்)

அழுக்குமூட்டை சுமந்து முதுகுவளைந்த வண்ணான், குடும்ப மூட்டை தாங்க முடியாமல் ஓடி ஒளிக்குந் துறவோரை எப் படி விரும்புவான்! வருந்திப் பசி தாகத்தால் இளைத்த உயிர் கட்கன்றோ, பெருவெளியில் ஊறுகின்ற அமிர்தத்தை யூட்டி வண்ணாரப் பெரியாண்டி உதவி புரிவான்! இளகாது உரு காது குழையாது தாமே உலகின் நடுநாயகமென் றிருப் போரை வண்ணாரப் பெரியாண்டி தடியுந் தாம்புங் கொண்டு தப்புவான்,

6. நெடுஞ்செவியன்

வெளுப்பவனுக்குப் பக்கத்துணையும், பெரியம்மைக்கு வாகனமும், எவருக்கும் எக்காலத்தும் தவறாத வசைச் சொல்லுமாயிருப்பது கழுதை. இதை இழிவுடைய விலங் கென்று எள்ளுவாரை எண்ணி வண்ணான் சிரிக்கிறான். "யார் அறிவார் அதன்பெருமை!" என்று தனக்குள் சொல் லிக் கொள்ளுகிறான். மக்களுக்கு உழைத்து உதவிபுரியும் குதிரை, எருது, எருமை முதலியவற்றிற்குக் கொள்ளு, புல்லு, பிண்ணாக்கு, வைக்கோல், பருத்திக்கொட்டை, தவிடு இவற்றை விலைகொடுத்து வாங்கல்வேண்டும். மேற்குறித்த மிருகங்கள் தாங்கள் செய்யும் வேலைக்கேற்ற உணவைப் பெறுகின்றன. ஆனால், கழுதைக்காக வண்ணான் காசு கொடுத்துப் புல்லும் வைக்கோலும் வாங்கினதை எங்கே னும் கண்டதுண்டா? யாராயினுங் கேட்டதுண்டா? இவ் வொரு சிறு குறிப்பிலேயே கழுதையின் மேன்மை தோன்ற வில்லையா? அது குதிரையைப்போல் தான் படும் வருத்தத் திற்குப் பதிலாகத் தன் தலைவனிடமிருந்து ஒன்றையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. கைம்மாறு கருதாது செய்யும் ஊழி யமே யாவற்றினுஞ் சிறந்த நன்மையாகும் என்று நூல்க ளெல்லாம் பறையடிப்பதை அறிந்தவர் கழுதையைக் கனவி லும் இகழார். பிறர்க்கு உழைப்பதையே கடனாகக்கொண்ட இவ் விலங்கைப்பற்றித் தவறான கொள்கைகள் மக்களுக்குள் பெருகியிருப்பதை நினைந்து வருந்தவேண்டியதா யிருக்கிறது. ஆடு, மாடுகளுக்குத் தங்க இடம் வேண்டும். அவைகளை மேய்க்க ஆள் வேண்டும். குதிரையைக் கழுவித் தேய்த்துக் காப்பாற்றுவது அவசியம். அதனிடம் வேலைவாங்கல் வேண்டு மாயின் கடிவாளம், ஜீனி இல்லாமல் முடியாது. எருதைக் குளிப்பாட்டல் வேண்டும்; அதற்கு மூக்கிலுந் தலையிலுங் கயிறு

வேண்டும். கழுதைக்கு ஒன்றும் அவசியமில்லை. நீராடுதல் அதற்கு நரகவேதனை. கடிவாளத்தாலுங் கயிற்றாலும் அது கட்டப்படுவதில்லை. மற்றப் பிராணிகளைப்போல் அது தன் சுயாதீனத்தை எளிதில் இழந்துவிட உடன்படாது. ஆனால் "அதன் காலில் தளை இடப்பட்டிருக்கிறதே; அதனால் அது தன் சுயாதீனத்தை இழந்து விடவில்லையா?" என்று கேட்கலாம். தன்முன் வண்ணான் வந்து முன்னங்காலில் தளை பூட்டும்போது, தன்னை அடி பணிந்து வேண்டிக்கொள்வதாகக் கழுதை நினைத்துக் கொள்ளுகிறது; அதனால்தான் காலில் தளை பூண்டு திரிய அது சம்மதிக்கிறது என்பதை மறக்கலாகாது.

கழுதை, குப்பை குவிந்திருக்குமிடத்தில் வலமிடமாய்ப் புரண்டெழுந்து நின்று உதறிக்கொண்டு குவலயத்தோர் உதவியைத் தேடாது, சிறு பிள்ளைகள் தனக்குச் செய்யுங் கொடுமையைப் பொருட்படுத்தாது, பிற விலங்குகளும் மனிதரும் பயனற்றவை என்று தள்ளிவிட்ட வஸ்துக்களை ஆவலுடன் அருந்தித் தன்னிஷ்டப்படி திரியும். நாற்புறமுஞ் சுவர்களும் மேலே கூரையுமுள்ள இடங்களை வெறுத்து, இனிய காற்று நன்றாக வீசும் வெளிகளையே விரும்பி வாழ்வது கழுதையின் இயற்கை. காற்றோட்டமில்லாத நெருக்கமான வீடுகளி லடைந்து கிடக்கும் மக்கட் கூட்டங்களைப் பார்த்துக் கழுதை பரிதாபப்படுகிறது. வேனிற்காலத்தில் நிலவு காயும் இரவுகளில் அது தன் காதுகளை நிமிர்த்தித் தலையைத் தூக்கி வாயை விரிவாய்ப் பிளந்து பெருங் கூச்சலிட்டுக் கூத்தாடும். யானை புலி முதலியவற்றின் குரல்களுங் கூடக் கழுதையின் சத்தத்துக்கு இணையாகா. காதல் நிறைந்து களிப்புப் பெருகும்போது அது தன் பின்னங்

கால்களைச் செங்குத்தாய் உயரத்தூக்கிக் காற்றை உதைத்துத் துள்ளும். அப்பொழுது அதன் கண்களில் வீரம் பொங்கும். யாராயினும் அவ்வேளையில் அதனருகிற் சென்றால், அது தன் கால்களால் அவர்களை முத்தஞ்செய்ய முயலும். அதன் இரைச்சலைக் கேட்டு எத்தனைபேர் உவப்படைகிறார்கள்! ஆயினும் அவர்களுங்கூட மற்ற வேளைகளில் அதைப்பற்றி இழிவாய்ப் பேசுகிறார்கள். கள்ள உள்ளமிருக்கக் கடந்த ஞானம் பேசுங் கயவரும், புத்தகஞ் சுமந்து பொய் பிதற்றித் திரியுங் கீழ்மக்களுங் கழுதையினும் எத்துணை இழிவானவர்கள்!

எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் இங்குமங்கும் பிடித்திழுத்து
வண்ணானை வாழ்த்தியது போதும் பராபரமே

என்று செந்தமிழ்ச்செல்வி நேயர் பலர் கூவிலுங் கூவலாம் என்ற அச்சத்தால் இரண்டொருவரை வினவியபோது, யாமறிந்தவளவில் சிலர் "இக் கட்டுரையை உவப்புடன் தொடர்வதால் நீருந் தொடரலாம்" என்றனர். அதனால் கடிதில் இவ்வுரையை முடித்துவிடல்வேண்டுமென்றெழுந்த துணிபைத் துணிந்து, துணிதூய்மை செய்வானைப் பற்றி இன்னுஞ் சில சொல்லப் புகுந்தேன். செல்வி நேயருட் பெரும்பான்மையோர் பாரமான பொருள்களில் கருத்தைச் செலுத்துகிறவர்களாதலால், இத்தகைய வெறுமொழிகளை இளைப்பாறும் வேளைகளில் அவர்கள் எளிதாய்ப் படித்து இன்புறலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இவ்வுரையைத் தொடங்கினேன். ஒழிந்த நேரங்களில் நான் எழுதி வைத்த குறிப்புக்களிலிருந்து இவற்றைப் பெருக்கி எழுதிக்கொண்டு வருவதால் இவை ஒன்றோடொன்று ஏற்றபடி இணைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

7. ஆட்டுக்கால் அம்பலவாணன்

ஆட்டுக்காலைக் காட்டிக் காட்டுப்புலியை வீட்டிற்குள் இழுத்துப் பிடித்த மந்திரவாதி யொருவன் இருக்கிறன். இவன், பேர் ஊர் இல்லாத ஒரு மலையாளி; மண்டையோடு வைத்துக்கொண்டு மாயமயக்குகள் செய்பவன். இவனுடைய அரிய செய்கைகள் ஒன்றிரண்டைச் சொன்னால் இவனுடைய பெருமை வெளிப்படும். இவனுடைய பெயரைச் சொல்வதற்கும் பயமாயிருக்கிறது. இன்னதைச் செய்வான், இன்னதைச் செய்யமாட்டான் என்று அவனைப் பற்றிச் சொல்லமுடியாது. எது வேண்டுமாயினுஞ் செய்வான்; எவரையும் வெல்வான்; ஒருவருக்கும் அஞ்சான். தன்னை எதிர்த்தவரை எல்லாம் வென்று இவன் உயர்வதைக்கண்ட சில பில்லி சூனியக்காரர் பொறாமையால் மனம் புழுங்கி ஒன்றாகச் சேர்ந்து என்னசெய்வதென்று சிந்திக்கலானார்கள். ஊரில் அவனைப்பற்றிப் பேசினால் அஃது எப்படியும் வெளியாகி விடுமென்று இவர் ஓர் இருண்ட காட்டிற்குள் நுழைந்து சிலநாள் கூட்டங்கூட்டிப் பேசி ஒரு முடிபிற்கு வந்தார்கள். அந்த முடிபு என்னவென்றால்:—

" (1) ஊரில் பிச்சைக்காரனாக வந்த மலையாளி இப்பொழுது நம்மை மதிப்பதில்லை;

(2) தன்னுடைய வித்தையால் நம்மை ஏமாற்றி, நம்முடைய மனைவிகளைக் கெடுத்தான்;

(3) தன்னுடைய தொழிலின் உதவியால் நம்மை அடக்கி ஒடுக்கி மிரட்டி வெருட்டுகிறான்;

(4) இன்னுஞ் சிலநாளில் நம்முடைய குலத்தையே ஒழித்து விடுவான்போ லிருக்கிறது;

ஆகையால், நாம் ஒன்றுசேர்ந்து சூனியத்தால் இவனைக் கொன்றுவிடல்வேண்டும்" என்பதே. இந்தத் தீர்மானத்

தின்படி இவர்கள் காட்டில் வட்டமாய் உட்கார்ந்து, தூபதீப நைவேத்தியங்களுடன் மந்திர உச்சாடனம் இரவுபகலாய்ச் செய்யலானார்கள். நள்ளிரவென்றும் நடுப்பகலென்றும் பாராமல் இவர்கள் ஒரேமனமாய் இக்கொடுந்தொழிலில் இறங்கியிருக்குஞ் செய்தி மலையாளிக்கு எங்ஙனமோ எட்டிவிட்டது. குதித்தெழுந்தான் மலையாளி; கூத்தாடினான் மலையாளி; பறந்தான் வனத்திற்கு நேரே. அவர்களுடைய சூனியச் செய்கைகளை யெல்லாம் மிதித்துச் சிதைத்து, குலை துடித்து நின்ற அவர்களை யெல்லாம் இவ்வலியவன் தனக்கு அடிமைகளாக்கிக்கொண்டான். இத்தகைய சக்திவாய்ந்தவனைப்பற்றி எவருக்கும் அச்சமிருப்பது இயற்கைதானே.

ஆட்டுக்காலைக் காட்டிக் காட்டுப்புலியைப் பிடித்தான் என்று முன்சொன்னோம்: முயலைக் காட்டிப் பசுவைப் பிடிப்பதும் இவனுடைய தொழில். பசுக்களின்மேல் இவனுக்குச் சொல்லரிய ஆவலுண்டு. இவனிடம் நிரம்பிய அன்புபாராட்டிப் பழகிவந்த இளம்பசு ஒன்றிருந்தது. எந்நேரமும் அஃது அவனைச் சுற்றிக்கொண்டே திரியும். அவனும் அதைத் தன் கண்ணின் கருவிழிபோல் காத்து மேய்த்து வந்தான். காமதேனுவென்று புராணங்களிற் கூறப்படும் அரிய தன்மை வாய்ந்த பசுவும் அழகில் இதற்கு ஈடாகாது. இவ்வழகிய பசுவைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட தென்னாட்டு மந்திரவாதியொருவன், விஸ்வாமித்திரன் காமதேனுவைக் கவரமுயன்றதுபோல், இதைப் பிடித்துக் கொண்டுபோக வகைதேடினான். எளிதாய் இக்காரியத்தை முடித்துவிடலாமென்று எண்ணிய இவன், மலையாளியின் உரத்தை அறியாமல், தன் குறளிகளில் சிலவற்றை அழைத்துப் பசுவைக் கொண்டுவரும்படி ஏவினான். குறளிகள் கொக்கரித்துக்கொண்டு நொடிப்பொழுதில் பசுவை அணுகிவந்தன. ஆனால்

மலையாளியின் மந்திரசக்தியினால் அமைந்த காவலைக் கடந்து உள்ளே செல்லமுடியாமல் அவைகள் மோதிவிழுந்து மண்ணிற் புரண்டு, "பிழைத்தோம், பிழைத்தோம்" என்று தலை விரிகோலமாய்த் தங்கள் தலைவனிடம் ஓடிவந்து, நடந்ததைச் சொல்லவும் நாவெழாமல் நின்றன. தனக்கு நிகர் எவருமில்லை எனத் தருக்கி, எவரும் நடுங்கத் தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்திவந்த தலைவன், மலையாளிக்கு அஞ்சியோடித் தன் முன் விலவிலத்துநின்ற குறளிகளைப் பார்த்து, "உளங்கலங்கி உடல்நடுங்கி நீங்கள் என்முன் நிற்பதைக் காண நாணமாயிருக்கிறது; சீ, இங்கே நில்லாமல் ஓடுங்கள்" என்று மீசை துடிக்கக் கழறிச் சீறி எழுந்தான். இங்ஙனம் பொங்கி எழுந்தவன் கண்மூடி விழிப்பதற்குள் இளம்பசு மேய்ந்து கொண்டிருந்த இடத்தில் தோன்றினான். ஐயோ பாவம்! சொல்லாமல் வந்து எல்லாரையும் பிடிக்கும் பொல்லாத மகனைக் கண்டவுடன் அப் பசு அலறிப் பதைத்து ஓட்டமாயோடி மலையாளியின் பக்கத்தில் வந்து நின்றது. தன் அருமைப் பசுவிற்குத் தீங்கிழைத்தவன் யாரென்று அறிவதற்காகப் பேர் ஊர் இல்லாத மந்திரக்காரன் தன் செம்முகத்தை உயர்த்திப் புருவங்களைத் தூக்கி நோக்கினான். பெரிய தேகமுடைய கரியமகனொருவன் சிவந்த கண்களுடன், பல்லை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டு தன் பசுவைக் கவரவருவதைக் கண்டு மலையாளி புன்முறுவலுடன் எழுந்து நின்றான். வெகுளியால் மருண்டு அகந்தையால் தன்னை மறந்து சண்டமாருதம்போல் வந்தவன் ஒன்றையுங் கருதாமல் பசுவைப் பிடிக்க முன்னே சாடினான். அப்போது பசுவின் தலைவன் சிறிதும் மயக்கமின்றி, அமைதியாக நின்றவண்ணமே, தன் காலைத்தூக்கி வந்தவனை எற்றினான். அந்த உதையின் விளைவை யாரால் எடுத்துரைக்

கக்கூடும்? இவ்வாறு உதையுண்டவன், தன்னை ஒருவன் காலால் எற்றினான் என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளக் கூடாத நிலையில் கீழேவிழுந்து கிடந்தான். இதற்குப்பின் நடந்ததைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. இவ்வரிய செய்திகளை நிகழ்த்தியவன் யார் என்பதை நேயர்கள் நன்கறிவார்கள்; ஆயினும், ஒன்றிரண்டை விளக்கி மேற்செல்லுதல் நன்று.

ஆட்டுக்கால்=ஆட்டுகின்ற கால்; உலகத்தை யாட்டுகின்றகால், குஞ்சிதபாதம்; தூக்கிய திருவடி. (அரிசி,உழுந்து முதலியவற்றை ஆட்டுங்கல்லை ஆட்டுக்கல் என்பதுபோல்)

புலி=அம்பலவாணனுடைய திருக்கூத்தைக் காணவந்த வியாக்கிரபாதர்;

வியாக்கிரம்=புலி.

மலையாளி=கைலைமலையாளன்.

வனத்திற்செய்த சூனியம்=தாருகாவனத்து ரிஷிகள் செய்த மாரணயாகம்.

பசு=உயிர், ஆன்மா.

இளம்பசு=மார்க்கண்டர்.

முயலைக்காட்டிப் பசுவைப்பிடித்தல்-திருவடியைச்சுற்றி ஆன்மாக்களை அழைத்தல்; (அடியில் முயல் இருப்பதை, "முயன்று என்னடி சேர்வீர்" என்ற குறிப்புடையதாகப் பொருட்படுத்தினு மிழுக்கில்லை).

இவ்வாறு சிவனைப்பற்றித் தலையைச்சுற்றி மூக்கைப் பிடித்ததுபோல் கூறியனவெல்லாம் எதற்கெனின், சிவன் பேரில் வண்ணானுக்குக் குறையுண்டென்பதைத் தெரிவித்தற் பொருட்டே. நகை செய்யக் கொடுத்தால் தட்டான் பொன்னைத் திருடிக்கோள்வா னென்று அஞ்சிப் பார்வதி கொழுநன் சர்ப்பத்தையணிந்து அரவாபரணனானான் என்

ெருருவர் அறைந்தார். வண்ணனுக்குத் துணியைப் போட்டால் அவன் அதைக் கல்லில் அறைந்து கந்தையாக்கி விடுவானென்று எண்ணியோ கரித் (யானை) தோலையும் புலித் தோலையுஞ் சிவன் உடுத்திக்கொண்டது !

கரித்தோலையும் புலித்தோலையும் உடுத்திக்கொண்டது பற்றி முக்கணன்மீது வண்ணனுக்குக் குறையுண்டென்று முன் கண்டோம் என்றாலும், சிவன்பேரில் அவனுக்குப் பற்றுண்டு. உடலிற்பாதி உமையவளுக் களித்த சிவனது செயலை நினைக்க வண்ணனுக்கு அடக்கொணு வியப்பும் நயப்பும் உண்டாகின்றன. மகளிருடைய உரிமையை நிலைநாட்ட இதைவிட்டுப் பிற சான்று தேடவேண்டுவதில்லை. தன்னைப் போலவே தன் மனைவிக்கும் உரிமையும் உயர்வும் உளவென்பதை வண்ணன் மிகத் தெளிவாகத் தன் வாழ்க்கையில் விளக்குகின்றான். எங்ஙனமெனின், சற்றேனும் வஞ்சகமின்றி அவன் தன் வேலையிற் பாதியைத் தன் மனைவிக் களித்து இன்பம் நுகர்கின்றான்.

8. பெண்ணுரிமை

காதல் மனைவியைக் கைவிட்டுக் கானும் மலையுங் கடந்து பொருள்தேடிச் செல்லும் வழக்கம் வண்ணர் போற்றுவதன்று.

கு. " உடன்றக்கான் முகம்போல வொண்கதிர் தெறுதலிற்
சீறருங் கணிச்சியோன் சினவலி னவ்வெயி
லேறுபெற்றுதிர் வனபோல் வரைபிளந் தியங்குந
ராறுகெட விலங்கிய வழலவி ராரிடை
மறப்பருங் காத லிவளீண் டொழிய
விறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின்மற் றைஇய ;

தொலைவாகி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவென
மலையிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
நிலைஇய கற்பினா ணீநீப்பின் வாழாதாண்
முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை ;"
(பாலைக்கலி - உ)

என்றதுபோல் உழைப்பினும், ஓய்விலும், பெருமையிலும், வறுமையிலும், வீட்டிலும், காட்டிலும் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவாயிருந்து பொருளீட்டுவதையே வண்ணார் பெருநெறியாகப் பிடித்தொழுகுகின்றனர். இல்லாளுங் கணவனும் ஒருவருக்கொருவர் இணையாயிருப்பதில் இவர்களுக்கு இணையே கிடையாது. அவர்களுக்குள் ஏதாவது சிறு வேற்றுமை ஏற்பட்டுச் சொற்கள் பெருகிக் கைகலக்க நேரிடுமாயின், கொண்டையைப் பிடிக்கும் வண்ணானுக்குத் தான் தாழ்ந்தவ ளல்லள் ; என்பதை வெளிப்படுத்தும் வண்ணம், வண்ணாத்தி, குடுமியை எட்டிப்பிடிப்பதுண்டு. நமது நாட்டின் முன்னேற்றத்தைக் கருதிப் பெண்களின் நிலைமையை உயர்த்த முயல்கின்றவர்கள் இதை மறக்கலாகாது. மகளிரின் நிலைமை உயரவேண்டுமாயின் கல்வி இன்றியமையாததென்று பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றோம். கல்வி இல்லாமலே வண்ணாரப் பெண்கள் உயர்ந்திருப்பது நமக்கு வியப்பைத் தருகின்றது. பிறர் அறியாத ஆழ்ந்த இயற்கையறிவு வண்ணாருக்கு இருக்கிறதுபோலும்! ஒரூரில் பார்தக் கதையை நெடுநாள் ஆவலுடன் கேட்டுவந்த வண்ணானொருவன் தன் மனைவியுடன் இரவில் பேருவகைபொங்கப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பொதுவர் (இடையர்) மகளிர் பல்லாயிரத்தவருடன் கலந்து களித்திருந்த கண்ணனைப்போல் அமைப்புத் தனக்கு வாய்க்கவில்லையே என்று இரங்கிக் கூறினான் என்றும், இதைக் கேட்ட வண்ணாத்தி ஐவருக்கு

வாழ்க்கைப்பட்டுப் பெருநலம் பெற்றிருந்த பாஞ்சாலியைப் போல் நானிருக்கவில்லையே என்று ஏக்கமடைந்ததாகவும் ஒரு கதை சொல்லுவார்கள். இதுவும் பெண்கள் உரிமையைக் காட்டும். ஆனால் வண்ணாருக்குள்ளும் பெண்கள் உரிமை எப்பொழுதும் பெரிதாகப் பாராட்டப்பட்டு வந்ததாகத் தெரியவில்லை.

9. இராமாயண வண்ணான்

பெண்களின் உரிமை வண்ணாருக்குள்ளும் எப்போதும் எல்லோராலும் பெரிதாகப் பாராட்டப்பட்டு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. இதற்குச் சான்று இராமாயணத்திலுளது. யாதுபற்றியோ இல்லத்தை விட்டு வெளியே சென்று இராத் தங்கிவந்த தன் மனைவியை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேனென்று விளம்பிய வண்ணானொருவனை அங்குக் காண்கின்றோம். விரிவிலா அறிவுடைய இச் சிறுமகன், இலங்கையில் இராவணன்பாற் சிறை யிருந்து மீண்டு வந்த சானகியைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்ட இராமனைப்போல் தான் ஆண்மையற்றவனல்லன் என்று சினந்து கூறலானான். தன் மனைவியின்மீது இவன் ஐயங்கொண்டதைப் பற்றி இங்கு விரித்துப்பேச வேண்டியதில்லை. ஆனால் சீதையின்மேல் இவன் பழி சுமத்தியதை எளிதில் விடுக்கலாகாது. கணவனுடைய காவலின்றி ஒரு பெண் தனியே இருந்து தன் கற்பைப் பேணிக்கொள்ள முடியாதென்பது இவனுடைய கொள்கை என்று தெரிகிறது. ஆனால் கணவனைவிட்டுப் பிரியாது, அவன் பார்வையை விட்டகலாது, கூண்டிலடைபட்ட குருவியைப்போ லிருக்கும் ஒருத்தி கற்புடையவளாகி விடுவாளோ? இராமாயண வண்ணானாகிய இவன் பெண்களைச் சற்றேனும் மதித்தானில்லை; கீழ்மகனாகிய இவன் வண்ணானாய்ப் பிறந்தது பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. இவனுடைய

சிறுமொழியைச் செவியுற்று உளங்கலங்கிச் சானகியை இராமன் காட்டிற்கனுப்பியது முறையாகுமோ என்ற கேள்வி அறிஞர் கருதுதற்குரியது. நிற்க,

வண்ணார் அனைவரும் ஒன்ருய்ச் சேர்ந்து, மேற்கண்ட இராமாயண வண்ணான் தங்கள் ஒழுக்கத்திற்கு மாறுபட்டு நடந்த கயவனென்றும், அவனைத் தங்கள் இனத்தைச் சேர்ந்தவனுக நினைக்கக்கூடாதென்றும் கூக்குரலிடுகின்றனர். அவர்கள் கூறுவதென்னவெனில்; "அழுக்கெடுத்துப் பிழைப்பதெங்கள் தொழில் ; நீரும், நெருப்பும், உவர் மண்ணுங் கொண்டு கறைகளைப் போக்கி இழுக்கு வழுக்கற்ற நற்ருழிலைச் செய்து வருகின்ருேம். பிறர்க்குப் பெரிதும் பயன்படு மொரு வேலையைக் காலமாலை செய்து வயிறு வளர்க்கின்ற எங்களைக் குறுகிய அறிவுடையோர் இகழ்ந்தாலும் குற்றமறக் கற்ற பெரியோர் நன்குமதித்து அன்போடு நடத்தி வருகின்றனர். அவர்கட்கு நாங்கள் மிகுதியும் நன்றிபாராட்டுகின்ருேம். அழுக்கு நீக்கி வெள்ளைசெய்வதற்கு மாருக நாங்கள் வெள்ளையை எடுத்து அழுக்குச் செய்வோமாயின் எல்லோருஞ் சேர்ந்து எங்களைப் புளியம்வளார் கொண்டு புடைக்க முன்வருவார்களென்பதில் ஐயமேயில்லை. இது சரியே. வெள்ளையை எடுத்து அழுக்குச் செய்தல் எங்கள் மரபிற்கு முரண்பட்ட புன்செயலாகும். இராமாயண வண்ணான் எங்கள் தொழிலின் உள்ளுறை பொருளை அறியாத கசடன். காசுக்குதவாத இந்தப் பையல் மாசுமறுவற்ற ஒழுக்கமுடைய சீதையின்பேரிற் குற்றங் கூறியதால் வெள்ளையைக் கறைப்படுத்திய பழிக்கு ஆளானுன் இதனுல் எங்கள் குலத்திற்குக் கேடும், பெயருக்கு இழிவும் நேர்ந்தன. இவனை எங்களில் ஒருவனுக எண்ணுவது தவறு" என்பதே. இங்ஙனம் வண்ணார் சொல்வது ஒவ்வாதென்று எவர்

விலக்கக்கூடும்? இதுவரையில் நாம் வண்ணருக்குக் கூறிய உயர்வெல்லாம் மிகையாகாவென்பது மேற்சொன்ன வாற்றால் வெளியாகின்ற தல்லவா?

ஆனால், இராமாயண வண்ணன் மாண்டொழிந்து போனாலும், அவனுடைய வழியில் தோன்றிய பல்லாயிரம் பேர் இப்போதும் நானிலத் திருக்கின்றனர். இவர்கள் மற்ற வண்ணார்களுக்கு அஞ்சித் தங்கள் பழைய தொழிலைவிட்டு வேறு துறைகளிற் புகுந்து, சீர்கெட்ட தங்கள் முன்னோனு டைய வேலையைப் பெரும்பாலும் மறைவாகவும், வேளா வேளைகளில் வெளியாகவும் செய்துவருகிறார்கள். இவர்க ளிருக்கும் வரையில் வையகம் நன்னிலையடைய வழியில்லை.

ஒருநாளிரவு பெரிய புகை வண்டிச்சாலை யொன்றில், சிற்றுண்டி விற்கு மிடத்தில், பிரயாணச் சீட்டுச் சோதகர்க ளிருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இவர்களில் ஒருவன் புதிதாய் வேலையில் அமர்ந்தவன் போலும்! ஏனெனில், அவன் மற்றவனை விளித்து, "இன்று நான் பலவகையில் முயன்று பார்த்தும் ஐந்து அணுவிற்கு மேல் அகப்படவில்லை. இந்த நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களை எவ்வளவுதான் பயமுறுத் தினாலும் அரையணு, ஓர் அணுவிற்குமேல் அவர்கள் அவிழ்த் துக்கொடுப்பதில்லை" என்றான். இதைக்கேட்ட அவனது நண் பன், "கைக்கூலி வாங்கப் பயப்பட்டால் ஒன்றும் நடவாது. கைக்கூலி வாங்காதவன் எவனிருக்கிறான் இந்த உலகத்தில்! ஆயிரக்கணக்காய்ச் சம்பாதிக்கிறவன் நூற்றுக் கணக்காய் இலஞ்சம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான்; நூற்றுக்கணக்காய்ச் சம்பளம் பெறுகிறவன் பத்து, இருபது இலஞ்சம் வாங்கு கிறான்; இருபது, முப்பது சம்பாதிக்கிற நாம் எட்டணு, பத்தணு வாங்கவேண்டியதுதானே. இதில் தவறென்ன இருக்கிறது?" என்று உறுதியாய்மொழிய, மற்றவன் இவனை

மிகவும்வியந்து; "நீ சொல்வது உண்மையே. எல்லாரும் இலஞ்சம் வாங்குகிறவர்கள் தாம் என்பதை நான் மறந்து விட்டேன்; நாம் ஏன் பயப்படல்வேண்டும்?" என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொண்டான். தன் மனைவி வெளியே சென்று வந்ததால அவள் நெறிதவறி யிருக்கக் கூடுமென்பதைக்கொண்டு சீதையைக் கற்பழிந்தவளாக எண்ணிய இராமாயண வண்ணானைப்போல் மேற்குறித்த இருவரும் மக்களனைவருங் கைக்கூலி வாங்குகிறவர்களே என்று தீர்த்து விட்டார்கள். இங்ஙனமே, உலகில் உண்மை சொல்லுகிறவர்களில்லை, கற்புடைய மங்கையரில்லை, நியாயத்தைச் செய்கிறவர்களில்லை என்று பிதற்றித்திரியும் மக்கள் எண்ணிறந்தவர்க ளிருக்கின்றனர். இவர்களெல்லாம் இராமாயண வண்ணானைச் சேர்ந்தவர்கள் தாம். இப்படிப் பேசுகின்றவர்கள் தங்கள் சொற்களின் உண்மைப் பொருளை அறியாதவர்களென்றே சொல்லவேண்டும். பள்ளிக்கூட இறுதி வகுப்பு (School-final class) ஒன்றிற்குப் பாடஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்த ஆசிரியர், மாணவர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் உங்கள் கல்வியை முடித்துக்கொண்டு உலகிற் சென்று அலுவல் பார்க்கும்போது உண்மையைப் பேசி நியாயத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்றார். அப்போது வகுப்பிலிருந்த மற்ற மாணவரைக் காட்டிலும் நெட்டையனுயிருந்த ஒருவன் எழுந்து, "ஐயா, இந்தக் காலத்தில் நியாயத்தைச் செய்கிறவர்கள் யாரிருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டான். இதற்கு மறுமொழியாக ஆசிரியர்; "நீ எழுந்து இரண்டு மணி நேரம் நின்றுகொண்டிரு" என்றார்.

"நான் ஒன்றையுஞ் செய்யவில்லையே, ஐயா, என்னை இரண்டு மணிநேரம் நின்றுகொண்டிருக்கும்படி கட்டளை கொடுக்கலாமா?"

"நீ ஒன்றையுஞ் செய்ய வில்லை, உண்மைதான். அதனு லென்ன? இரண்டு மணி நேரம் நிற்பதால் நீ இறந்துவிட மாட்டாய், நில்."

"ஐயா, இது நியாயமா?"

"உன்னுடைய மொழிப்படி உலகத்தில் நியாயஞ் செய்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. அப்படியிருக்க நீ என்னிடம் வந்து நான் நியாயஞ் செய்யவில்லை என்று முறையிடுவது விந்தையாயிருக்கிறது. உலகத்தில் நியாயமே கிடையாது என்கிறவன், தனக்கு மற்றொருவர் நியாயஞ் செய்யவில்லை என்று கூற இட முண்டோ" என்று ஆசிரியர் சொல்லி அந்தப் பிள்ளையாண்டானுக்கு அறிவூட்டினுர்.

10. முடிவுரை

நல்லதைக் கண்டு மனம் பொறுதவர்களாய் அதைக் கெடுக்க வகைதேடித் திரியும் மாந்தரும், பிறர் புகழைக் கேட்டு உளம் புழுங்கி இழிசொற் கூறுங் கடையோரும், ஒருவனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்துழி உவகைகொண்டு பல பிதற்றுங் கயவரும், பிழை காண்பதையே தொழிலாகக் கொண்டு திரியும் குறளிகளும், 'கரும்பிருக்க இரும்பு கடிப் பாரோ டொப்பர்' கண்ணுக்கினிய நல்லாடை யிருக்கக் கந் தைத் துணியை விழைபவருமுளர்; அவர்கள் செய்கை, "கனியிருக்கக் காய் கவர்ந்தற்று."

ஒருவன் பிறரைப்பற்றி ஒரு தீர்மானஞ் செய்யுங்கால் தனது உளப்போக்கை வெளியிடுகிறுன். இயற்கையாய் உண்மை பேசு மொருவன் மற்றவர் பேசுவதும் உண்மை யென்றுதான் நினைப்பான்; பொய்சொல்லும் ஒருவன் எவர் சொல்லுவதையும் நம்பான். ஆதலின், உலகில் நன்மைசெய் பவர் ஒருவருமில்லை என்று சொல்லுகிறவன், தனக்கு நல்

லெண்ணமும் நற்செய்கையு மில்லை என்பதை வெளியாக்கு கிறான். இத்தகைய ஓர் ஆன்மாவின் உளக்கிடக்கையைப் பின் வருமாறு மனோன்மணீய ஆசிரியர் தீட்டுகின்றார் :—

" தருமம் தானம் என்று உலகறியுங்
கருமம் அனைத்துஞ் செய்பவன் கருத்தைக்
காணில் நாணமாம் அவரவர் தமக்கா
எண்ணிய எண்ணம் எய்துவான் பலவும்
பண்ணுவர் புண்ணியம் போல் எல்லாம்
தந்நயங் கருதி யன்றித் தமைப்போல
பின்னொரு வனையெண்ணிப் பேணுவர் உளரோ?
புண்ணியஞ் சிவகா ருண்ணியம் எனப்பல
பிதற்றுதல் முற்றும் பித்தே. "

(முதல் அங்கம் ; 5 ம் களம், 85-92)

அழுக்கு நிறைந்த உளத்தையுடைய இவர்களை நல் வழிக்குக் கொணரும்பொருட்டு நூல்பல வெழுதிய பெரியோ ரெல்லாம் ஒருவகையில் வண்ணார்களே யாவர். மக்கள் நெஞ்சில் எழுகின்ற குற்றங்களைக் களைந்து தூய்மை செய்வது நூலோருடைய நோக்கமாதலின் அவர்களை வண்ணார் என்று சொல்லத் தடை யாதுளது? இதைக் கருத்திற்கொண்டு திருவள்ளுவரும் வண்ணார் இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று முன் விளம்பினோம்.

உடலை உடைமூடும்; உயிரை உடல்மூடும். உடையின் வெண்மையால் பொதுவாக உடலின் மாசின்மை காட்டப் படும்; உடலின் அழுக்கின்மையால் உயிரின் தூய்மை பெரும் பான்மை துணியப்படும். இவற்றிற்குள்ள தொடர்பு இவ் வாறிருப்பதால் உடை வெளுக்கும் ஒருவனுக்கும் உயிர் வெளுக்கும் ஒருவனுக்கும் ஒப்புமை ஏற்படுகிறது. இது பற்றியே 'வண்ணாரப் பெரியாண்டி' என்று இவ்வுரைக்குத்

தலைப்பிடப்பட்டது. அழுக்கேறிய துணிகளைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் ஆவியில் புழுங்க வைத்தும் உவர் மண்ணில் ஊறவைத்தும் வண்ணான் வருந்தி யுழைக்கும்போது, அத் துணிகள், "நாங்கள் செய்த தீங்கு யாது? எங்களை ஏன் வாட்டுகின்றாய்?" என்று கேட்டால், "அறிவிலிகளே, சும்மா விருங்கள். அழுக்குள்ள நீங்கள் ஆறறிவுடைய மக்கள் உடம்பில சேரவேண்டுமாயின் என்னுடைய செய்கைக்கு நீங்கள் உடன்படல் வேண்டும். உங்கள் பொருட்டு இதை நான் செய்யவேண்டிய திருக்கிறது; அமர்ந்திருங்கள்" என்றல்லவோ பதிலுரைப்பான்? "படமுடியா தினித் துயரம் பட்டதெல்லாம் போதும்" என்று புடவைகள் முறையிடும்போது, "பொறுங்கள் பொறுங்கள், கல்லில் அறைந்து பிசைந்து பிழிந்து காற்றில் உலரவைக்க வேண்டும்" என்றல்லவோ வண்ணான் சொல்லுவான்! மக்களுடம்பிற் சேரும் பேறு கிடைப்பதற்காக ஆடைகள் இவ்வாறு வண்ணானால் மிகுதியும் அடி படுகின்றன. இறைவனோடு சேரும் பேறு எய்துதற்காக உயிரும் உதையும் மிகுதியும் உண்ணவேண்டியதாகிறது. கறைப்பட்ட உயிர் தன்னோடு சேர்வதற்காகாது; என்ன செய்வான் வண்ணாரப் பெரியாண்டி! உயிர்களின் நிலைமையைக் கண்டிரங்கி ஆவியில் புழுங்கவைத்தும், வெயிலிற் காயவைத்தும் அவற்றைத் தூய்மைசெய்து தன்பாற் சேர்க்க முயல்கின்றான். அவைகள் பிழைப்பதற்காக அவைகளைத் தப்புகிறான். ஏழையுயிர்கள் இதை யறியாது ஏங்கிப் புலம்புகின்றன.
